

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ СЕМЕЙНО РОДОСЛОВИЕ

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2008

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Нещо я събуди в съня ѝ. Не знаеше дали е било ритането на бебето, внезапен порив на вятъра, разлюлял капациите на прозорците, шумът от вълните, връхлитащи върху скалите, или пък гласът на майка ѝ, носен от морския бриз, но докато лежеше в тъмното с отворени очи, сънят си оставаше все така жив в съзнанието ѝ. Беше стар сън, но не преставаше да я смущава, защото знаеше как се развива действието. Беше изложена на показ, всички можеха да я видят, а ѝ липсваше важна част от облеклото. В този случай — блузата. Беше излязла от къщи без нея и сега стоеше на стълбите пред училището — пред гимназията, където беше учила — само по сутиен, и при това стар. Нямаше значение, че бяха минали шестнайсет години от завършването ѝ и не познаваше никого от хората наоколо. Всички я виждаха и това я караше да се чувства безкрайно унижена. И тогава — това се случваше за първи път — се появи свекърва ѝ. Беше застанала леко встрани, с ужасен израз на лицето, и колко странно — стискаше в ръка блузата ѝ.

Дейна сигурно би се засмяла на абсурдността на тази нова подробност, но точно в този миг нещо друго отвлече вниманието ѝ — внезапното бликване на течност между бедрата ѝ, нещо, което никога досега не бе изпитвала.

Притесняваше се дори да помръдне и едва прошепна името на съпруга си. След като той не ѝ отговори, тя се пресегна, разтърси рамото му и го повика по-силно:

— Хю?

Той успя само да измърмори гърлено:

— Хмм?

— Трябва да ставаме.

Усети го как се обръща и се протяга.

— Водите ми изтекоха.

Той скочи стреснато, наведе се към нея, а плътният му глас бе малко по-висок от обичайното, когато я попита:

— Сигурна ли си?

— Не спира да тече. А терминът ми е след две седмици.

— Всичко е наред — увери я той, — няма нищо. Бебето е над три килограма — точно колкото е средното тегло за напълно износено бебе. Колко е часът?

— Един и десет.

— Не мърдай, ще донеса кърпи — той се обърна настрани и стана от леглото.

Тя се подчини — отчасти, защото Хю бе проучил обстойно всеки детайл от процеса на раждането и знаеше какво да прави, но също и за да не изцапа още повече. Веднага щом той се върна, тя обхвана корема си и се надигна. Примижа от внезапната светлина в стаята, взе една от кърпите и като я пхна между краката си, се запъти към банята.

Хю застана на вратата само след секунда, отворил широко очи и доста пребледнял под бялата светлина на лампите в банята.

— Какво виждаш? — попита той.

— Няма кръв. Но определено е бебето, а не аз.

— Усещаш ли нещо?

— Имаш предвид страх ли? — беше напълно сериозна.

Колкото и подготвени да бяха — след като бяха прочели десетки книги, бяха разговаряли с безброй приятели, бяха разпитвали надълго и нашироко лекаря, както и нейните партньори, а също и акушерката, и болничния персонал по време на предварителното посещение в клиниката — реалността на мига бе нещо съвсем различно. Сега, когато раждането изведнъж се бе оказало внезапно и невъзвратно предстоящо, Дейна бе уплашена.

— Имам предвид контракции — сухо отвърна Хю.

— Не, само някакво странно усещане. Може би слабо стягане.

— Какво означава „слабо“?

— Леко.

— Контракция ли е?

— Не знам.

— На пристъпи ли се появява?

— Не знам, Хю. Наистина. Просто се събудих и усетих това бликване... — тя прекъсна, защото усети нещо. — Стягане.

— Стягане или контракция?

— Контракция — реши тя и потрепери. Толкова дълго бяха чакали това, бяха напълно готови.

— Можеш ли да останеш сама, докато се обадя на лекаря?

Кимна, защото знаеше, че в противен случай той щеше да домъкне телефона в банята. Колкото и всеотдайни да бяха грижите на Хю напоследък, тя по природа бе независим човек. Знаеше какво е да зависиш изцяло от някого, а после да ти го отнемат. Нямаше нищо лошо от това.

Затова, докато той разговаряше с лекаря по телефона, тя напъха огромния си корем в новия си еластичен и мек спортен екип, сега допълнително подплатен със специално приготвените за след раждането превръзки, за да попиват околоплодните води, които продължаваха да изтичат по малко, после отиде в другия край на коридора в детската стая. Тъкмо светна лампата и той я повика.

— Дий?

— Тук съм!

Когато се появи на вратата, още закопчаваше джинсите си. Тъмната му коса бе разрошена, а в очите му се четеше загриженост.

— Ако болките са на по-малко от десет минути, трябва да тръгваме за болницата. Добре ли си?

Тя кимна.

— Просто исках да я погледна за последно.

— Идеална е, скъпа — отвърна той, докато провираше глава в старата си тъмносиня тениска. — Готова ли си?

— Не мисля, че са на по-малко от десет минути.

— Ще станат, докато изминем половината път.

— Това е първото ни бебе — опита се да възрази тя. — Първите деца се бавят повече.

— Може да е така по принцип, но всяко правило си има изключения. Послушай ме, моля те, става ли?

Тя го хвана за ръка, целуна дланта му и я притисна до шията си. Имаше нужда от още минутка.

Тук се чувстваше сигурна, защитена, щастлива. От всички детски стаи, които бе обзавела за клиентите си, тази бе най-хубавата — на четирите стени бе изрисувана панорамна картина на поляна, осеяна с цветя, високи треви, целунати от слънцето дървета. Всичко бе в бяло, меко оранжево и зелено, в стотици различни нюанси на всеки от тези цветове, на чийто фон ярко се открояваше някое синьо цвете или

лазурното небе. Човек оставаше с усещането за един идеален свят — изящен, хармоничен и сигурен.

Въпреки че бе много независима натура, тя бе мечтала за един такъв свят от мига, в който отново се бе осмелила да мечтае.

Хю бе израснал в такъв свят. Бе се радвал на спокойно и сигурно детство и бе живял в охолство през юношеските си години. Предците му бяха дошли в Америка с кораба „Мейфлауър“ и оттогава бяха сред важните фигури в обществото. След като бяха преуспявали в продължение на четири века, членовете на рода му се радваха на стабилност в живота си. Хю не обичаше да се хвали с родовата си история, но и той бе пряк наследник на тази традиция.

— Твоите родители очакваха да видят балони в пастелни цветове по стените — отбеляза тя и пусна ръката му.

— Опасявам се, че ги разочаровах.

— Не ти — отвърна той, — ние двамата, но това е безсмислен спор. Бебето не е тяхно — запъти се към вратата.

— Трябва да се обуя.

Дейна вдигна куките за плетене, на които бе нанизана горната част на бебешко спално чувалче в тревисто зелено, и внимателно се настани в старовремския люлеещ се стол с удобно извита дървена седалка и висок, изящно оформен гръб. Беше го свалила от тавана, където Хю криеше повечето от наследствените си мебели и вещи, и макар да бе спасила и други неща, които сега бяха пръснати из различни стаи в къщата, този стол ѝ бе сред любимите. Купен през хиляда осемстотин и четиридесета година от неговия прапрадядо, който впоследствие бе станал генерал от Гражданската война, столът бе с облегалка от тънки вретеновидни пръчици и седалка, оформена от три части, която бе изненадващо удобна за толкова стара вещ. Преди месеци, дори още преди да изрисува моравата на стените, Дейна бе почистила с шкурка олющената му боя и бе възвърнала предишния му бляскав вид. И Хю ѝ бе позволил да го направи. Знаеше, че тя цени родовата история много високо, тъй като бе живяла без такава.

Но всичко останало бе ново — като началото на нова родова история. Бебешкото креватче и тоалетката към него бяха вносни, но останалото, от поставката за преобличане отгоре до ръчно изрисуваните перденца на прозорците и рисунките по стените, бяха специално направени от нейния кръг творци. Този кръг, освен отлични

бояджии, дърводелци и тъкачи на килими и пердета, включваше така също и баба й, и самата нея. В единия край на легълцето бяха наредени изработено от баба й одеялце, което копираше мотива на моравата от стената, кашмирено зайче, което Дейна бе изплела във всевъзможни нюанси на оранжевото, спално чувалче, два пуловера, безброй шапки и цял куп завивки за бебешка количка — при това, без да се брои вълненият спален чувал, който бе започнат и сега бе прибран в плетена кошница на пода до стола й, нито спалната торба, която държеше в ръка. Определено се бяха престарали.

Докато се полюшваше бавно, тя се усмихна, припомняйки си вида на стаята преди осем месеца. В деня, в който бяха потвърдили бременността й, прибирайки се у дома, тя завари стаята застлана с лалета. Червени, жълти, бели — всички бяха свежи и можеха да изтраят дни наред. Хю бе планирал тази изненада с огромно удоволствие и Дейна вярваше, че е дал тон за всичко останало.

Имаше някакво вълшебство в тази стая. Топлота и любов. Сигурност. Бебето им щеше да е щастливо тук, знаеше го.

Сложи длан върху корема си и погали издутината, която бе абсурдно голяма в сравнение с останалото й тяло. Не усещаше движенията на бебето — нямаше достатъчно място горкото мъниче да помръдне нещо повече от пръстче или краче — но Дейна усети свиването на мускулите, които щяха да извадят детето й на бял свят.

Дишай бавно... — припомни си тя успокоителния баритон на Хю от уроците по дишане за бременни. Продължаваше да диша дълбоко, дори и след края на поредната контракция, вече беше сигурна, че това са именно контракции, когато пошляпването на чехлите оповести връщането му.

Тя се усмихна.

— Представям си бебето в тази стая.

Но той бе изключително наблюдателен.

— Това бе нова контракция, нали? Засичаш ли времето?

— Още не. Прекалено редки са. Опитвам се да се разсея, припомняйки си разни щастливи мигове. Помниш ли първия път, когато видях къщата ти? — определено бе улучила въпроса. Усмихнат, той се облегна на рамката на вратата.

— Разбира се. Беше облечена в неоновозелено.

— Не беше неоново, а лимоненозелено, и ти не знаеше с какво бях облечена.

— Знаех с какво бе облечена. Просто не знаех как се нарича.

— Нарича се пуловер.

Очите му приковаха нейните.

— Смей се, ако искаш — всеки път го правиш — но онзи пуловер беше по-ъгловат и по-асиметричен от всичко, което съм виждал.

— Състоеше се от различни модули.

— Модули — повтори той и се отблъсна от вратата. — Изплетен от кашмир и коприна — всичко това ми е съвсем ясно сега, но тогава какво ли разбихах? — опря длани на облегалките на люлеещия се стол и се наведе. — Интервюирах трима дизайнери. Другите отпаднаха веднага щом ти прекрачи прага ми. Не разбихах от преди, нито от цветовете, не подозирах колко си добра като вътрешен дизайнер, знаех само, че Дейвид много харесваше това, което беше направила с неговата къща. Но сега си играеш с огъня, съкровище. Дейвид ще ме убие, ако не те закарам навреме в болницата. Сигурен съм, че е видял, че лампите у нас светят.

Дейвид Джонсън живееше в съседната къща. Той беше хирург-ортопед и беше разведен. Дейна непрекъснато се опитваше да го уреди с някоя приятелка, но той все се оплакваше, че никоя не е като нея.

— Дейвид няма да види светлините — настоя тя. — Той спи.

Хю взе плетивото ѝ, остави го в кошницата и я вдигна внимателно на крака.

— Как се чувстваш?

— Развълнувана. А ти?

— Нервен — той обви с ръка талията ѝ или някъде там, където преди се намираше тя, но когато видя по лицето ѝ, че е започнала нова контракция, настоя: — Определено бяха по-малко от десет минути. Колко, не повече от пет?

Тя не оспори, просто се съсредоточи върху бавното издишване, докато отмине болката.

— Така — отрони тя. — Добре, момче или момиче, последен шанс да отгатнеш.

— Каквото и да е, ще е прекрасно, но не можем просто да си седим тук, Дий — предупреди той. — Трябва да идем в болницата —

опита се да я насочи към коридора.

— Не съм готова.

— След девет месеца?

Притеснена, тя разпери длан върху гърдите му.

— Ами ако нещо се обърка?

Той се усмихна широко и покри ръката ѝ със своята.

— Нищо няма да се обърка. Това е щастливата ми тениска. Носил съм я при всички победи на „Пейтриътс“ в Суперлигата, както и по време на световните шампионати с „Ред Сокс“.

— Сериозно говоря.

— И аз — напълно убедено заяви той. — Направихме тестове. Бебето е здраво, ти си здрава. Бебето е с идеална големина за раждане, в правилна позиция. Имаме най-добрия гинеколог и най-добрата болница...

— Имам предвид после. Ами ако се появи проблем, да кажем, когато бебето е на три годинки? Или на седем? Или когато е тийнейджър, като например проблемите, които семейство Милър имат със сина си?

— Ние не сме семейство Милър.

— Говоря по принцип, Хю — мислеше си за съня, който я бе събудил. Нямаше никаква загадка в този сън. Той беше породен от страха ѝ, да не би да се окаже недостойна. — Ами ако не бъдем толкова добри родители, колкото си мислим?

— Ето това се казва безсмислен спор. Малко е късничко да мислиш за това сега.

— Съзнаваш ли с какво се нагърбваме?

— Разбира се, че не — отвърна той. — Но ние искаме това бебе. Хайде, миличка, трябва да тръгваме.

Дейна настоя да се върне в голямата баня, където набързо изми лицето си, изплакна уста и среса косата си. Обърна се настрани за един последен поглед и се взря в профила си. Вярно, предпочиташе да е слаба, плюс това бе изморена от товара на тези допълнителни четиринайсет килограма и направо умираше да носи отново джинси и тениска. Но бременността бе нещо много специално.

— Дейна — нетърпеливо се обади Хю, — моля те.

Тя се остави да я поведе по коридора, обратно покрай детската и след това надолу по стълбите. В архитектурните среди къщата бе

известна като „вила в стил Ню Порт“, макар че етикетът „вила“ приписваше величествения ѝ вид. Построена в полукръг, обърнат към морето, с многобройни двойни френски прозорци, които водеха към покрит вътрешен двор, с обширна морава с мека зелена трева и плет от шипкови храсти, през които се виждаше вълноломът, къщата бе истинска наслада за очите със своите арки, колони, белите си орнаменти и леко посивелите от соления въздух плочи на покрива. В едното крило бяха холът, трапезарията и библиотеката, а в другото — кухнята и всекидневната. Спалнята на родителите и детската стая се намираха в едното крило на втория етаж, а в другото бяха обзаведени още две допълнителни спални. В остъклената мансарда се помещаваше работен кабинет, който дори си имаше и балконче. Всяка стая в къщата, с изключение единствено на килера на първия етаж, беше с изглед към морето.

За Дейна това бе къщата на мечтите ѝ. Влюби се в нея от пръв поглед. Неведнъж бе казвала на Хю, че дори и да се бе превърнал в жабок след първата им целувка, пак би се омъжила за него заради къщата.

Сега, когато приближаваха по-близкото от двете стълбища, които се спускаха симетрично към входното антре, тя попита:

— Ами ако е момиче?

— Много бих се радвал на момиче.

— Но дълбоко в себе си искаш момче, знам го, Хю. Заради семейното име. Искаш един малък Хю Еймис Кларк.

— Също толкова бих се радвал и на Елизабет Еймис Кларк, стига да не се налага аз да я извадя на бял свят. Внимателно тук — напомни ѝ той, когато тръгнаха по стъпалата, но се наложи Дейна да спре на първата извивка. Този път контракцията бе по-силна.

Беше подготвена, че ще я боли, но реалността бе нещо съвсем различно.

— Мога ли да се справя? — попита тя, видимо потреперваща, докато се притискаше към ръката му.

Той я стисна по-здраво.

— Ти? Без да ти мигне окото.

Хю ѝ бе повярвал от самото начало. Това бе едно от нещата, които обичаше в него. Не се бе поколебал, когато тя предложи да сложат дюшеме на пода в иначе модерната му кухня или по-късно,

когато тя настоя да окачи семейните му портрети — големи, мрачни маслени платна, изобразяващи предците на семейство Кларк с високи чела, квадратни челюсти и тънки устни — във всекидневната, макар че той с удоволствие би ги оставил да тънат в забвение на тавана.

Хю приемаше богатството си за даденост. Дори и нещо повече — противопоставяше се на вманиачаването на баща си по наследството и казваше, че това го притеснява.

Дейна вероятно бе успяла да го убеди, че заслужава уважение заради самия себе си, защото той ѝ бе позволил да окачи маслените картини. Те придаваха височина на стаята чисто визуално, а и внасяха известна историческа дълбочина. Бе декорирала масивната кожена мека мебел с екстравагантни възглавнички и на Хю това много му бе допаднало. Бе заявил, че иска удобство, а не натруфеност. Меката кожа и пъстрите пухкави възглавнички от коприна и плюшени шнулове постигаха този ефект. Беше ѝ казал също, че не харесва диванчето, което бе принадлежало на пращядо му, защото било прекалено строго и кораво, но ѝ бе позволил да развихри въображението си и тук. Тя бе реставрирала дъбовата облегалка, бе претапицирала седалката и бе направила възглавнички и покривка, за да омекоти визията.

Не че сега забелязваше нещо от обзавеждането. Съсредоточи се върху поредната крачка, която трябваше да направи, като си мислеше, че ако тези контракции са само началото, явно раждането ще се окаже сериозно изпитание и ако има някакъв друг начин да се извади това бебе, сега би го предпочела.

Едва бяха стигнали до подножието на стълбите, когато тя изпъшка.

— Забравих си възглавницата.

— В болницата имат възглавници.

— Трябва ми моята. Моля те, Хю!

Той я настави на най-долното стъпало, изтича по стълбите и се върна с възглавницата под мишница за по-малко от минута.

— И вода — напомни му тя.

Той изчезна отново, този път до кухнята, и се върна след миг с две бутилки.

— Друго?

— Мобилен телефон? Джобният миникомпютър? О, Боже, Хю, днес трябваше да имам предварителна среща със семейство Кънингам.

— Явно ще я пропуснеш.

— Това е голяма поръчка.

— Помисли си за отпуска по майчинство.

— Това трябваше да го покрие. Обещах им да им направя проектоскици веднага след раждането на бебето.

— Кънингам ще те разберат. Ще им се обадя от болницата — той потупа джобовете си. — Мобилен телефон, джобен компютър, какво друго?

— Списък с телефонни номера, фотоапарат...

— В чантата ти са — грабна чантата от килера и зяпна втрещено преждата, която се изсипа от незакопчания цип. — Дейна, ти обеща.

— Не е много — побърза да отвърне тя, — просто нещо мъничко, върху което да работя, нали разбираш, ако нещата се забавят.

— Мъничко? — възкликна той, докато прибираше преждата. — Колко са тук, осем кълбета ли?

— Шест, но това е плътна вълна, което означава, че няма много прежда, а не исках да рискувам да ми свърши. Не се ядосвай, Хю, плетенето ме успокоява.

Той отправи многозначителен поглед към килера. Имаше торби с прежда от пода чак до най-горния рафт. Повечето шкафове из къщата бяха в същото положение.

— Запасите ми не са толкова големи, колкото на някои хора — изтъкна тя. — А и какво лошо има в това да оползотворявам времето си в болницата? Баба иска този модел за есенния сезон, ами ако нямам свободно време, след като се роди бебето? Други жени си носят книги или списания. Това е моето хоби.

— Колко време казаха, че ще останеш в болницата? — попита той.

И двамата знаеха, че ако няма никакви усложнения, ще си бъде у дома още на следващия ден.

— Ти не си запален по плетенето, няма да разбереш.

— На това нищо не мога да отговоря — напъха бутилките вода в чантата, закопча ципа, метна я през рамо и помогна на Дейна да излезе от къщата. Слязоха от верандата и минаха по каменната пътека до мястото, където бе паркирана колата на Хю.

За да не мисли колко силно трепери или още по-зле, кога ще я връхлети следващата болка, Дейна си представи малките памучни

бодита в чантата. Тях бяха купили от магазина, но всичко останало бе изработено у дома. Хю смяташе, че тя е взела прекалено много неща, но как би могла да избере измежду онези мънички шапчици и терлички, изцяло памучни и изящно изплетени? Не заемаха никакво място. Нейното бебе заслужаваше да има избор.

Разбира се, роднините на мъжа ѝ не бяха във възторг от дрешките, както и от декора на детската стая. Те бяха донесли комплект дрешки за новородено от „Ниймън Маркъс“ и не можеха да проумеят защо бебето да не носи плетените неща у дома.

Дейна предпочете да не коментира. Ако почнеше да им обяснява, щеше да ги обиди. Ръчното плетиво за нея vyplъщаваше спомена за майка ѝ, любовта на баба ѝ и помощта на приятелите от магазина за прежда, които тя считаше за свое семейство. Ръчното плетиво за нея бе проява на лично отношение, което роднините на съпруга ѝ не можеха да разберат. Семейство Кларк отлично съзнаваха мястото си в обществото и колкото и да ѝ харесваше на Дейна да е съпруга на Хю и колкото и да се възхищаваше на всички Кларк за самоувереността и да им завиждаше за миналото, не можеше да забрави коя е самата тя.

— Добре ли си? — попита Хю, докато ѝ помагаше да се настани в колата.

— Добре съм — успя да отвърне тя.

Нагласи предпазния колан така, че бебето да не се нарани, ако спрат рязко, макар че нямаше почти никаква опасност това да се случи. Въпреки притеснението си Хю шофираше бавно и толкова предпазливо, че с напредването на времето и зачестяването на контракциите на нея ѝ се щеше да се движат по-бързо.

Но той знаеше какво прави. Хю винаги знаеше какво прави. Освен това на пътя имаше малко други коли и навсякъде попадаха на зелен светофар.

Тъй като предварително се бяха регистрирали в болницата, той само каза името ѝ и веднага ги приеха. След миг Дейна се оказа с болничен халат, около корема ѝ увиха проводниците на фетален монитор и дежурният лекар я прегледа. Контракциите се проявяваха на всеки три минути, след това на всеки две минути и буквално я оставяха без дъх.

Следващите няколко часа минаха като в мъгла, макар че неведнъж, когато процесът се забавяше, тя се питаше дали пък и

бебето не изпитва никакви последни колебания. Известно време плете, докато контракциите не я изтощиха напълно, и тогава Хю остана единствената ѝ опора. Масажираше врата и гърба ѝ, отмяташе косата от лицето ѝ и през цялото време ѝ повтаряше колко е красива.

Красива? Всичко я болеше отвътре, кожата ѝ бе влажна, а косата — залепнала за главата ѝ. Красива ли? На нищо не приличаше! Но тя се вкопчи в съпруга си и се опита да повярва на всяка негова дума.

Общо взето бебето им се появи на бял свят сравнително бързо. Само шест часа след като водите ѝ бяха изтекли, сестрата ѝ каза, че вече има пълно разкритие и я преместиха в родилната зала. Хю снимаше — Дейна си мислеше, че помни това, макар че спомените може би бяха породени впоследствие от самите снимки. Струваше ѝ се, че бе напъвала безкрайно дълго, но всъщност съвсем не бе така, защото нейната акушерка за малко да изтърве появата на бебето. Жената едва бе дошла и бебето се роди.

Хю сръза пъпната връв и само след миг постави ревящото бебе на корема ѝ — най-красивото, идеално оформено момиченце, което някога бе виждала. Дейна не знаеше дали да се засмее на пищящото гласче, или да зяпне от удивление при вида на мъничките пръстчета. Май имаше тъмна коса — Дейна веднага си представи тъмнокоса главица с меката коса на семейство Кларк — макар да бе трудно да се види заради остатъците от млечнобелия повърхностен слой по кожата на бебето.

— На кого прилича? — попита Дейна, понеже не можеше да види ясно от сълзи.

— На никого, когото съм виждал — отбеляза Хю и се засмя доволно, а после направи още няколко снимки, преди сестрата да вземе бебето — но е красавица — усмихна се закачливо. — Ти искаше момиче.

— Така е — призна Дейна. — Искях бебето да носи името на майка ми — беше невероятно — и по-късно тя си спомняше това кристално ясно — но видя майка си такава, каквато я бе видяла за последен път, сияеща и енергична, в онзи слънчев следобед на плажа. Винаги бе вярвала, че с времето ще станат най-добри приятелки с майка си и че Елизабет Джоузеф ще присъства в родилната зала с тях. В живота на Дейна имаше много моменти, в които тя ѝ бе липсвала, но този бе един от най-важните. Затова отдаваше такова голямо значение

на това да нарече бебето с нейното име. — Все едно да си върна частица от нея.

— Елизабет.

— Лизи. Прилича на Лизи, нали?

Хю не спираше да се усмихва, притиснал до устните си ръката на Дейна.

— Все още е трудно да се каже. Но Елизабет е очарователно име.

— Следващото ще бъде момче — обеща Дейна и протегна шия да види бебето. — Какво й правят?

Хю се надигна от табуретката, за да види.

— Аспирират — докладва й той. — Подсушават я. Слагат й гривничка за самоличност.

— Родителите ти искаха момче.

— Бебето не е тяхно.

— Обади им се, Хю, ще се зарадват. Звънни и на баба ми. И на останалите.

— След малко — отвърна той. Гледаше я толкова съсредоточено, че тя отново се разплака. — Обичам те — прошепна той.

Останала без думи, тя просто обви ръце около врата му и го стисна силно.

— Ето я и нея — чуха приветлив глас и внезапно бебето се озова в прегръдките на Дейна, чисто и увито в пеленки.

Дейна съзнаваше, че вероятно си въобразява — новородените не могат да фокусират погледа си — но би могла да се закълне, че момиченцето я гледаше, сякаш знаеше, че Дейна е майка й, че ще я обича винаги и ще я брани с живота си.

Бебчето имаше мъничко носле и розова устица и също толкова деликатна брадичка. Дейна надникна под розовата шапчица. Косицата му все още бе влажна, но определено бе тъмна — нежни малки къдрички, много къдрички, което бе изненадващо. И двамата с Хю имаха прави коси.

— Откъде ги е взела?

— Нямам представа — обади се Хю, а в гласа му изведнъж се прокрадна тревога. — Но погледни кожата й.

— Толкова е гладка.

— Толкова е тъмна — той вдигна изпълнените си със страх очи към лекаря. — Добре ли е тя? Мисля, че е леко посиняла.

Сърцето на Дейна за миг спря. Не бе забелязала никакво посиняване, но толкова бързо им бяха взели бебето, за да го прегледат, че тя едва бе имала време да си поеме дъх, когато дежурният педиатър бе прегледал обстойно бебето, бе го обявил за напълно здраво и с отлично тегло от три килограма и двеста грама.

Не, кожата ѝ не беше синя, реши Дейна, когато отново държеше Лизи в ръцете си. Но пък и не беше бледорозова, както бе очаквала. Лицето ѝ имаше меден оттенък, който бе прекрасен, но и леко озадачаващ. Любопитна, тя отгърна леко пеленката, за да разкрие мъничката ръчичка. Кожата бе със същия леко кафеникав оттенък, който бе още по-подчертан заради контраста с бледите бели нокти на върховете на пръстчетата ѝ.

— На кого прилича наистина? — измърмори Дейна слисана.

— Не и на някой от семейство Кларк — отвърна Хю. — Нито пък на семейство Джоузеф. Може би е от страна на баща ти?

Дейна не можеше да каже. Освен името на баща си, тя не знаеше почти нищо друго за него.

— Изглежда ми здрава — обади се тя.

— Никъде не съм чел кожата да е по-тъмна при раждането.

— Нито пък аз. Изглежда загоряла.

— Не точно загоряла. Погледни дланите ѝ, Дий. По-светли са, като ноктите ѝ.

— Има средиземноморски тен.

— Не, не средиземноморски.

— Като на индианче?

— Не е това, скъпа. Дейна, тя прилича на негърче.

ВТОРА ГЛАВА

Хю се надяваше, че всичко е само на шега. Двамата с Дейна бяха бели. Бебето им не можеше да е черно.

Въпреки това, докато стоеше в родилната зала и се взираше в новороденото в ръцете на Дейна, усети как изтръпва. Кожата на Лизи бе много по-тъмна от тази на всяко друго бебе в семейство Кларк, което бе виждал, а бе виждал доста такива. Семейството се гордееше с наследниците си, доказателство, за което бяха многобройните снимки от ваканциите на роднините всяка година. Брат му имаше четири деца и всички бяха с бледата кожа на англосаксонската раса, а децата на братовчедите им бяха повече от шестнайсет. Нито едно не беше тъмнокожо.

Хю беше адвокат. По цял ден боравеше с факти и аргументи, а тук нямаше нито един, който да подсказва, че това бебе би могло да е от някоя друга раса, различна от бялата. Сигурно си въобразяваше — вероятно преувеличаваше значението на фактите. И кой би могъл да го вини? Беше уморен. Бе си легнал късно, след като бе гледал мача на „Сокс“ срещу „Оукланд“, а само час по-късно бе станал и оттогава бе под напрежение. Но пък, Господ му бе свидетел, че за нищо на света не би искал да изтърве и миг от раждането. Да види как излиза бебето, да пререже пъпната връв — нищо не би могло да се сравни с това. Какво невероятно емоционално преживяване!

Сега обаче усещаше някаква странна пустота. Това бе неговото дете — неговото семейство, неговите гени. Би трябвало да му изглежда познато.

Бе чел през какво преминават бебетата, докато излизат от утробата, и бе подготвен да види леко сплескана главичка, петна по кожата или дори леки синини. Но главата на бебето бе съвсем кръгла и кожата му бе идеална.

Само че нямаше меката и права коса, нито заострената форма на линията на първите косъмчета, откъдето започваше бретонът —

толкова характерен белег за бебетата в семейство Кларк — нито пък русата коса и сините очи на Дейна.

Изглеждаше като напълно непознато.

Може би това беше естествено разочарование след толкова месеци на превъзбудено очакване. Може би точно това имаха предвид в книгите, когато пишеха, че човек невинаги се влюбва в детето си от пръв поглед. Момиченцето бе отделен индивид. Щеше да порасне и да има лични предпочитания, силни и слаби страни, собствен темперамент и всички те вероятно изобщо нямаше да съвпадат с неговите или с тези на Дейна.

Обичаше я, беше негово дете. Просто не приличаше на него.

При все това бе отговорен за нея. Затова последва сестрата, когато тя отнесе бебето до детската стая, и остана да гледа през стъклото, докато сестрите слагаха капки в очичките ѝ и я къпеха.

Кожата ѝ наистина имаше меден оттенък. И дори заради контраста с бледорозовите одеялце и шапчица, сега изглеждаше още по-тъмна.

Сестрите явно изобщо не забелязваха цвета на кожата ѝ. Смесените бракове бяха често срещани. Тези жени не знаеха, че съпругата на Хю е бяла. Освен това в стаята имаше деца с много по-тъмна кожа. В сравнение с някои Елизабет Еймис Кларк беше светлокожа.

С тази мисъл в главата той се върна в стаята на Дейна и започна да звъни по телефона. Беше права, че родителите му искаха момче — тъй като самите те имаха две момчета, бяха пристрастни към децата, които продължаваха семейното име — но все пак се зарадваха на новината, както и брат му, и когато звънна на бабата на Дейна, вече се чувстваше по-добре.

Елинор Джоузеф беше забележителна жена. След като бе загубила дъщеря си и съпруга си в трагични инциденти в рамките на четири години, тя бе отгледала сама внучката си и бе успяла да изгради проспериращ бизнес. Официалното име на компанията бе „Плетачницата“, макар всички да я наричаха просто „При Ели Джо“.

Преди да се запознае с Дейна, Хю не знаеше почти нищо за преждата, нито пък за хората, които я използваша. Все още не можеше да запомни какво означава „намятане на бримка, изплитане и пропускане на следващата“, макар Дейна да му го бе обяснявала много

пъти. Но пък се радваше на топлината от любимия си шал от вълна на лама, който тя сама бе изплела и който бе по-хубав от всичко, което някога бе виждал в магазините, и оценяваше притегателната сила на магазина за преди. През последните няколко седмици от бременността си, след като бе ограничила собствената си работа, Дейна бе прекарвала там доста време. Той се отбиваше често под предлог да види бременната си съпруга, но също така и за да се наслади на спокойствието и уюта. Когато някой клиент го лъжеше или пък сътрудник объркаше някакъв доклад, или пък някой съдия отсъдеше срещу негов иск, в такива моменти откриваше, че магазинът му предлага желано убежище.

Може би беше заради самото място. Какво по-хубаво от гледката към ябълкова градина? Но Хю усещаше, че е по-скоро заради самите хора. Дейна нямаше нужда съпругът ѝ да я наглежда, когато беше в магазина. Това място бе истинско убежище, пълно с грижовни жени. Много от тях бяха раждали и изразяваха открито чувствата си. Беше му се случило да се натъкне на откровени разговори на тема секс например и тогава бе осъзнал, че плетенето е по-скоро оправдание. Тези жени си даваха една на друга онова, което липсваше в живота им.

А Ели Джо даваше тон на всички останали. Безкрайно искрена в чувствата си, тя много се зарадва, когато ѝ каза, че имат момиченце, и се разплака, когато ѝ каза какво име са избрали. Тара Сакс, най-добрата приятелка на Дейна, реагира по същия начин.

Обади се на двамата си партньори в адвокатската кантора — на Кали и Кон от „Кали, Кон и Кларк“ — позвъни и на секретарката си, която обеща да съобщи новината на младшите съдружници. Обади се на Дейвид, техния съсед. После и на неколцина други приятели, на брат си и на двамата братовчеди, с които бе най-близък.

След това върнаха Дейна в стаята ѝ и тя поиска да разбере какво прави бебето и кога ще могат да ѝ го дадат отново. Искаше сама да говори с баба си и с Тара, макар че и двете вече пътуваха към тях.

Родителите на Хю пристигнаха първи. Въпреки че бе едва девет сутринта, и двамата бяха безупречно облечени — баща му — с тъмносиньо сако и вратовръзка на райе, а майка му — в тоалет на „Шанел“. Хю никога не бе виждал някой от тях небрежно облечен.

Носеха огромна ваза с хортензии.

— От нашата градина — обясни майка му съвсем ненужно, тъй като хортензиите бяха обичайният подарък от нейна страна по всякакъв повод от средата на лятото до първия мраз. Докато бърбеше оживено какъв късмет са имали, че тази година са разцъфнали по-малко сини и повече бели, точно като за момиче, тя връчи вазата на Хю и подаде буза за целувка, а после се приближи и до Дейна. Баща му прегърна изненадващо силно и двамата, преди да се огледа в очакване наоколо.

Докато майка му продължаваше да се чуди на бързото раждане и на големия напредък в областта на акушерството от времето, когато са се раждали нейните деца, Хю ги поведе по коридора към детската стая. Баща му веднага забеляза името на едно от креватчетата до стъклото и се обади:

— Ето я.

В този момент Хю се надяваше да чуе възторжените им възклицания колко сладка и красива е дъщеричката му. Искаше да чуе, че прилича на любимата пралеля на майка му или на втората братовчедка на баща му, или просто, че е поразително чаровна.

Но родителите му останаха безмълвни, докато най-сетне баща му не отрони гробовно:

— Това не може да е тя.

Майка му се мръщеше и се опитваше да прочете имената на другите креватчета.

— Това е единственото с името Кларк.

— Това бебе не може да е на Хю.

— Итън, тук пише: „момиченце, Кларк“.

— Тогава са объркали надписа — изтъкна Итън. Историк по професия, преподавател и автор на книги, той разчиташе на фактите също толкова много, колкото и Хю.

— Има гривничка за разпознаване — отбеляза Дороти, — но човек не може да е сигурен в тях. В шоуто на Опра имаше две двойки родители, чиито деца са били объркани в родилния дом. Иди и попитай, Хю. Това не прилича на твоето дете.

— Тя е — отвърна Хю, като се постара да покаже изненадата си от съмненията им.

Дороти се обърка.

— Но тя изобщо не прилича на теб.

— Аз приличам ли на теб? — попита той. — Не. Приличам на татко. Е, това бебче е наполовина и на Дейна.

— Но тя не прилича и на Дейна.

Друга двойка се приближи по коридора и притисна лица до стъклото. Итън снижи гласа си.

— Аз бих проверил какво става, Хю. Стават такива грешки.

Дороти допълни:

— Съвсем наскоро във вестника имаше статия за една жена, която родила близнаци от нечия чужда епруветка, и е напълно вероятно да е станало така — как изобщо биха могли да разделят подобни микроскопични неща?

— Дороти, онова е било оплождане ин витро.

— Може би. Но това не означава, че не стават грешки. Освен това как стават опложданията не е нещо, което синовете споделят точно с майките си — тя погледна свенливо Хю.

— Не, мамо — отвърна той. — Не беше ин витро. Забрави за разменените бебета. Аз бях в родилната зала. Това е детето, което видях да се ражда. Аз прерязах пъпната връв.

Итън не беше убеден.

— И си сигурен, че е именно това дете?

— Убеден съм.

— Ами — тихо продължи Дороти, — това, което виждаме тук, не прилича нито на теб, нито на който и да било от нашето семейство. Трябва да е от страната на Дейна. Нейната баба рядко говори за роднини — та нали на сватбата ви имаше общо трима от семейство Джоузеф, като броем и булката — но тя все има някакво семейство, а пък и остава бащата на Дейна, който е още по-голяма загадка. Дейна знае ли поне името му?

— Знае името му — отговори Хю и срещна погледа на баща си. Знаеше какво си мисли Итън. Родителите му определено бяха последователни във възгледите си. За тях родословието беше важно.

— Обсъждахме това преди три години, Хю — напомни му баща му тихо, но остро. — Казах ти да го проучиш.

— А аз ти отговорих, че няма да го направя. Няма смисъл.

— Щеше да знаеш за какво се жениш.

— Не съм се оженил за „нещо“ — възрази Хю. — Ожених се за определена личност. Мислех, че сме изчерпали напълно темата още

тогава. Ожених се за Дейна, не за баща ѝ.

— Невинаги можеш да разделиш двете — отсъди Итън. — Бих казал, че сегашният случай е аргумент в подкрепа на тезата ми.

Не се наложи Хю да му отговаря, тъй като една сестра му махна и приближи креватчето до вратата.

Това бебе беше неговата дъщеря. Беше участвал в зачеването ѝ, беше помогнал да се появи на бял свят. Лично бе срязал пъпната връв, която я свързваше с майката. В това имаше нещо символично. Дейна вече не бе единственият човек, който се грижеше за нея. Той също имаше своята роля, и то за много години напред. Това бе страхотна отговорност дори и при обикновени обстоятелства, а сегашните съвсем не бяха такива.

— Някой от вас няма ли да изрази радостта си? — попита той. — Да се зарадва поне заради мен? Това е моето бебе.

— Така ли е? — попита Итън.

Хю за миг не го разбра — отначало си помисли, че е просто глупава реплика — после се разгневи. Но сестрата вече бе докарала креватчето до него. Той протегна ръка, за да сравни тя гривничката за разпознаване на неговата китка с тази на бебето.

— Това баба и дядо ли са? — попита тя с усмивка.

— Точно така — отвърна Хю.

— Поздравления. Тя е прелестна — обърна се към него. — Съпругата ви иска ли да я кърми?

— Да.

— Ще изпратя някого да ѝ помогне в началото.

Вратата към детската стая се затвори и това сложи край на престореното веселие на Хю. Той се нахвърли на баща си.

— Да не би да намекваш, че Дейна е имала връзка?

— И по-странни неща са ставали — обади се майка му.

— Не и с мен — отсече Хю. Когато тя го изгледа многозначително, той снижи глас. — Не и с моя брак. Защо мислите, че чаках толкова дълго? Защо отказвах да се оженя за онези момичета, които вие двамата толкова харесвахте? Защото тогава щеше да има изневери, и то от моя страна. Всички бяха скучни жени с досадни навици и предпочитания. Дейна е различна.

— Очевидно — отбеляза някой от родителите му. Нямаше значение точно кой. По лицата и на двамата бе изписан укор.

— Това означава ли, че няма да се обадите на всички от семейство Кларк и да се похвалите с моето бебе?

— Хю — предупредително се обади Итън.

— Ами на приятелите ви в кънтри клуба? — продължи Хю. — Мислите ли, че ще я приемат добре там? Ще я водите ли от маса на маса на тържествените вечери, за да я показвате на приятелите си, както правите с децата на Робърт?

— Ако бях на твое място — посъветва го Итън, — не бих се тревожил за кънтри клуба. Бих се притеснявал за града, в който живея, за училищата, в които ще ходи, и за бъдещето й.

Хю вдигна ръка.

— Хей, говорите на човек, чиито партньори в кантората са от кубински и еврейски произход, чиито клиенти са предимно от малцинствата и чийто съсед е афроамериканец.

— Като детето ти — каза Итън.

Хю си пое дълбоко въздух, за да се успокои, но без резултат.

— В тази детска стая не виждам черна кожа. Има кафява, бяла, жълта и всякакви комбинации и разновидности. Да, кожата на бебето ми е тъмна. Освен това дъщеря ми е много красива. Докато не сте в състояние да ми кажете това, докато не можете да го кажете на Дейна, моля ви... — той не довърши, просто ги изгледа втренчено в продължение на минута, преди да тръгне с креватчето надолу по коридора.

— Какво ни молиш? — извика Итън и го настигна с няколко големи крачки. И той беше дългокрак като Хю. Или по-точно, Хю беше като него.

„Моля ви, вървете си у дома. Моля ви, задръжете грозните си подозрения за себе си и оставете мен, жена ми и бебето ни на мира.“

Хю не каза нито дума от това, но това чуха родителите му. Докато стигне до вратата на Дейна, в коридора останаха единствено той и бебето.

ТРЕТА ГЛАВА

Само един поглед към лицето на Хю бе достатъчен на Дейна, за да разбере какво е станало. Нима и нейното вълнение не бе помрачено от тревога? Родителите на Хю бяха добри хора. Правеха щедри дарения за любимите си благотворителни каузи, като сред най-важните за тях бе църквата, и плащаха полагащите им се данъци. Но харесваха живота си такъв, какъвто беше. Промяна от какъвто и да било вид беше заплахата за тях. На Дейна ѝ се бе наложило да прехапе език, за да не се засмее на врявата, която се бе вдигнала, когато в градчето Саут Шор, където живееха Кларк-старши, бе прието с общо гласуване да бъде отворено заведение за бързо хранене от известна верига, въпреки възраженията на Итън, Дороти и на други заможни граждани, които за нищо на света не биха хапнали „Биг Мак“.

Дейна харесваше сандвичите „Биг Мак“. И отдавна бе приела, че роднините на съпруга ѝ не ги харесват.

Не, за нея не бе важно какво мислят родителите на Хю. Но много държеше на мнението на съпруга си. Макар да бе изключително самостоятелен и независим в преценките си, родителите му можеха да помрачат настроението му.

Явно точно така бе станало. Беше разсеян, изглеждаше ядосан в момент, когато би трябвало да се смее, да я прегръща и да ѝ казва колко много я обича, както бе направил в мига на раждането на бебето.

Дейна имаше нужда от това. Но макар съзнанието ѝ да регистрираше страха, емоционално бе твърде изтощена, за да го почувства. Той носеше бебето и Дейна искаше да го гушне. Изпитваше инстинктивна нужда да го защитава, дори и от собствения му баща, ако се наложи.

Понечи да се надигне в леглото, но Хю ѝ направи знак да се отпусне. Ръцете му изглеждаха абсурдно големи под бебето. Тя гушна малкото вързопче и се наслади на топлината му. С изключение на остатъците от мехлем в очичките ѝ, личицето на Лизи бе чисто и гладко. Дейна бе запленена.

— Виж бузките ѝ — прошепна тя. — И устата. Всичко е толкова мъничко, толкова деликатно — дори и цветът. Светлокафяв? Матов?

Тя внимателно разгърна одеялцето и измъкна малката ръчичка, после се загледа в бебешките пръстчета, които шареха във въздуха, преди да се свият около един от нейните.

— Родителите ти взеха ли я на ръце?

— Този път — не.

— Разстроени са.

— Може да се каже.

Дейна го погледна за миг. Неговите очи останаха вперени в бебето.

— Къде са сега? — попита тя.

— Предполагам, че са си тръгнали.

— Обвиняват мен, нали?

— Това са грозни думи, Дий.

— Но са точни. Познавам родителите ти. Бебето ни е с тъмна кожа и те знаят, че не е от страна на твоето семейство, значи е от моето.

Той вдигна очи.

— Така ли е?

— Би могло — спокойно отвърна Дейна. Бе израсла с въпроси, на които нямаше отговор. — Имам само една снимка на баща си, виждал си я. И той е с бяла кожа като теб. Но нима някой знае какво се е случило преди две или три поколения?

— Аз знам.

Дейна призна мислено, че това е вярно. В рода на Кларк знаеха. За съжаление в семейство Джоузеф не беше така.

— Значи твоите родители обвиняват мен. Очаквали са едно, а получиха друго. Не се радват на дъщеря ни и обвиняват мен за това. А ти?

— „Обвинение“ е много силна дума. Намеква за нещо лошо.

Дейна сведе поглед към бебето, което я гледаше в отговор. Момиченцето беше спокойно и доволно. Елизабет Еймис Кларк имаше нещо специално и ако то идваше от гени, които не бяха очаквали да видят, така да бъде. В нея нямаше нищо лошо. Беше просто свършена.

— Това е нашето бебе — умоляващо се обади Дейна. — Нима цветът на кожата е нещо по-различно от цвета на очите или интелигентността, или темперамента?

— В тази страна, в този свят, да.

— Не мога да го приема.

— Тогава проявяваш наивност — той въздъхна тежко. Изглеждаше изтощен и прокара ръка през косата си, но няколкото къси кичура, които обикновено падаха върху челото му, веднага се върнаха обратно на мястото си. Когато очите му срещнаха нейните, в тях имаше суровост. — Клиентите ми са от различни малцинствени групи и в повечето случаи афроамериканците споделят, че за тях животът е по-тежък. Положението се е подобрило и ще продължи да се подобрява, но проблемите няма да изчезнат напълно — поне не и докато ние сме живи.

Дейна замълча. Хю бе един от най-толерантните хора, които познаваше. Думите му бяха просто излагане на фактите, а не израз на предубеждение.

Може би наистина проявяваше наивност. Това бебче вече й бе познато, макар че трудно би могла да посочи някоя конкретна черта, която е наследена от Хю или от нея.

Размишляваше над това, когато вратата се отвори и вътре надникна баба й. Щом я зърна, Дейна забрави всичко, освен опиянението от мига.

— Ела да я видиш, бабо! — извика тя. Очите й се напълниха със сълзи, когато единствената жена, на която вярваше повече отколкото на всеки друг на света, дойде до нея.

На седемдесет и четири години, Ели Джо бе красива, с гъста бяла коса, вдигната високо на кок, закрепен с две бамбукови пръчици, с мека кожа и здрав гръбнак, който все още я държеше изпъната като струна. Имаше вид на човек, който е водил спокоен живот, но външността лъжеше. Тя се бе превърнала в майстор по оцеляване, като бе съградила за себе си — както и за Дейна — един пълноценен, смислен и достоен живот.

Докато влизаше, върху лицето й бе разцъфнала широка усмивка. Ръката й потрепери до бледорозовото одеялце. Пое си дъх и въздъхна с истинско благоговение.

— О, господи, Дейна Джо! Тя е най-прелестното бебче, което някога съм виждала!

Дейна се разплака. Обви шията на баба си с ръце и я притисна силно, като хлипаше, без да разбира точно защо. Ели Джо прегръщаше Дейна с една ръка, а бебето — с другата, докато сълзите най-сетне престанаха.

Дейна подсмръкна и посегна за кърпичка.

— Не знам какво ми става.

— Хормони — отбеляза Ели Джо и избърса с палец мокрите очи на Дейна. — Как се чувстваш?

— Всичко ме боли.

— Лед, Хю — нареди Ели Джо. — Дейна трябва да седи върху нещо студено. Ще потърсиш ли нещо?

Дейна се загледа подир Хю, докато той излизаше. Вратата едва се бе затворила след него, и тя впери поглед в баба си.

— Какво мислиш?

— Дъщеря ти е прекрасна.

— Какво мислиш за цвета на кожата ѝ?

Ели Джо не се опита да отрече онова, което и двете виждаха съвсем ясно.

— Мисля, че цветът на кожата ѝ е част от красотата ѝ, но ако питаш откъде се е взел, не мога да ти кажа. Когато майка ти беше бременна с теб, понякога се шегуваше, че не знае какво ще излезе.

— Имало ли е някакъв въпрос от твоята страна на рода?

— Въпрос?

— Неизвестни корени, като например осиновяване?

— Не. Знам кои са предците ми. Моят Ърл също. Но майка ти знаеше толкова малко за баща ти — докато говореше, тя надникна под крайчеца на мъничката розова шапчица и прошепна очарована. — Погледни какви къдрички.

— Баща ми не е бил с къдрава коса — каза Дейна. — Не прилича на афроамериканец.

— Нито пък Адам Клейтън Пауъл — отвърна баба ѝ. — Много чернокожи го отбягваха, защото изглеждаше съвсем като бял.

— А белите приемаха ли го като равен?

— В повечето случаи.

„Но невинаги“, довърши мисълта ѝ Дейна.

— Хю е разстроен.

— Хю или родителите му.

— Родителите му, но се предаде и на него — очите на Дейна отново плувнаха в сълзи. — Искам да се вълнува. Това е нашето бебче.

Ели Джо се опита да я успокои с прегръдка и после каза:

— Той е много развълнуван. Но се опитва да приеме онова, което вижда. Ние може и да сме готови да очакваме изненади, но той е чакал да види новото поколение на Еймис Кларк.

— Ще търси отговори — предусещаше Дейна. — Хю е много упорит в това отношение. Няма да намери спокойствие, докато не открие откъде идва цветът на кожата на Лизи, а това означава да се порови във всяко разклонение от фамилиното ни дърво. А дали аз искам да го направя? Дали искам да намеря баща си след толкова време?

— Хей! — долетя радостен вик откъм вратата.

Тара Сакс бе най-добрата приятелка на Дейна, откакто и двете бяха навършили три години. Заедно бяха изстрадали смъртта на майките си, годините в училище, които изглеждаха безкрайни, вълненията с тийнейджърите и мъчителното самоопределяне — какви искат да станат. Тара се бе омъжила веднага след колежа за пианист. Беше доволна от живота си в дома, в който бе израснала.

Имаше три деца под осемгодишна възраст, диплома за счетоводител, която бе защитила във вечерни курсове, и почасова работа, която мразеше, но без заплатата, от която двамата със съпруга ѝ не можеха да живеят. Единственото нещо в нея, което бе в безпорядък, бе светлокестенявата ѝ коса, дълга до брадичката, чуплива и рядко сресана. Иначе тя бе перфекционистка, която се справяше със завидна самоувереност с всички детайли от ежедневието си.

Освен това обичаше да плете и в това отношение бе съучастник на Дейна в копирането на нови модели на други дизайнери. В началото на всеки сезон те обикаляха най-изисканите магазини за дамско облекло в Бостън и си водеха бележки. После, макар и двете да си имаха друга работа и никакво време за това, Дейна проектиреше моделите, които двете плетяха — понякога един и същи пуловер няколко пъти, но всеки с различни цветове или размер. Реакцията на Тара към това занимание показваше на Дейна — и по-важното, на Ели Джо — дали определен модел ще се продава в магазина.

Сега Тара я прегърна и започна да се възхищава на бебето, както бе направила и Ели Джо. Само че не се наложи Дейна да я пита какво мисли. Тара бе съвсем пряма, както само най-добра приятелка можеше да бъде.

— Уха — възкликна тя, — каква кожа само! Откъде каза, че си взела това бебе, Дейна Джо?

— Предполагам, че е наследство от неизвестното ми минало — отвърна Дейна, облекчена от шегата. — Хю е разстроен.

— Защо? Защото не може да каже, че е одрала кожата на неговия пра- или прапрадядо? Къде е той, между другото?

— Баба го прати за лед.

— О, сигурно вече имаш нужда от това. Я погледни само това бебче, как се върти и маха с ръчички. Гладна е.

Гърдите на Дейна бяха по-едри в сравнение с времето, преди да забременее, но пък не бяха наедрили в сравнение с миналата или поминалата седмица.

— Трябва ли да го направя още сега?

— О, да. Малката засега няма нужда от мляко, а ти имаш коластра.

Дейна разгърна халата си. Тара ѝ показва как да хване бебето, за да може да суче, но се наложи няколко минути да нагласят зърното на Дейна, преди най-сетне да се получи, и тогава Дейна се изуми от силата на сученето.

— Откъде знае как да го прави?

Тара не отговори, защото Хю се бе върнал, и докато тя го прегръщаше, а Ели Джо се опитваше да сложи леда на място, въпросът бе забравен. Но много скоро двете най-близки жени на Дейна си тръгнаха, за да се върнат на работа, и тя остана насаме с Хю.

— Гълта ли нещо? — попита той, загледан с интерес, и за момент Дейна си въобрази, че е забравил огорчението на родителите си.

— Май по-скоро се упражнява. Не съм сигурна колко гълта.

— Толкова колкото ѝ е нужно — отвърна някой зад Хю. Беше специалистката по кърменето, която се представи, погледна какво става и после се зае да подръпва и притиска гърдите на Дейна. Зададе няколко въпроса, даде препоръки и си тръгна.

Дейна облегна бебето върху рамото си и поглади гръбчето му. След като не чу оригване, пробва с потупване. Загледа се в лицето на дъщеря си, не забеляза никакво недоволство и отново се зае да поглажда гърба ѝ.

— Е — подхвана Хю с престорена небрежност, — какво каза Ели Джо?

Съвсем невинен въпрос, но имаше толкова други неща, които би могъл да каже. Обезсърчена и внезапно почувствала се напълно изтощена, Дейна отвърна:

— И тя е изненадана като нас.

— Има ли някаква представа откъде може да се е взел този цвят?

— Тя не е специалист по генетика.

— Никакви подозрения ли няма?

— Никакви.

— Идеи?

На Дейна ѝ се доплака.

— За какво? Как да изсветлим кожата на бебето ли?

Хю извърна поглед и въздъхна уморено.

— Щеше да е по-лесно, ако имахме поне някои отговори.

— По-лесно да се обясни на родителите ти ли? — попита Дейна, като съзнаваше, че издава огорчението си. Имаше някаква... не точно стена, но някаква преграда, която ги разделяше. Преди винаги бяха в идеално съгласие. Очите му бяха потъмнели и някак резервирани. — По-лесно за обяснение пред приятелите ти? И твоите родители да обяснят на техните приятели?

— По-лесно за всичко — призна той. — Слушай, това са фактите — бяла двойка има черно бебе. Това не е обичайно, ежедневно събитие. Хората ще задават въпроси.

— Трябва ли да им даваме отговор? Нека си мислят каквото си искат.

— О, така и ще направят. Първата им мисъл ще бъде реакцията на майка ми — че е имало някакво объркване в лабораторията.

— Каква лаборатория?

— Точно така. Казах ѝ, че няма такава, макар че изобщо не е нейна работа. Но тя няма да е единствената, която ще се чуди.

— Щеше ли да има някакво значение, ако бяхме потърсили помощ при зачеването?

— Не става дума за това. Просто не искам хората да обсъждат личния ми живот, а те ще го правят, щом има причина. Това е — той вдигна три пръста. — Първото предположение е ин витро — сви единия си пръст. — Второто е роднина с африкански корени — отново сви пръст. — Знаеш ли какво е третото? — той отпусна ръка. — Че тя не е моя.

— Моля?

— Че не е мое дете.

На Дейна ѝ се щеше да се изсмее.

— Това е нелепо. Никой няма да си го помисли.

— Родителите ми си го помислиха.

Тя зяпна.

— Шегуваш се, нали?

— Не. И недей просто да отхвърляш предположението. Съвсем логична възможност е.

— Логична? Твоите родители смятат, че съм имала връзка с друг мъж? — беше направо ужасена. — За Бога, Хю.

— Щом родителите ми си го помислиха, и другите ще го направят.

Дейна не беше на себе си от гняв.

— Само хора, които не ни познават. Всички, с които сме близки, знаят, че бракът ни е щастлив. Знаят, че прекарваме заедно всеки свободен миг.

— Знаят също, че бях във Филадельфия за около месец преди девет месеца, докато бях зает с едно дело.

Дейна остана смаяна.

— Господи!

Бебето захленчи в отговор.

— Не го казвам аз, Дий — обясни Хю, но очите му бяха все така мрачни. — Това не са мои думи, само представям противното мнение. Хората ще се питат, особено след като бебето се роди две седмици порано.

— И ти ще им заявиш, че е пълен абсурд — отсече Дейна.

— Знам ли какво се е случило, докато бях във Филадельфия?

— Със сигурност знаеш какво ставаше през уикендите по това време.

— Може да си била и с двамата.

Дейна направо излезе от кожата си.

— Не мога да повярвам, че го казваш.

— Казвам само онова, което ще чуем от другите.

Дейна погледна личицето на бебето. Беше смръщено и готово за плач. Тя я премести от рамото си и опита да я залюлее на ръце, за да я успокои, но през цялото време усещаше как в самата нея гневът и описването нарастваха.

— Как бих могла да съм толкова глупава, че да имам връзка с афроамериканец и след това да се опитам да представя бебето за твое?

— Може би не си била сигурна чие е бебето.

— Почакай. Това значи да приемем, че съм ти изневерила.

Плачът на бебето стана по-силен.

— Защо плаче? — попита Хю.

— Не знам — Дейна я притисна до себе си, но и това не помогна.

— Може би усеща, че съм разстроена.

— Може да е гладна.

— Току-що я нахраних.

— Млякото ти още не е тръгнало. Може би има нужда от изкуствено мляко.

— Хю, аз имам мляко. Съвсем достатъчно.

— Добре. Може да се е подмокрила.

Това беше възможно. Дейна се озърна.

— Нямам нищо за смяна. Тук сигурно има.

— Къде?

— Не знам. Повикай сестрата.

— Ще ида да доведа някого — каза Хю. — И бездруго при теб трябва да има сестра. По дяволите, ако искахме да правим всичко сами, щяхме да се настаним в „Риц“ — и той излезе.

Ако се съдеше по бързината, с която се върна, Дейна предположи, че сестрата бездруго е идвала към стаята ѝ. Жената бе много мила и спокойна, взе бебето и го остави в креватчето му. Отвори едно след друго чекмеджетата отдолу и извади оттам памперси, бебешко масло, кърпички, подложки за оригване и всякакви други полезни неща.

Бебето се разплака още по-силно, когато разголиха дупето му, но сестрата спокойно и уверено им показва как да го почистят, да го намажат с маслото и да сложат новия памперс. Показва им как да

придържат главичката на бебето и им обясни какви грижи да полагат за пъпчето.

Когато сестрата си тръгна, Хю остана до креватчето с толкова безукорно изправен гръб, сякаш по него бе изписано с големи букви КЛАРК. За съжаление Дейна беше от семейство Джоузеф. А това малко, безпомощно бебче, кое беше то?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хю се загледа дълго-дълго в бебето. Винаги му бе харесвало, че Дейна изобщо не прилича на роднините му, но сега отчаяно търсеше позната черта в своето дете. Дали това не беше неговата отплата, задето не ценеше наследствените черти — да бъде баща на дете, което не носи нито една такава?

Почувства неустойимо привличане и се наведе към бебето.

— Здравей — прошепна той. — Здравей — обади се отново, този път с усмивка.

Лизи не мигна. Имаше забележителни очи, реши Хю — тъмнокафяви ириса, деликатни клепки и дълги тъмни мигли. Носът ѝ бе мъничък и идеално оформен. И наистина имаше невероятно мека и гладка кожа. Определено бе изумително красиво дете. Посегна към фотоапарата и ѝ направи снимка. После погледна към Дейна.

Хю обичаше жена си. Много. Обичаше я заради безброй неща и не на последно място за това, че е много уравновесена и спокойна. Тя не се ровеше в детайлите, както правеше той. Не изпитваше неговата неистова нужда от ред, логика или прецедент. Оставяше се на течението, приспособяваше се към промените с усмивка и продължаваше нататък. Възхищаваше ѝ се за това.

Или поне досега го бе правил. Сега, когато отново погледна бебето, безгрижието на Дейна му се стори безотговорно. Тя е трябвало да положи усилия да разбере кой е баща ѝ. Това би улеснило много нещата.

Понечи да ѝ каже нещо, но забеляза, че очите ѝ са затворени. Предпочете да приеме, че е заспала, излезе от стаята и слезе с асансьора до първия етаж. Оглеждаше се за тихо местенце, където да използва телефона си, когато някой го извика по име.

Дейвид Джонсън се приближи с широки крачки към него, с разкопчана бяла престилка върху тъмносините операционни дрехи и с лъщяща обръсната глава. Дейвид не бе просто съсед, а и близък приятел. Бяха се срещнали за пръв път преди пет години, когато

четирите декара по крайбрежието, които Хю бе купил, бяха само една ливада, осеяна с пирен. Къщата на Дейвид бе станала убежище за Хю по време на дългата година, през която се извършваше строителството на неговия дом — винаги можеше да разчита на бира от хладилника и на списък с полезни контакти, които му спестяваха безценно време и усилия.

Един от тези контакти беше Дейна. Ако имаше нещо, заради което бе най-задължен на Дейвид, това бе Дейна.

— Здравей, приятел — извика му Дейвид и се ухили широко, докато потупваше Хю по гърба. — Как се чувства новият татко?

Хю стисна ръката му.

— Като ударен от гръм.

— Раждането е било бързо, Хю. Не можеш да се оплачеш. Малката сладка ли е?

— Определено. Хей — продължи Хю, който отново имаше нужда от помощта на Дейвид, — идваш ли, или си отиваш?

— Идвам от операционната и отивам към кабинета си. Имам три минутки да изтичам горе и да я зърна. Ами ти? — попита Дейвид и погледна към отварящите се врати на асансьора.

— Трябва да прегледам съобщенията си и да се обадя на няколко човека. Тук ли ще бъдеш по-късно?

— Свършвам в шест, но след това имам среща в Харвард, затова мога да видя твоите момичета или сега, или утре.

— Виж ги сега — предложи Хю. — Дейна ще се радва.

Дейвид влезе в асансьора миг преди вратите да се затворят. Обърна се и се усмихна на Хю. Снежнобялата му усмивка освети красивото му тъмно лице.

О, да, трябваше да поговорят. Дейвид щеше да разбере проблема. Не само защото бе чернокож, а и защото, след като се бе оженил за бяла жена, му се бе родила дъщеричка, чиято кожа бе със същия цвят като тази на Лизи.

Дъщерята на Дейвид водеше съвсем нормален живот. Беше щастлива. Хю се вкопчи здраво в тази мисъл, намери си тихо кътче до входната врата на болницата и се зае да прослушва съобщенията на телефона си.

Джим Кали, партньорът му в адвокатската кантора, бе силно развълнуван:

„Страшно се радвам за бебето ти, Хю. Двамата с Рита ще се отбием да ви видим веднага щом се приберете у дома. И не се притеснявай за делата тук. Двамата с Джулиан ще се погрижим за всичко“.

Мелиса Дъбин, младши съдружник, която работеше с него, беше оставила още по-възторжено съобщение:

„Поздравления, Хю! Имаш бебе и още един голям удар! Прокурорът по делото Хаслър току-що ми се обади, за да каже, че оттегля трите най-тежки обвинения срещу нашия клиент. Подчерта, че обвинението за нарушаване на реда остава, но е ясно, че Хаслър няма да иде в затвора само заради него. Това е добра новина“.

Следващото съобщение не бе толкова радостно:

„Здрасти — гласът на Хендерсън Уокър беше тих и настойчив, — трябва да поговорим. Едни типове искат да ме спипат. Вече получих две заплахи. И не ми казвай да се обърна към някой от охраната, защото и те са замесени. Трябва да ме преместят. Непременно им го кажи“.

Хю знаеше, че Хендерсън го очакват неприятности, и макар да не бе убеден, че опасността е толкова сериозна, колкото се опасяваше самият Хендерсън, все пак бе планирал да посети затвора същия следобед. Използва джобния си компютър и изпрати съобщение на електронната поща на един от младшите съдружници, който работеше за него:

„Д. У. се чувства застрашен. Обади му се“.

Следващото бе от брат му. Три години по-млад от Хю, Робърт бе изпълнителен вицепрезидент на компанията, която бе започнала с един хотел шест поколения по-рано. Бизнесът бе потръгнал и хотелите бяха станали шест, а после и цяла дузина. Всяко следващо поколение от семейство Кларк бе разширявало бизнеса и сега той включваше банкиране, предприемаческа дейност, както и участие в развлекателната индустрия. Конгломератът определено преуспяваше и редовно увеличаваше семейното богатство. В момента го управляваше чичото на Хю, осмият в рода Брадли Кларк.

Робърт, който никога не бе имал желание да се реализира в друга сфера, както бяха направили Хю и баща им, беше делови човек и винаги говореше направо и без увъртания. „Татко не е на себе си — гласеше неговото съобщение. — Обади ми се“.

Със сковано сърце Хю набра личния номер на брат си.

— Какво значи „не е на себе си“? — попита той направо.

— Почакай секунда — гласът на Робърт заглъхна. — Може ли да довършим по-късно? Отлично. Би ли затворил вратата след себе си? — последва пауза, после далечно щракване. Хю си представи как Робърт се завърта в кожения си стол, за да погледне през огромните прозорци, които стигаха от пода до тавана, към високите небостъргачи на Бостън. Когато заговори отново, гласът му беше отчетлив. — Татко казва, че бебето е черно. За какво говори?

— Кожата ѝ не е съвсем бяла.

— Какъв цвят е?

— Светлокафява.

— Това е невъзможно — възрази Робърт. — И двамата ѝ родители са бели.

— Единият от нас вероятно има африкански прадеди.

— Е, не си ти, така че трябва да е Дейна. Има ли представа кой може да е?

— Ще ми се да знаеше. Така татко щеше да престане с приказките си.

— Той казва, че тя може нарочно да го е скрила от теб.

— Тя не знае.

— Татко казва, че ако няма афроамериканец в рода си, тогава е имала извънбрачна връзка.

Хю усети как главата започва да го стяга. Затвори очи и притисна с пръсти горната част на носа си.

— Така ли е? — попита Робърт.

— Не, по дяволите.

— Сигурен ли си?

Хю отвори очи.

— Дейна е моя съпруга. Познавам я. Стига, Роб, застани на моя страна. Дейна не е имала никаква връзка. Кажи го на татко. Не искам да тръгнат всякакви слухове.

— Тогава най-добре намери онзи роднина на Дейна. Виж, що се отнася до татко, от двете възможности — черен роднина или изневеря, изневярата е по-поносима.

Хю можеше да предположи защо.

— Толкова ли не харесва Дейна?

— Винаги е смятал, че се ожени за жена с по-ниско социално положение от твоето, но има и друга причина, поради която той би предпочел изневярата. Ако бебето не е твое, татко може да каже, че не е негова внучка.

На Хю му призля.

— Това е жалко основание.

— Той е такъв, какъвто е.

— Така ли? И какъв точно? Ако се съди по книгите му, човек би си помислил, че според него малцинствата са били репресирани години наред. А сега излиза, че не иска да бъде лично свързан с тях? Какво говори това за него?

— Говори, че тайно е предубеден към тях — спокойно отговори Робърт. — Искаш ли да знаеш какво друго казва?

Не се налагаше Хю да отговаря. Знаеше, че нищо не би спряло Робърт да му сподели, каквото е решил. Двамата се бяха съревновавали още от деца. Робърт все още обичаше да се показва по-силен от Хю, да демонстрира, че знае нещо повече.

Любопитното бе, осъзна сега Хю, че макар брат му да бе по-важен и преуспял, ако се съдеше по властта и парите, с които разполагаше, Робърт продължаваше да изпитва онази детинска нужда да се съревновава с него.

— Той вярва, че ти или наистина не си знаел, че тя е имала връзка, или си знаел, но отказваш да признаеш колко си сбъркал, като

си се оженил за нея. Казва, че определено няма да има голямо тържество за кръщенето на това бебе, при положение че има толкова въпросителни около бащинството.

— Кръщенето не е негова работа. Решаваме го ние двамата с Дейна.

— Една негова дума и половината гости няма да се появят.

— Нека — заяви Хю, но вече бе чул достатъчно. — Виж, Робърт, трябва да затварям. Би ли ми направил една услуга? Обади се на татко и му кажи, че бърка по отношение на Дейна. Не е имала никаква връзка и ако той повдигне въпроса пред приятелите си в клуба, накрая срамът ще е негов. Двамата с Дейна ще изясним всичко, но ще го направим, когато сами решим.

— Между другото, той смята, че е бил съседът ви.

— Дейвид?

— Той е афроамериканец.

— Той е един от най-добрите ни приятели! Сигурно си откачил.

— Не аз. Татко. Но може би е добра идея да го провериш. Познавам добър детектив...

— Имам си мой, много благодаря — отвърна Хю и побърза да прекъсне връзката.

Наистина имаше собствен детектив и щеше да му се обади, за да издири бащата на Дейна. Най-напред обаче искаше да се свърже със специалиста по генетика, който правеше повечето изследвания на ДНК, свързани с делата му.

Опита се да я намери по телефона, но тя не вдигаше, затова си взе чаша кафе и излезе на двора. Тъкмо седна на една пейка, когато телефонът му звънна. На екрана се появи телефонният номер на партньора му.

— Здравсти, Джулиан.

— Трябва да съм в съда по делото Райън, но едва ли ще ми отнеме повече от час. Мислех след това да мина през вкъщи и да взема Деб. Искате да видите бебето. Дейна може ли да приема посетители?

Джулиан бе един от най-добрите му приятели. Бяха се запознали в правния факултет и ги бе сближила споделяната мечта за това какви адвокати искат да бъдат. Джулиан бе безкрайно либерален и толерантен човек, но Хю въпреки това се поколеба.

— Не съм сигурен, Джулиан. Много е изморена. И двамата не сме спали, а сега изпитва и болка. Може би е по-добре да почакате, докато се приберем у дома.

— Но с нея всичко е наред, нали?

— Добре е, просто е изтощена.

— Тогава само ще видим бебето и ще си тръгнем.

— Ако дойдете чак дотук, и Дейна ще иска да ви види. Наистина, Джулиан. Дайте ѝ поне ден да се съвземе.

— Деб ще е много разочарована, но те разбирам. Само ми кажи, ако искаш да свърша нещо в кантората.

Хю приключи разговора и се почувства като пълен глупак. Не можеше да скрие бебето. Днес, утре, другиден — нямаше никакво значение кога ще я види Джулиан, кожата на Лизи нямаше да изгуби медния си оттенък. За Джулиан това щеше да е без значение, както и за Деб. Но щяха да задават въпроси.

Докато седеше с изстиващото си кафе, загледан безцелно в някаква птичка, която бе кацнала в другия край на пейката, мислите му бяха прекъснати от висок и писклив глас откъм другата страна на зеления плет, който ограждаше вътрешния двор.

В началото не му обърна никакво внимание. Имаше си собствени проблеми, не искаше да слуша и за чуждите. Но когато разтревоженият глас се извиси отново, нямаше как да не чуе за какво става дума.

— Опитах! — извика жената. — Не мога да се свържа с него — последва пауза и после отчаяно: — Как бих могла да го направя? Той не отговаря на обажданията ми! — продължи с по-тих глас, но думите ѝ все още се чуваха много ясно. — Направиха му първата операция и сега ще остане в гипс шест седмици. И все обясняват за тези дискове на растежа, което означава още операции. Нямам пари за това — тя помълча. — А ти имаш ли застраховка? Не съм само аз — после изхлипа и добави: — Не съм искала онази кола да го удари, мамо. Бях съвсем близо до него в двора. Колата се появи изневиделица и се качи на тротоара.

Хю се заинтригува въпреки волята си.

— Нали току-що ти казах — продължаваше спора тя. — Не приема обажданията ми, а знам, че е във Вашингтон. Миналата вечер го гледах в новините, говореше за някакво важно гласуване в Сената. Просто не иска да признае, че Джей е негов.

Хю се усмихна. Познаваше конгресмените. Добре познаваше доста важни личности и от други сфери извън политиката. Като цяло бяха ужасно проклети и надменни хора.

— И аз не съм възнамерявала да забременея — продължаваше момичето, — но не съм го направила сама. Нима той не носи никаква отговорност и няма да помогне?

„Да, носи — мислено й отговори Хю. — Ако един мъж е заченал дете, той носи отговорност.“

До него долетяха няколко заглъхващи хлипания и после:

— Мамо? Моля те, не ми затваряй. Мамо?

Хю отново си повтори, че не му влиза в работата. Особено сега.

Изсипа остатъка от кафето си в храстите и стана от пейката. Но вместо да се отправи към болницата, заобиколи плета и влезе в градината.

Жената бе приведена на една пейка, подобна на онази, на която бе седял той. Забеляза, че беше обути в джинси, носеше прилепнала тениска и имаше буйна и гъста кестенява коса. Няколко стъпки фаса се търкаляха до марафонките й.

— Извинете? — обади се Хю.

Тя стреснато вдигна глава. Лявото й око блуждаеше, но дясното бе вперено в него. И двете бяха зачервени. Той започна много внимателно:

— Седях от другата страна на храстите и дочух разговора ви. Вероятно бих могъл да ви помогна.

Тя избърса очи с треперещи пръсти.

— Като се опитвате да ме сваляте ли?

Той се усмихна.

— Не. Женен съм. Съпругата ми току-що роди. Но съм адвокат. Струва ми се, че има баща, който отказва да признае бащинство над детето си.

— Нямате никакво право да подслушвате разговора ми.

— Вие съвсем не шепнете. Този баща определено носи правна отговорност, знам го, занимавал съм се с дела за бащинство.

Тя го огледа подозрително.

— Не ми приличате на адвокат.

— Както вече ви казах, жена ми току-що роди. Буквално. Цяла нощ сме на крака. Не изглеждам така, когато се явявам в съда.

Тя се засмя мрачно.

— Щом не мога да си платя медицинските разноси за детето, как бих могла да платя на адвокат?

— Когато попадна на случай, който си заслужава, не търся заплащане.

— О, да — тя се изправи. Беше висока, предположи, че е поне метър и седемдесет и три сантиметра, и в окото ѝ, което се бе вторачило в него, имаше огромно недоверие. — Точно така.

Натъпка телефона в малкото джобче отпред на джинсите си и се обърна, за да си вземе платнената торба.

Той извади портфейла от джинсите си и дръпна от него визитна картичка.

Тя не я взе.

Без да обръща внимание на това, той продължи:

— Познавам Вашингтон. Имам доста връзки там.

— Не и за този случай. Не можете да помогнете.

— Толкова високопоставен ли е?

Тя нито отрече, нито потвърди. Но пък и не се обърна да побегне.

— Колко голям е синът ви? — попита той.

Тя вирна брадичка.

— На четири.

— Ударила го е кола?

— Да, преди два дни. Гръбнакът му е увреден. И кракът.

— Бащата сенатор ли е?

Все така загледана в него, тя праметна през рамо дръжката на чантата си.

— И не отговаря на обажданията ви? — настояваше Хю. — Аз мога да се свържа с него.

— Да, как ли пък не. Щом не иска да говори с мен, защо би разговарял с някакъв адвокат? — натърти думата, сякаш адвокатите бяха долна измет.

— Ще се уплаши от разгласяването на случая, ако не го направи — отвърна той. — Ако бъде замесен и адвокат, той ще иска да уреди нещата бързо и кротко. Повярявайте ми, познавам този тип хора. Мислят, че могат да вършат каквото си искат, докато са на предизборна обиколка.

— Не беше предизборна обиколка. Беше на лов.

— В района ли?

— В Ню Хемпшир. Вечеряха в ресторанта, където работех. Аз му сервирах.

Хю си го представи много ясно. Нито безпорядъка, в който бе косата ѝ, нито бледността или леко разконцентрираното ѝ око можеха да прикрият факта, че е много привлекателна.

— Оттам ли е той — Ню Хемпшир?

— Не, гостуваше на свой познат.

— Вие от Ню Хемпшир ли сте? — ако беше така, случаят щеше да е извън неговата юрисдикция.

— От Масачузетс — отвърна тя. — От другата страна на щатската граница.

Всичко беше наред.

— Можете ли да докажете, че сте били заедно?

— Не.

— Някой дали ви е видял? — когато тя не отговори, той добави подканващо: — Сигурна ли сте, че е станало така, както казвате?

— Аз наех стаята в мотела — сопна се жената. — Служителят на рецепцията ме видя. Но не знам дали е видял мъжа, с когото бях — тя сведе поглед и се зае да рови в чантата си.

— Разговаряли ли сте с него след онази нощ?

— Обадох му се, за да му съобщя за раждането на Джей — жената извади цигара.

— Успяхте ли да се свържете с него.

— Не. Казах, че е по личен въпрос. Прехвърлиха ме на някакъв човек, който заяви, че с жени като мен въпросът винаги бил личен.

— Предполагам, че е заявил, че момчето не е на неговия шеф.

— О, да — тя метна кутията цигари обратно в чантата.

— Вие сигурна ли сте, че е негов син?

— Джей изглежда точно като него.

— Външният вид може да заблуждава — подметна Хю. — Той плати ли ви?

— Няма да търпя това — измърмори тя и понечи да избяга.

— Почакайте. Съжалявам, но това са въпроси, които адвокатите задават. Ако аз не ви попитам, някой друг ще го направи.

— Не и ако не предприема нищо — мило отвърна тя.

— Трябва да направите нещо. Трябва да мислите за момчето си. То има нужда от грижи, а вие нямате застраховка. А шофьорът на колата?

— Той почина.

— Значи катастрофата е била много тежка?

— Не, той получи инфаркт — съдържано поясни тя. — Това е причинило катастрофата. Беше около осемдесетгодишен. Дори не е имал шофьорска книжка.

— Което означава, че не е имал застраховка.

— Точно така.

— И майка ви не може да помогне. Баща ви? Или приятел?

Тя бавно поклати глава.

— Значи остава вашият човек във Вашингтон — заключи Хю. — Той ви е длъжник — случаят определено имаше правно основание и той се зарадва на възможността да ангажира мислите си с нещо различно. — Вижте, синът ви се нуждае от помощ. Аз ви я предлагам безплатно. Повечето майки биха я приели, без да се замислят — отново ѝ подаде визитката си. — Вземете я. Ако се обадите, добре, ако не — ваша воля.

Тя се вторачи във визитката и накрая я взе. Ръката ѝ все още трепереше. Хю се запита кога ли за последно е хапвала нещо и му се прииска да ѝ предложи пари за храна, но подозираше, че ще ги откаже.

Тя прочете написаното на картичката.

— Откъде мога да съм сигурна, че не сте пратен от него, за да ме изнудите да склуча неизгодна сделка?

— Дори не знам за кого говорим.

— Откъде да знам, че не лъжете?

— Проверете ме. Там е написано името ми. Обадете се, на който и да е адвокат в града. Или проверете в интернет. Ще видите с какви дела се занимавам. Бих искал да работя и по вашето.

— Защо?

— Защото е важно. Защото мисля, че мъжете не бива да зачеват деца, а после да отказват да поемат отговорност за тях. Казах ви го от самото начало.

Тя присви очи.

— Да не би да имате някакъв личен мотив — например баща ви да е постъпил така с майка ви?

— Не, но познавам мъже, които са го сторили. Знам как разсъждават. Опитват се да се измъкнат, доколкото могат, докато не ги притиснеш в ъгъла. Тогава бързо отстъпват. Казвам ви, имате основание за съдебно дело — и той искаше да се заеме с него. Обичаше да помага на хората в нужда. Имаше писмени закони, които ги защитаваха — закони, които също като семейната му история, датираха от стотици години.

Тя изглеждаше все така разколебана, но това бе нормално. Бе имал и клиенти, които веднага разказваха с подробности цялата си история пред непознати — или по-лошо, пред пресата — при първа възможност. Те му създаваха проблеми.

Предпазливите хора бяха добри клиенти. А тя определено бе предпазлива.

— Откъде да знам, че после няма да изникнат никакви скрити разходи, които да се налага да плащам? Откъде да знам, че няма да решите да ме съдите именно за подобни разходи?

— Ще подпишем договор, в който аз ще потвърдя, че се отказвам от хонорара си.

— Да, разбира се. Значи искате да повярвам, че ще се борите истински за мен, без изобщо да ви бъде заплатено?

Не можеше да се отрече, жената съвсем не бе глупава.

— Да, можете да вярвате на това — заяви той. — Нарича се работа про боно^[1]. Всеки адвокат с поне капчица човечност в душата си го прави. В моя случай трябва да защитавам и репутацията си.

— А откъде да съм сигурна, че не се стремите само към публична известност?

— Ако исках известност, щях да се обърна към друг. Подобно дело ще бъде уредено дискретно. Понякога е достатъчно човекът да бъде убеден, че може да бъде призован пред съда. В момента той смята, че вие няма да направите нищо. Държи се надменно. Само едно обаждане от адвоката ви и той ще погледне по друг начин на нещата.

Предизвикателното ѝ държание омекна.

— Искам само да мога да се погрижа за сина си.

— Какво точно казват лекарите?

— Има фрактура на гръбнака. Парче от костта е проникнало в гръбначния канал, затова направиха спешната операция, но се притесняват за дисковете на растежа, което означава, че Джей може да

израсте с изкривен гръб и ако това стане, тогава ще има нужда от още операции. Само че лекарите тук не могат да ги направят. Казват, че е нужен специалист, а най-добрият според тях се намира в Сейнт Луис. Ще ми е нужно жилище, а ще изгубя и работата си. Дори и ако не се смятат медицинските разноси, как бих могла да плащам за всичко останало?

Той я докосна по рамото.

— Мога да ви спечеля пари за лечението.

Тя се отдръпна.

— Ами ако не можете? Ами ако откаже? Къде оставам аз тогава?

— В същото положение, в което сте сега. Помислете си. Какво може да загубите?

— Това да не би да е въпрос на чест за вас?

— Приемам го лично — призна той. Наистина искаше да се занимава с дело, което смята, че може да спечели, особено сега, когато се чувстваше безсилен да стори каквото и да е за дъщеря си. Подобно дело би облекчило донякъде угризенията на съвестта му. — Но все пак — отстъпи леко той, — не искам да ви притискам. Имате визитката ми, там е името ми. Аз не знам вашето и подозирам, че не сте готова да ми го кажете. Ако решите да опитате все пак, представете ми се като майката от градинката.

След тези думи той се обърна и се запъти обратно към болницата.

[1] Pro bono — за обществено добро (лат.). — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Колкото и уморена да бе Дейна, стигаше ѝ само да погледне към Лизи и веднага се ободряваше. Обади се на приятелките си, за да сподели новината — Елизабет Еймис Кларк, три килограма и двеста грама, четирийсет и осем сантиметра, родена в седем и двайсет и три минути сутринта. Опита се да плете между обажданията, отново накърми бебето, хапна препечена филийка с чаша чай, после постоя до креватчето, докато усети как краката вече не я държат, и тогава се върна в леглото.

„Спи, когато и бебето спи“, бе я съветвала Ели Джо неведнъж през последните седмици, а Дейна бе чела същото и в книгите. Но Хю ѝ бе нужен повече от съня. Тази нужда не я оставяше да заспи, тревожеше я. Сложи ръка на корема си, който сега отново бе почти плосък. Беше направо невероятно каква промяна бе настъпила само за няколко часа.

Усети вътрешно присвиване. Дали матката ѝ се свиваше? Вероятно. По-скоро обаче бе страхът, който я бе обзел, а и след като Хю го нямаше, усещаше някаква загуба.

Дейна добре познаваше загубата. Това бе преобладаващото чувство в ранните години от живота ѝ. Беше само на пет годинки, когато бе загубила майка си, но бяха изминали още три години, преди да може да изрече думата „починала“ и още няколко след това, докато осъзнае наистина какво означава това.

„Загубила“ бе по-деликатна дума. Баба ѝ я бе използвала много често в дните, след като морето бе погълнало тялото на Елизабет. Дейна никога не видя майка си безжизнена. Бяха се забавлявали сред вълните и докато Дейна бе продължила да шляпа в плиткото, майка ѝ бе отплувала отвъд вълнолома. Дейна не бе видяла как течението я отнася навътре. Нито бе забелязала вълната, която бе ударила нея самата и я бе изхвърлила в безсъзнание на брега. Когато се бе събудила в болницата, вече бяха изминали десет дни и погребението бе отминало. Дори не бе видяла ковчега на майка си.

„Загубила“ означаваше, че майка ѝ можеше някой ден да бъде намерена. С тази надежда Дейна прекарваше часове наред в магазина за преди с очи, вперени във вратата, чакаше и се страхуваше, че светът ѝ ще се разпадне на парченца, ако майка ѝ не се върне у дома.

Страхът бе позаглъхнал с времето. Магазинът за преди бе нейният пристан, а Ели Джо — нейната котва. Но някъде дълбоко в себе си усещаше все същата празнота. После бе срещнала Хю и празнината се бе смалила.

Вратата се отвори и тя вдигна поглед. Докато Хю се приближаваше към леглото, тя го гледаше внимателно и се опитваше да прецени настроението му. Вниманието му бе приковано от Лизи, която сега спеше удобно настанена в ръцете ѝ. Изражението му се смекчи.

Той обичаше това дете. Дейна го знаеше със сигурност. Това бе съвсем естествено. Просто бе такъв човек.

— Видя ли се с Дейвид? — попита той след малко.

— Разбира се — спокойно отвърна Дейна. — Беше много мил.

— Какво каза?

Тя не се и опита да сподели възторжените похвали на Дейвид. Хю не очакваше да чуе това.

— Каза, че един от нас има африкански корени. Според него това обяснява защо винаги ни е чувствал близки.

Хю изсумтя. Когато Дейна го погледна въпросително, той поясни:

— Радвам се, че сме близки с него. Ще може да ни каже какво ни очаква по-нататък, след като и неговата Али е от смесен брак.

— Тя ще дойде тази седмица. Ще остане, докато започне училище.

Хю кимна. След малко продължи:

— Али е сладурана. Харесва ми да е наоколо — след още минутка мълчание той погледна към бебето. — Може ли да я поддържа?

Обнадеждена, Дейна внимателно я прехвърли в ръцете на Хю. Лизи не се събуди. Той се загледа в нея.

— Изглежда спокойно бебче. Такава ли ще остане?

— Преди малко попитах същото сестрата. Тя каза, че може и да остане, а може и не. Успя ли да хапнеш нещо?

Той кимна и погледна към таблата на шкафчето до леглото.

— А ти?

— Хапнах малко. Обади ли се на някой друг?

— Най-вече си проверявах гласовата поща. Поговорих с Робърт. Татко е разстроен.

— Добре че бебето не е на татко — отбеляза Дейна, имитирайки Хю. След като той не отговори, тя добави: — Ти самият поговори ли с него?

— Не.

— Може би трябва. Да си изясните нещата.

— Не съм готов. Родителите ми са... просто са такива.

— Те са сноби — отбеляза Дейна.

— Не си справедлива.

— Не е ли вярно?

— Не — отвърна той, но не достатъчно бързо.

— Значи проблемът е само в изненадата — каза Дейна. — Ще я преодолеят, Хю. Това не е някаква трагедия.

Той премести бебето в ръцете си, обърна се и седна на ръба на леглото.

— Не е — настоя тя. — Трагедия е, когато едно бебе се роди с порок на сърцето или някакво увреждане. Нашето бебе е здраво. Реагира адекватно. Красива е.

— Просто не е като нас — каза Хю, леко озадачен.

— Не е като нас ли? Или просто не прилича на това, което знаем за себе си?

— Има ли разлика?

— Да. Непрекъснато се раждат бебета, които носят черти на предишни поколения. Просто трябва да се поровим малко, за да разберем откъде идва.

След като Хю не отговори, Дейна добави:

— Погледни го по този начин — да имаш цветнокожо бебе, ще бъде добре за имиджа ти на адвокат бунтар — Хю отново изсумтя и тя го подразни: — Нали искаше да си различен? — той не отговори. — Моля те, Хю — подкани го тя. — Усмивка?

Той се усмихна едва когато отново погледна бебето.

— Тя е много специална, това е сигурно.

— Направи ли хубави снимки?

Той погледна към фотоапарата, който беше оставен върху чантата ѝ до стената, и отговори с изблик на ентусиазъм и дори с леко учудване:

— Разбира се, че направих.

Хвана здраво бебето само с лявата си ръка, взе апарата и го включи. С непринудеността, която съществува само между много близки хора, той седна до Дейна и двамата заедно прегледаха всички кадри. В тези мигове на споделена близост всичко бе наред.

— О, Божичко — възкликна тя. — Тук тя е на... на няколко секунди, нали?

— А тук я прегръщаш за първи път.

— Изглеждам ужасно.

Той се засмя.

— Все пак не се връщаш от почивка — мина на следваща снимка. — Погледни какви очи. Страхотна е. От самото начало е толкова будна. Почакай — прехвърли още няколко кадъра. — Ето тук.

Дейна затаи дъх.

— Не мога да повярвам, че си уловил това. Гледа ме с толкова интелигентен поглед. Можеш ли да ме изрежеш от снимката?

— Защо да го правя? Това е невероятна снимка на майка и дъщеря.

— За поздравителните картички. Трябва ни само нейна снимка.

Хю прегледа още няколко снимки.

— Ето хубава снимка. Ще ги разпечатам довечера и ще ги сложа в албума, който ти подариха на партито преди раждането.

— Ами картичките? — отново попита Дейна. — Трябва ни снимка за тях. В книжарницата казаха, че ще са готови с поръчката само седмица след като им дадем всички данни и снимката.

Хю гледаше съсредоточено екрана и прехвърляше различни снимки.

— Не съм сигурен, че някоя от тези става.

— Дори и онази първата ли? Харесва ми, защото изобщо не е сгърчена и свита. Ръчичките ѝ са толкова деликатни.

— Там все още е поизцапана от раждането.

— Кое то ѝ придава голяма автентичност — настоя Дейна. — Но сега можеш да направиш нови.

— Сега тя спи.

Дейна смяташе, че личицето на Лизи е също толкова красиво и насън, както и когато е будна.

— О, Хю, не искам да чакам. Всички пликосе са надписани и са със залепени марки. На толкова много хора искам да кажем за бебето.

— Повечето и бездруго ще научат — с неочаквана острота отбеляза той. — Всъщност изобщо не съм сигурен защо въобще изпращаме поздравителни картички.

Дейна се сепна:

— Та нали ти ми напомняше да си уредя среща с човека за печатните материали. Сам настоя да дойдеш. Именно ти избра да има и снимка на картичките и настоя, че можеш да направиш хубава снимка.

Той не помръдна, остана близо до нея, но въпреки това тя усети как помежду им нахлува хладина. След миг той стана, остави фотоапарата и внимателно настани бебето в креватчето.

— Хю?

Когато очите му най-сетне срещнаха нейните, погледът му бе тревожен.

— Не съм сигурен, че е добре да сложим и снимка на картичките.

Дейна се отпусна на възглавницата си.

— Не искаш хората да я видят. Но все някога и това ще стане. Не можем да я държим заключена въщи.

— Знам, но изпращането на снимка сега само ще провокира въпроси — пое си рязко дъх. — Нужно ли е да се излагаме на показ по този начин? И бездруго ще се разбере за бебето. Хората много обичат да приказват.

— И какво?

— Ами нужно ли е да даваме храна на клюките? Би било по-различно, ако можех да кажа, че дядото на жена ми е чернокож.

— Защо това да е важно! — ядоса се Дейна. За нея нямаше значение дали дядо ѝ е бил чернокож. Не я бе грижа дори и ако баща ѝ бе чернокож. Това не би променило нея самата по никакъв начин.

За съжаление за Хю имаше значение.

— Трябва да издирим баща ти.

Дейна веднага настръхна.

— Предложих да го направим още преди да забременея и ти отвърна, че не било важно. Тогава ти казах, че би могло да има някакъв

медицински проблем, а ти заяви, че не искаш да знаеш и че ако възникне нещо, тогава ще се оправяме с него.

— Точно това правим. Сега е нужно да издирим баща ти. Моят човек може да се справи.

Неговият човек беше Лейки Макелрой, компютърен спец от семейство на ирландски полицаи. Лейки не умееше да общува с околните, но беше много умен. Докато братята му познаваха улиците, той знаеше скритите пътища. Освен това се ориентираше отлично в интернет. Неведнъж се бе случвало той да изнамира информация, след като Хю вече се е отчаял. Ако някой можеше да намери бащата на Дейна, то това беше Лейки.

Дейна изпита познатото колебание — едновременно искаше и не искаше да знае кой е. Вероятно Хю имаше право да настоява. Вече не ставаше дума само за нея. Беше свързано и с Лизи.

— Нямаме много начална информация — напомни му тя.

— Знаем името му и имаме снимка. Знаем мястото, месеца и годината.

— Горедолу — предупреди го тя, защото бе мислила по въпроса много повече от него. — Майка ми никога не е казвала точно кога са били заедно, така че ние връщаме назад от датата на раждането ми, но ако съм се появила по-рано или по-късно от термина, може да бъркаме в сметките.

— Никога ли не си я питала?

— Бях на пет, когато тя почина.

— Ели Джо сигурно знае.

— Казва, че не знае.

— Ами приятелките на майка ти? Нима не е споделила с тях?

— Питала съм ги. Бих могла отново да попитам.

— Би ли го направила възможно по-скоро, моля.

Именно последното „моля“ я притесни — сякаш бе делови въпрос и тя го бе разочаровала. Каза си, че това е типичният за семейство Кларк тон, който просто прозира под иначе много толерантния му характер, но очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не мога да го направя още сега — каза тя. — Току-що родих.

— Нямам предвид сега — мобилният му телефон започна да вибрира. Той погледна екрана му. — Трябва да отговоря, може да е от полза.

Дженевив Фолк бе специалист по генетика и Хю се бе запознал с нея преди години, когато за едно дело му бе нужен експерт по ДНК. Беше много интелигентен и земен човек.

Сега, застанал до прозореца с телефон, долепен до ухото, той изпита облекчение.

— Дженевив, благодаря, че ми върна обаяването.

— Ние сме в Нантъкет, но ти каза, че е спешно.

— Нуждая се от помощта ти. Ето за какво става дума. Бяла семейна двойка има бебе, чиято кожа и коса са като на афроамериканец. Нито родителите, нито техните родители имат тъмна кожа или къдрава коса. Предполага се, че афроамериканската връзка е някъде по-назад — може би някой пралядо. Възможен ли е такъв сценарий?

— Пралядо, само един ли? От едната страна на семейството на бебето? Не е толкова вероятно, колкото ако има такъв роднина и от двете страни.

— Няма. Фамилната история на бащата на бебето е подробно документирана.

— Майката осиновена ли е?

— Не, но нищо не се знае за баща ѝ. На единствената негова снимка, с която разполагаме, изглежда рус.

— Външният вид не е важен, Хю. Кръстосването на расите е довело до поредица поколения със смесена кръв. Твърди се, че днес едва десет процента от всички афроамериканци са генетично чисти. Ако останалите деветдесет процента имат генетичен материал, който е поне отчасти от бялата раса, и ако този материал допълнително се размие с всяко следващо поколение, не само биха имали черти на бялата раса, но дори би било невероятно да им се роди дете с африкански черти.

— Не ме интересува какво е вероятно и какво — невероятно, а само дали е възможно — обади се Хю. — Възможно ли е расовите черти да останат непроявени в продължение на няколко поколения и тогава отново да се изявят? Може ли една светлокожа и руса жена да роди дете, което не е с чертите на бялата раса?

Дженевив не звучеше много сигурна.

— Може, но шансът е много малък, особено ако тези няколко предходни поколения са били от русокоси хора.

Хю опита отново.

— Ако, да речем, дядото на бебето е бил една четвърт чернокож, но е минавал за бял човек, а майката на бебето изобщо няма афроамерикански черти, би ли могло бебето да наследи тъмната кожа и ситно къдравата коса?

— Би било голяма рядкост.

— Какви са шансовете?

— Не бих могла да ти кажа, както не знаем и какви са шансовете да се появи червенокос потомък, след като няколко поколения е нямало такъв.

— Добре. Тогава в кой момент това би станало невъзможно?

— „Невъзможно“ не е дума, която обичам да използвам. В генетиката има много изключения. Достатъчно е да знаеш, че колкото по-назад се налага да се връщаш в семейната история, толкова по-малко вероятен става сценарият. Майката изобщо ли не знае за някакви чернокожи роднини?

— Изобщо.

— Тогава аз лично бих заподозряла изневеря — направо заключи Джаневив. — Някой май е имал извънбрачна връзка и това определено не е бил таткото. Накарай клиента си да направи ДНК тест за доказване на бащинството. Това би бил първият и най-сигурен начин за защита. Между другото, как е съпругата ти? Няма ли да ражда скоро?

Дейна слушаше какво обяснява Хю по телефона със затворени очи. Отвори ги в мига, в който той приключи разговора. Изглеждаше толкова мрачен, че стомахът ѝ се сви.

— Не е ли възможно?

— Възможно е, ако баща ти е имал солидна доза афроамериканска кръв във вените си. Колкото по-малко е тя, толкова по-малки са шансовете.

— Но е възможно — повтори Дейна. — Трябва да е възможно. Не мога да повярвам, че ако баща ми е бил първо или второ поколение

от смесен произход, майка ми не би забелязала. Според баба Ели тя наистина не е знаела. Освен ако не е криела това от всички?

Хю наведе глава първо на едната, после и на другата страна.

— Онова, което Дженовив предположи — каза той, — цитирам думите ѝ, е изневяра.

— Че жената е имала извънбрачна връзка ли? Ама разбира се, че ще предположи така. Свикнала е да работи с теб, когато представляваш някой клиент, а клиентите ти съвсем не са светци. Никога не би предположила подобно нещо, ако знаеше, че говориш за нас. Защо не ѝ каза?

— Защото не ѝ влиза в работата — отвърна той. — И защото исках обективно мнение.

— Ако ѝ беше казал, че става дума за нас, би могла да ти даде квалифицираното си мнение.

Той само изсумтя.

— Просто не знаят какви са шансовете — обърна се отново към прозореца и измърмори: — Донякъде ми се ще да беше имала връзка. Тогава поне щяхме да имаме обяснение.

— Аз също — отвърна му рязко Дейна — бих искала да получа обяснение защо майка ми почина, когато бях на пет, или защо баща ми никога не е пожелал да чуе за мен, или защо Ърл, мъжът на баба Ели, който бе най-милият и най-сърдечен човек на света, така и не доживя да ме види омъжена, но някои от нас така и не получават обяснения. Повечето от нас не са привилегировани като теб, Хю.

— Просто всичко е толкова странно. Би било добре да имаме нещо конкретно.

— Е, нямаме.

Той я погледна.

— Ще имаме. Ако говориш с някого, който би могъл да има сведения за баща ти, било то и най-бегла идея откъде може да е, ще накарам Лейки да се заеме със случая. Ще се поинтересуваш ли? Важно е, Дейна, не е никакво празно любопитство. Обещай ми, че ще попиташ?

Дейна усети пристъп на негодувание.

— Не съм сляпа, виждам колко важно е това за теб.

— Би трябвало да е също толкова важно и за теб — отвърна ѝ той. — Нямаше да сме в това положение, ако беше издирила баща си

по-рано.

— А ако го бях намерила и бях разбрала, че е отчасти чернокож, тогава би ли се оженил за мен? Има ли расови ограничения за любовта ти?

— Не, няма. Обичам това дете.

— „Обичам“ е просто дума, Хю. Но усещаш ли наистина любовта? Трябва да го знам и заради Лизи, и заради себе си.

— Не мога да повярвам, че ми задаваш подобен въпрос.

— И аз не мога да го повярвам — отвърна Дейна. Виждаше как той се затваря в себе си пред очите ѝ. Изведнъж се превърна в типичен представител на семейство Кларк, до дъното на душата си.

— Уморена си — хладно изрече той и се запъти към вратата. — Аз също.

Можеше да го извика, да му се извини, дори да го помоли за прошка. Усещането за загуба бе по-силно от всякога.

Отчаяно копнееща да заглуши болката, тя взе плетивото от шкафчето до леглото си и зарови пръсти във вълната — смес от алпака и коприна всъщност. Беше наситено синьо-зелено с една тюркоазна нишка, колкото да придаде раздвиженост, но без да приглушава плетениците, малките пъпчици и листенца, които щеше да вплете в модела.

Започна да прехвърля бримките от едната на другата кука, изплитайки ред след ред, плетеница след плетеница, с онази ритмичност, която бе поддържала духа ѝ, откакто се помнеше. Не би могла да каже какъв размер куки използва, дали е време за пъпчица или дали изобщо постига желанния ефект. Просто пъхаше куката в бримката, увиваше преждата около нея и я измъкваше, отново и отново.

Имаше нужда от сън, но от това се нуждаеше повече. Плетенето възвръщаше равновесието ѝ. Искаше ѝ се да си иде у дома, но не в къщата с изглед към океана. Искаше да заведе бебето си в дома с овощната градина. Тя се намиреше в края на тиха и много зелена уличка и само една каменна алея я делеше от магазина за преди. Гушнала Лизи, щеше да поседне с леко повдигнати крака на плетения люлеещ се стол на задната веранда на Ели Джо, да пие прясно изцедена лимонада, да похапва току-що извадени от фурната шоколадови курабийки и да гали Вероника, котката на Ели Джо. После

щеше да мине с бебето на ръце по късата каменна пътечка... О, изпитваше огромна нужда от това. Дейна отчаяно копнееше да поседне до дългата дървена маса, по средата на която имаше купа с ябълки. Искаше отново да чуе бръмченето на вентилатора на тавана, ритмичното потракване на куките, тихите гласове на приятелките си.

Ако изобщо имаше някакво минало, някакво място, където се чувстваше обичана безусловно и истински, това бе именно там.

ШЕСТА ГЛАВА

Пристигането на нова прежда в „Плетачницата“ винаги бе голямо събитие. Нови цветове от „Манос“, нови материи от „Филатура ди Кроса“, различни меланжирани прежди от „Деби Блис“ и „Бероко“ — отвореше ли се нова пратка, вестта мигновено обикаляше запалените по плетенето жени в квартала и към магазина се запътваха както леко заинтригувани клиентки, така и онези, които проявяваха сериозен интерес, и разбира се, всички, които бяха направо пристрастени. В дните след доставката, особено с приближаването на нов сезон, Ели Джо очакваше увеличаване на клиентелата. Освен това знаеше кой какво ще хареса, кой какво ще купи и кой ще се възхити на новопристигналата стока, но ще си купи любима прежда от по-старите модели.

Ели Джо също като клиентите си очакваше с нетърпение новите прежди. Рядко излагаше за продан някоя прежда, без предварително да си задели поне едно кълбо за себе си. Извинението ѝ, при това съвсем основателно, бе, че трябва да изплете мостра, която да сложи в кошницата с преждите, така че клиентите да могат да видят как ще изглежда изплетена. Това, разбира се, позволяваше на самата Ели Джо да изпробва преждата. Ако ѝ харесаше усещането от допира на преждата до пръстите ѝ и видът на изплетената мостра, тогава тя поръчваше и за себе си от този вид.

Сега, когато се връщаше от посещението си при Дейна и бебето, ѝ се искаше най-напред да мине през къщи. Но камионът на доставчика вече паркираше пред „Плетачницата“, а тъй като магазинът щеше да отвори едва след десет минути, някой трябваше да посрещне човека.

Затова тя спря до него на малкия калдъръмен паркинг, отключи вратата на магазина и му показва къде да остави кашоните. Веднага след като доставчикът си тръгна, се появи Оливия Макджин, управителката на магазина ѝ, която искаше да научи абсолютно всичко за Дейна, и отново отвлече вниманието на Ели Джо от домашните ѝ

задължения. Пристигнаха и клиенти и скоро магазинът се оживи както винаги.

Всички бърбеха възбудено за бебето, за Дейна, както и за кашоните с прежда. Ели Джо се съмняваше, че може да се съсредоточи достатъчно, че да продаде и едно кълбо прежда. За щастие Оливия отлично се справяше с това. Всъщност точно в този миг тя се занимаваше с една майка и нейната около двайсетгодишна дъщеря, които тъкмо се учеха да плетат и искаха да си вземат модерни прежди за есенните шалове.

Такива клиенти се отразяваха добре на продажбите — модерните прежди бяха скъпи и се изплитаха бързо, което означаваше, че ако клиентката се забавлява добре и е доволна от плетенето, скоро ще се върне за още. Шалът щеше да доведе след себе си шапка, после лека наметка, а после и пуловер. Ако този пуловер беше кашмирен, при цена около четирийсет долара за кълбо, като се има предвид, че щяха да са нужни осем или повече, в зависимост от размера и модела, покупката щеше да е доста сериозна. Освен това, след около година тази майка или дъщеря ѝ можеше да са сред онези, които се втурват към магазина, щом се разчуе, че е пристигнала нова прежда.

Така се развиваше бизнесът. Ели Джо го бе научила по метода на опита и грешката, след като първоначално се бе въздържала от предлагане на същите тези скъпи прежди. Естествените влакна си оставаха нейните любими, но щом модерните нови материји привличаха изкушените от модата клиенти, които на свой ред спонсорираха предпочитанията на магазина към по-органични продукти, защо да се оплаква? В последните години тя бе развила огромно уважение към продуктите на новите технологии.

Именно затова сега отложи отново прибирането си у дома, грабна ножицата и отвори първия от новопристигналите кашони. В него нямаше нови, непознати прежди. Кълбетата вътре, смес от кашмир и вълна, бяха в златно, оранжево, наситено червеникавокафяво и шоколадово — цветовете, които щяха да са най-търсени идната есен. Тази линия бе нова за „Плетачницата“, но още щом я бе зърнала на представянето през април, Ели Джо бе разбрала, че ще се продава добре.

Звънчето на входната врата отново се обади мелодично и Джилиън Клайн развълнувано я повика по име. Джилиън преподаваше

английски в близкия колеж и графикът на часовете ѝ бе доста променлив, което ѝ позволяваше често да се отбива в магазина. Тя беше на петдесет и шест, не много висока и вечно притеснена за килограмите си, но онова, което я отличаваше най-много, бе къдравата ѝ червена коса, която с годините нито избледняваше на цвят, нито оредяваше.

Сега къдриците ѝ бяха прибрани с помощта на цикламена шнола, която само Джилиън би посмяла да си сложи, и понесла букет от бледорозови рози, тя се запъти направо към Ели Джо и я прегърна здраво. Някога Джилиън бе една от най-добрите приятелки на Елизабет и в годините след смъртта ѝ се бе превърнала в осиновена дъщеря. Никоя от двете жени не изрече гласно, че им се искаше Елизабет да е с тях днес, за да приветства раждането на внучката си.

— За теб са, прабабо Ели — каза Джилиън. — Вашата Лизи е прелестна.

Ели Джо грейна.

— Видя ли я? — тя пое цветята, които отново ѝ бяха взети след секунди и натопени във вода.

— Току-що — отвърна Джилиън, докато ровеше в раничката, праметната през рамото ѝ. — Тук е едва на няколко часа и аз за нищо на света не бих изтървала този миг.

Само след секунда вече показваше на всички останали снимка на Дейна и бебето на екрана на цифровия си фотоапарат.

Ели Джо изпита облекчение. Дейна изглеждаше уморена, но щастлива и напълно спокойна, докато гушкеше бебето. Трудно бе да се прецени дали Лизи изглежда по-различна от очакваното; Дейна бе толкова бледа, че в сравнение с нея всяко дете би изглеждало тъмнокожо — макар че цветът изобщо не притесняваше Ели Джо. Тя просто не се чувстваше готова за въпроси.

— Толкова е сладка! — възкликна една от жените.

— Има устата на Хю — реши друга.

— Увеличи малко лицето ѝ — нареди трета и Джилиън се подчини.

Джулиет Ървинг, приятелка на Дейна и самата тя майка на едногодишни близнаци, които сега спяха в количката си до вратата, отбеляза:

— Вижте я! Не е ли това нослето на Дейна? Кога ще се върнат у дома?

— Утре — отговори Джилиън.

— Елизабет Еймис Кларк — произнесе отчетливо Нанси Ръсел, очевидно развълнувана от името. Собственичка на цветарски магазин, чиято нова страст бе да плете цветя, да ги изработва от конци и да ги пришива към шалове, пуловери и торби, тя бе връстничка на Джилиън и също като нея приятелка от детинство на първата Елизабет.

— Доста е дълго — предупреди Джилиън. — Можем ли да го направим за една вечер?

Тя говореше за ръчно изплетеното одеялце, съшито от различни квадрати, в които на определени места щяха да бъдат изписани пълното име и датата на раждане на бебето. Жените вече бяха изплели квадрати в жълто, бяло и бледозелено. Сега, след като се знаеше полът на детето, в останалите квадрати щеше да преобладава розовото. Всеки елемент представляваше квадрат със страна дваисет сантиметра и всяка от плетачките бе използвала любимите си прежда и цвят, а жените, които бяха най-близки до Дейна и Ели Джо, имаха задача да изплетат квадратите с буквите.

— Трябва да са готови утре до обяд, за да можем да ги съшием заедно — каза Нанси. — Джулиет, би ли се обадила на Джейми и Тара? Аз ще звънна на Труд. Джилиън, ти ще се чуеш ли с Джоун, Сондра и Лидия?

Една от жените, Корин Джеймс, бе взела апарата от Джилиън и разглеждаше снимката на най-голямото възможно увеличение. Корин Джеймс бе връстница на Дейна. Висока и слаба, тя беше с коса до раменете, носеше панталони от фин лен и също толкова стилна блуза върху тях, а на пръста ѝ блестеше венчална халка, обсипана с диаманти. Макар приятелството ѝ с плетачките да не се простираше извън магазина, тя често идваше тук.

— Колко интересно изглежда това бебе — забеляза тя. — Кожата му е тъмна.

— Не е тъмна — възрази друга жена, — с повече тен е.

— Кой от семейството е с такава кожа, Ели Джо? — попита Корин.

Ели Джо изведнъж усети топла вълна да залива тялото ѝ.

— Още се опитваме да разберем това — отвърна Джилиън вместо нея и улови погледа на Нанси. — Какво знаем за Джак Джоунс?

— Нищо особено — отвърна Нанси.

— Джак Джоунс? — повтори и Корин.

— Бащата на Дейна.

— Той наблизко ли живее?

— Господи, не. Никога не е идвал тук. Елизабет се срещна с него в Уисконсин, когато отиде в колежа.

— Женени ли са били?

— Не.

— Южноамериканец ли е бил?

— Не.

— Джак Джоунс истинското му име ли е?

Ели Джо се опита да си повее за прохладата с фактурата от кашона с преди.

— Че защо да не е? — попита тя Корин, макар въпросът да не я изненадваше. Корин Джеймс бе много любопитна по природа и макар да бе изненадващо за възрастта ѝ, намираще какво да каже по почти всяка тема.

Сега по-младата жена се усмихна кротко.

— „Джоунс“ е често използвано фалшиво име.

— Също като, „Джеймс“, нали? — натъртено попита Джилиън.

— Не, Корин. Джак Джоунс е истинското му име. Или е било. Нямаме представа дали е още жив.

— Дейна не знае ли?

— Не, не поддържат връзка.

— Тогава откъде идва тъмната кожа? — настоя Корин, която явно бе изправена пред страхотна дилема. — От страна на Хю ли?

Джилиън се засмя.

— Едва ли. Семейството на Хю е идеалният пример за чистокръвно бяло потекло в Америка.

— Тогава остава твойт съпруг, Ели Джо?

Ели побърза да поклати отрицателно глава.

— Ърл Джоузеф беше със светла кожа и червени бузи — обясни Джилиън на Корин — и беше най-добродушният човек, когото можеш да си представиш. Беше направо легендарен в квартала. Всички го познаваха.

— Беше изключително мил и внимателен — добави Нанси — и обожаваше Ели Джо. Също и Дейна. Щеше да е във възторг от бебето.

— Отдавна ли е починал? — попита Корин.

Джилиън се обърна към Ели Джо.

— Колко време мина?

— Двадесет и пет години — отвърна Ели Джо, като опипваше с длани новата вълна. Преждата за нея олицетворяваше топлотата и домашния уют. Тя внасяше цвят, когато дните бяха сиви и студени, и мекота, когато времената бяха тежки. Винаги бе насреща, като удобна възглавничка, в най-добрия смисъл на думата.

Корин попита по-внимателно:

— Как почина?

Ели Джо усети погледа на Джилиън, но нещастиято съвсем не бе някаква тайна.

— Беше в служебна командировка, паднал в хотелската стая и си ударил главата. Получил сериозна травма на мозъка. Докато пристигне помощ, вече бил мъртъв.

— О, Господи. Толкова съжалявам. Сигурно е било ужасно за теб. Нещо подобно се случи с баща ми — нещастен случай.

— Твоят баща ли? — попита Ели Джо.

— Да. Беше шеф на една инвестиционна компания, която бе основал заедно със свои приятели от колежа. Беше заедно с двама от партньорите си във фирмения самолет, когато той катастрофира. Двамата с брат ми бяхме малко над двайсете. Все още мислим, че е било саботаж.

— Саботаж ли? — възкликна Джулиет.

— Отначало и ние бяхме скептично настроени — призна сериозно Корин, — докато нещата не поеха в странна посока. Компанията не пожела случаят да се разследва. Казаха, че щяло да навреди на бизнеса, но разбира се, от Федералната агенция за контрол на въздушния трафик направиха разследване и заключиха, че инцидентът е станал заради лоша поддръжка на машината, после бизнесът се срина. Изкараха виновен баща ми. А после...

Ели Джо вече бе чула достатъчно. Тя вдигна длан.

— Докато Корин разказва историята си, аз трябва да изтичам до къщи. Скоро се връщам, Оливия — извика тя и се запъти към вратата, но тъкмо в този момент звънчето отново се обади.

С блеснали очи вътре пристъпи Джаклин Чейс, която работеше почасово в магазина.

— Поздравления за бебето, Ели Джо! Видя ли я вече?

— Видях я — отвърна Ели Джо, докато излизаше. — На масата има още един нов кашон. Би ли го отворила вместо мен?

Вратата се затвори зад гърба ѝ и тя тръгна по каменната алея към дома си. Къщата бе на повече от сто години, със сиви капаци на прозорците и веранда, която я заобикаляше от всички страни. Ели Джо се изкачи по двете дървени стъпала, прекоси задната веранда и влезе в кухнята. Шарената ѝ котка, Вероника, се бе излегнала на перваза на прозореца и се приличаше на слънце. Ели Джо мина в предното фоайе, качи се по стъпалата и отиде в спалнята си, където топлината вече започваше да се усеща.

И тук прозорците бяха отворени, а тънките прозрачни завеси едва се полюляваха от плахия вятрец. Ели Джо не обърна никакво внимание на горещината. Извади една стара тетрадка от вътрешността на бюрото, което се затваряше със специален извит капак, отвори я и се загледа в избелелите чернобели снимки. На едната беше само Ърл, сниман скоро след като се бяха запознали. Той беше пътуващ търговец на четки за компанията „Фулър“. Беше се появил на прага ѝ с намерението да я очарова, за да си купи тя от стоката му, и да, тя наистина си бе купила няколко четки. Усмихна се на спомена за онези щастливи дни. После усмивката ѝ посърна, когато погледна няколкото изрезки, пхнати под снимките. Извади част от тях.

Затвори тетрадката и я върна на рафта. После притисна до сърцето си онези хартийки, които бе извадила, и отиде до стаята, която някога бе принадлежала на Елизабет. Там все още стояха леглото, тоалетката и нощното шкафче, които дъщеря ѝ бе използвала. Но с килера беше по-различно. Дрехите ѝ отдавна ги нямаше. Сега той беше пълен с прежда.

Ели Джо премести кашоните, които бяха наредени по средата, и дръпна шнура, за да свали подвижната стълба, водеща към тавана. Стисна здраво рамката и се покатери горе. Въздухът бе абсолютно неподвижен, а горещината нетърпима. Тук нямаше нищо забележително — кашон, пълен с очукани порцеланови чаши и чинии от най-ранните им години с Ърл, кутия за шапки, в която пазеше късия си булчински воал, стария фотьойл, който Ърл толкова бе харесвал. От

нещата на Елизабет тук имаше само един кашон с книги от последния ѝ семестър в колежа.

Ако Дейна се качеше да търси нещо тук, не би останала дълго. Като се има предвид горещината през лятото, студът през зимата и липсата на каквито и да било полезни неща сред вещите тук, на нея едва ли би ѝ хрумнало да се наведе и да иде чак до най-ниската част на покрива, както направи сега Ели Джо, или пък да свали част от розовата изолация, която бяха сложили само преди няколко години в безплоден опит да се контролира поне донякъде температурата. Ели Джо напъха изрезките между две греди, сложи обратно изолацията, бавно слезе по стълбата, отново я събра и затвори капака към тавана.

Тя често бе преглеждала тези изрезки и все още понякога го правеше, но никой друг не биваше да ги вижда. Щяха да останат под стряхата, докато пожар, строителен багер или просто времето събореха къщата, а тогава нямаше да е останал никой, който да е познавал Ърл, и никой нямаше да си промени мнението за него заради онова, което бе направил. В очите на хората от града той щеше завинаги да остане добър човек, точно както си бе редно.

Семейството на Итън Кларк живееше в малко градче на крайбрежието, на четирийсет минути южно от Бостън. Красивата им колониална къща в стил „крал Джордж“ бе редом с други също толкова елегантни тухлени къщи на една много зелена улица, която предизвикваше завист сред останалите жители на града. Любопитните туристи бяха малко, тъй като предпочитаха да се разхождат край вълните, а това отлично устройваше жителите на улица „Олд Бърджис“. Те държаха на усамотението си. Харесваше им това, че градинарите им лесно можеха да забележат непозната за квартала кола.

„Олд Бърджис“ описваше елегантна дъга по билото на един хълм и къщите тук бяха разположени дори по-високо от крайбрежните вили, построени по скалите до брега. Всъщност, ако не бяха гъсто разположените кленове, дъбове и ели, както и изобилието от декоративни зелени плетове, обитателите на тези домове щяха да имат изглед към океана, което само по себе си съвсем не бе лошо. За съжаление обаче така щяха да виждат и прекалено големите къщи, които разни новобогаташи си бяха построили на мястото на чаровните

летни вили, които вече почти бяха изчезнали. Обитателите на „Олд Бърджис“ не искаха да имат нищо общо с новобогаташите и затова си бяха издигнали зелен щит.

В този квартал живееха само избрани хора. Повечето бяха тук от доста дълго време и бяха отгледали вече децата си, а имаше и такива, които бяха вече второ поколение, което сега отглеждаше трето. Когато тук организираха партита, силната музика приключваше в единатсет.

Итън и Дороти живееха на улица „Олд Бърджис“ от трийсет и пет години. Тухлената им къща беше с бели колони и капаци на прозорците, с черни врати и декоративни решетки от ковано желязо, имаше пет спални, шест бани и басейн със солена вода. Макар през последните години къщата понякога да им се струваше празна, и през ум не би им минало да я продадат.

Итън обичаше да е сред хора, които споделят неговите ценности. Не беше най-богатият, нито най-прочутият от живеещите на улицата, но това не бе важно. Като историк и автор на бестселъри той предпочиташе да не се откроява прекалено. В това отношение срещите с читатели, когато раздаваше автографи, бяха тежки за него, тъй като бе заобиколен от напълно непознати. Лекциите, които водеше в университета, бяха съвсем различно преживяване. Те се посещаваха от сериозни, талантиливи студенти, предимно от горните курсове, чието желание да получат ценни съвети за писането на исторически книги, беше също толкова силно, колкото и интересът им към самата история. Изпитващ преклонение към миналото и надарен с безукорна памет, Итън можеше да говори спонтанно за почти всеки период от историята на Америка.

Колкото до съветите за писането, това също бе лесно. Това бе неговият живот. Вярно е, че личните контакти отваряха много врати, а той разполагаше с такива, докато повечето студенти ги нямаха. Неговите предци бяха играли важна роля във всеки един исторически период. Всъщност във всяка от книгите му се появяваше поне един от тях. Това бе единственият общ елемент в цялото му творчество, състоящо се от осем издадени книги. А колкото до деветата, която трябваше да се появи само след пет седмици, в нея родът Кларк играеше главната роля. „Наследството на един род“ проследяваше историята на семейството, която бе преплетена с тази на много прочути личности и събития, и показваше как всяко следващо

поколение бе печелило все по-голямо влияние и богатство. Целта си оставаше историята. Това все пак бе сферата, в която бе известен Итън. Но периодът от време, който се описваше в книгата, бе много по-продължителен, отколкото онзи в книгата му, посветена на залеза на Лигата на нациите. И личният елемент бе много силно изразен, като се описваха интимни подробности от живота на далечните му предшественици.

— От печатницата току-що донесоха мостра на поканата за партито по случай премиерата на книгата — съобщи Дороти, която тъкмо влизаше през вратата на библиотеката. — Не мисля, че е подходяща, Итън. Няма онова изискано излъчване, което бих искала да видя.

Остави мострата на бюрото. Итън се наведе напред и веднага забеляза проблема.

— Цветът на мастилото не е подходящ. Това е сиво-синьо. Трябва ни сиво-зелено.

Дороти я погледна намръщено.

— Е, ако е само това, значи положението не е чак толкова лошо, колкото предполагах. Все пак ще трябва да върнат този модел и да го преработят, а ако декорацията на пликите е в същото сиво-синьо, те също трябва да бъдат преработени. Докато оправят нещата и ги отпечатаат наново, ще е наближил крайният срок за изпращане на поканите. Няма никакво време за губене.

Итън съвсем не искаше да чува това.

— Трябваше да оставим моя издател да се заеме с всичко.

— Но те се изложиха ужасно последния път. Тези покани ще отидат в ръцете на хора, на чието мнение много държим. Ти би ли се появил в университетския клуб облечен в костюм от разпродажба? Категорично не. Имаш определен стил на представяне пред хората и същото важи за поканите за премиерата на книгата. Това е началото на твоето турне, то ще се състои в родния ти град и е много важно. Обади ли се на Хю?

С премерен тон Итън попита:

— А Хю обади ли ми се?

Въпросът бе риторичен. Телефонът бе звънял много пъти, след като се бяха прибрали. Ако някое от позвъняванията бе от Хю, Дороти нямаше сега да го пита. Не, обажданията вероятно бяха от хора, които

бяха чули за раждането на детето на Хю. Само мисълта за това караше Итън да настръхне.

Имаше двама сина. Докато Робърт спазваше традициите, беше възпитан и без съмнение, много преуспял, Хю повече приличаше на Итън, и то не само на външен вид. И двамата бяха с атлетични фигури. Обичаха интелектуалните предизвикателства. И двамата бяха избрали кариера извън традиционното за семейството поприще и бяха успели в своята област.

Ако Итън имаше някаква слабост, то това беше Хю.

— Къде е Марк? — изръмжа сега той.

— Ти го изпрати да си ходи — побърза да отвърне Дороти извинително. — Остави му бележка, преди да отидем в болницата, забрави ли? Каза, че ще празнуваме раждането на бебето, затова няма да се работи днес, а и бездруго не виждам какво има да се върши точно сега, Итън. Той ти помага за проучванията, а книгата вече е завършена.

— Той е мой асистент — поправи я Итън — и да, има какво да се прави — да се довършат някои интервюта, да се определят основните теми за речите. По-рано турнетата представляваха само раздаване на автографи на книгите. Сега всички искат и реч. Искат забавление. Да не би да съм казал на Марк, че може да си вземе платен отпуск за днес?

— Не знам, но ако си го направил, вече е сторено и не съм го направила аз, така че не викай на мен.

Итън утихна. Не можеше да се сърди на Дороти. Прегрешенията на Хю не бяха по нейна вина.

— Обади ли му се? — повтори тя, макар и с почтителен тон.

Итън не отговори. Вместо това се облегна на високия си тапициран с кожа стол и се загледа в книгите около себе си, които, лавица подир лавица, заемаха цялото пространство от пода до тавана. Също като съседите му, и книгите бяха негови приятели. Книгите, които самият той бе написал, бяха подредени на една странична лавица, на видно място, но в никакъв случай не най-престижното. Макар Итън да се гордееше с всяка една от тях, те не биха съществували без онези, които бяха написани преди тях.

Всяко поколение водеше към следващото. Нима темата на „Наследството на един род“ не бе точно тази? Първите отзиви на критиците я определяха като „забележително четиво“, „завладяваща“,

„истинска американска сага“ и макар Итън да не би избрал точно думата „сага“ — звучеше твърде комерсиално — все пак бе съгласен с основния тон. Наследствени нишки на рода Кларк се появяваха на няколко места в книгата и с годините ставаха все по-изчерпателни и по-подробни. Бяха много впечатляващи и точни.

— Итън?

— Не, не съм се обаждал.

— Не смяташ ли, че е редно? Той е твой син. Одобрението ти е много важно за него.

— Ако това беше вярно — отбеляза Итън, — нямаше да се ожени за тази жена.

— Не видя ли колко блед и уморен изглеждаше? Да, знам, че не е спал цяла нощ, но не е искал да стане така. Нямаха никакво основание да предполагат, че баща ѝ е афроамериканец, а може и да не е. Може да е наследство от страна на баба ѝ. Обади му се, Итън.

— Ще помисля — приключи темата той. Но сега тя бе по-настойтелна, по-уверена.

— Знам какво означава това — означава, че няма да го направиш, но тук става въпрос за едно дете, Итън. Тя е живо, дишащо човешко същество и носи поне част от нашите гени.

— Дали е така?

— Да, така е.

— Прекалено доверчива си.

— Може би, но обичам сина си. Не искам да бъде наранен нито от нея, нито от теб.

— Дороти, той на практика ми каза да си хващам пътя.

— Не е вярно.

— Вярно е. Четеше се в очите му. Ти не беше достатъчно близо, не можа да го видиш.

— Беше разстроен. Господи, ако ние сме разстроени при вида на това дете, след като месеци наред очаквахме появата му, и сега се притесняваме, че нещо може и да не е наред, а не знаем какво, то представи си какво чувства той.

— Ами ние? С такова нетърпение очаквахме това дете. Всичките ни приятели знаят колко го чакахме. Е, кажи ми, кой се обади?

Дороти се оживи.

— Алфред се обади. И Силвия. И Портър, и Дъсти — бяха на два различни телефона и говореха едновременно, затова едва ги чувах.

— Какво знаят?

Оживлението ѝ помръкна.

— Само, че е момиче. И Брадли. Брадли се обади.

Итън усети как главата го стяга.

— А как е разбрал Брад? Робърт — той въздъхна. — Това момче не знае ли значението на думата „дискретност“?

— О, Итън — въздъхна с примирение Дороти. — Ако не от Робърт, Брад щеше да го чуе от някой друг. Това няма да остане тайна задълго.

Итън го знаеше и се дразнеше.

— Какво очакваше Хю, след като се ожени за нея? Казах го още тогава и го повтарям отново — тя може да се е омъжила за него заради парите му.

— О, не мисля...

— Разбира се. Не искаш да признаеш, че Хю е сбъркал, а и тя ти изплете онази покривка от афганска вълна, която искаше, и ти смяташ, че това е израз на внимание, а може изобщо да не е така. Проблемът, когато се жениш за някого толкова различен от теб, е, че никога не можеш да си сигурен какви са мотивите му.

— Ако е само заради парите, тогава защо тя работи? Може просто да излиза с приятелки, да прекарва по цял ден в салоните за красота, за Бога. Ако е само заради парите, защо тогава се труди толкова усилено?

Итън изсумтя.

— Усилено? Моля те. Нейното изобщо не е работа. Само обикаля от къща на къща при разни хора, които или са мързеливи, или им липсва вкус, а после тича в центъра за дизайн, най-вероятно като оправдание да си купи нещо за нейната къща. Определено не работи колкото Хю.

— Но печели пари. И не е единствената съпруга, която работи. Виж Ребека Бойд или Аманда Паркър.

— Погледни дъщерята на Андрю Смит или момичетата на Хардинг — веднага се обади Итън. — Те не работят. Дейна може да върши куп неща, за да помогне на Хю за кариерата му. Може да се

занимава с благотворителност. Така може да завърже важни контакти за него.

— Но той представлява в съда криминално проявени граждани.

Итън въздъхна.

— Не, Дороти — обясни той с търпението на човек, свикнал да се занимава със зле информирани студенти, — той представлява хора, които са обвинени в криминални деяния. Джак Хофмайстер е президент на банка. Беше обвинен в измама от един от своите вицепрезиденти, след като го уволнил заради некомпетентност, но обвиненията бяха напълно скалъпени, както доказва Хю. От това дело спечели добър хонорар, както и отлични препоръки, а кой го свърза с Джак? Ти. Запозна си се с него посредством благотворителния комитет в болницата. Съпругата на Хю би трябвало да се занимава с подобни дейности. Казвал съм го хиляди пъти, но той явно не иска да ме чуе.

— Случилото се сега е различно. Трябва да поговориш с него.

Но Итън нямаше намерение да се разкайва.

— Ако той иска да говоря с него, ми дължи извинение. Имам си гордост.

— Знам това, скъпи. Всичко се обяснява с нея.

Той не се предаде.

— Да не би да заставаш на негова страна?

— Няма никакви страни. Става дума за сина ни.

Итън вдигна показалец към нея.

— Ти трябва да застанеш зад мен в този случай, Дороти. Трябва да стоиш зад мен.

СЕДМА ГЛАВА

Хю се запъти към дома си, за да се изкъпе и преоблече, но докато шофираше, мобилният му телефон не спря да звъни, тъй като приятели му се обаждаха да го поздравят и обещаваха скоро да се отбият на гости, а когато телефонът мълчеше, получаваше съобщения в електронната поща на своя джобен компютър „Блекбъри“.

„Нямаме търпение да видим бебето!“
„Искаме по-скоро да видим това бебе.“
„Кога можем да видим бебето?“

Всички искаха да я видят и това бе израз на уважение към Дейна и него, доказателство, че приятелите им се вълнуваха. Хю трябваше да е на седмото небе.

Не беше сигурен защо не е така — защо усещаше някаква тежест дълбоко в себе си, когато си мислеше за бебето. Не можеше да забрави колко разочарована бе Дейна от реакцията му и не знаеше какво да направи. Любовта им се бе родила толкова естествено. Бяха се оженили само осем месеца след първата среща и никога не бяха поглеждали назад. Нямаше да го направи и сега. Но му се струваше, че тя има известни колебания.

„Има ли расова граница за любовта ти?“

Нямаше такава и той се гневеше, че изобщо го пита. Нямаше никакви предубеждения. Можеше да погледне работата му и да се убеди в това.

„Има ли расова граница за любовта ти?“

Въпросът отново прокънтя в главата му, този път по-силно, като предизвикателство. Ако застанеше на противната страна, би могъл да изтъкне, че така тя се опитва да отклони въпроса или още по-лошо, да си създаде алиби.

Хю не искаше да повярва в това. Не вярваше, че му е изневерила. Обичаше го прекалено много, за да му причини такава болка — а за него би било непоносимо болезнено, ако беше вярно.

Но ето че имаше едно бебе с красива тъмна кожа и никакво обяснение откъде е дошла тя. Нима нямаше право да задава въпроси? Нима не бе по-логично и по-разумно да избере някоя от поздравителните картички без снимка?

Влезе в кухнята и взе телефона. Примигващата лампичка му показваше, че има доста съобщения, но той не ги прослуша. Вместо това се обади в кантората.

Секретарката му не се зарадва, че го чува.

— Не трябва да работиш — укори го тя. — Трябва да си при Дейна и бебето. Наредено ми е да не говоря с теб за работа.

Хю реши да влезе в тона ѝ.

— Тогава отговаряй само с „да“ и „не“, моля те. Алекс свърза ли се с Хендерсън Уокър?

— Да.

— Ще мине ли през затвора?

— Не.

— Значи ситуацията е овладяна?

— Да.

— Получихме ли отлагателен срок по делото Пакет?

— Да.

— Търсила ли ме е жена, която се представя като майката от градината?

— Не.

— Добре, това е всичко. И Шийла, ако се обади тази жена, искам да ми съобщиш незабавно. Не предавай съобщението на никой друг. Става въпрос за личен контакт.

Затвори телефона леко успокоен, но отново вдигна слушалката само миг след това и набра друг номер.

— „Хамънд Сикюрити“ — обади се познат глас, гърлен и с лек акцент.

— Здравей, Юнус, Хю се обажда. Как си?

— Добре съм, приятел. Не сме се чували от много време.

— Вината е моя. Животът ми е много забързан. Но често си мисля за теб. Как върви работата?

Юнус Ел-Сабви, роден и израснал в Ирак, бе избягал от родината си малко след като бе навършил двацет години и бе довел младата си жена и двете си дъщери в Америка, за да им осигури по-добър живот. След като станал американски гражданин, той постъпил в полицейско училище, завършил го като отличник на випуска и в период, когато обществените нагласи били такива, че се насърчавало назначаването на хора от малцинствата в кварталните полицейски управления, той спечелил назначение в полицейското управление на Бостън. В течение на осем години той бил награждаван многократно за добрата си работа. После настъпил единайсети септември и всичко се променило. Бил изолиран в отдела си и бил силно подозиран заради връзките, които поддържал с роднини в Ирак. Носели се слухове, че парите, които изпращал всеки месец на родителите си, били предназначени за терористи, както и че предава секретна информация, свързана със сигурността, с таен код. Федералните власти не посмели да повдигнат обвинения, защото преценили, че повече се боят от действията на Американския съюз за граждански свободи, отколкото от самия Юнус, но тогава местните власти го обвинили в притежание на наркотици.

Хю го бе защитавал по това обвинение, след като бе повярвал на твърденията на Юнус, че нарочно са го натопили. Съдебните заседатели също му бяха повярвали и така случаят бе приключен. Никой не бе обвинен за поставянето на наркотици в служебното шкафче на Юнус и макар че той бе върнат на работа в полицията, животът му там бе станал толкова тежък, че накрая сам подаде оставка. Сега работеше в отдела по сигурността на една частна компания, която бе собственост на семейството на Хю.

— Всичко е наред — отвърна Юнус. — Имам отлична атестация за изминалата година.

— И увеличение на заплатата, надявам се.

— И увеличение. Знаят, че ако не получа такова, ще трябва да отговарят пред теб. Благодаря, приятелю.

— Недей да благодариш на мен. Ти си този, който върши отлична работа. Как са Ашар и децата?

— Много добре. Сиба завършва гимназия тази година. И е решила да става лекар. Исква да следва в Харвард.

— Отличен избор, Юнус.

— Е, първо трябва да я приемат. Но има определена дата за интервю, а и оценките ѝ са добри.

Има и връзки, каза си Хю и мислено си отбеляза да се обади на шефа на комисията за прием на нови студенти, който бе семеен приятел на рода Кларк.

— Кажи ми — обади се Юнус, — как е жена ти? Роди ли вече?

— Да, имаме момиченце.

— Прекрасна новина! Ашар много ще се зарадва. Дали ще може скоро да се отбием да ги видим?

— Много бихме се радвали.

Хю се усмихваше, когато затвори телефона. Бе назначен от съда да представлява Юнус, след като трима различни адвокати се бяха отказали, и с поемането на случая се бе наложило да се изправи срещу волята на полицейското управление, на областния прокурор и на ФБР. Не бе получил никакъв хонорар, освен възстановяване на съдебните разноски, но емоционалната награда бе огромна. Юнус Ел-Сабви беше трудолюбив и усърден служител. Не само бе готов да даде живота си за семейството си, но и лоялността му към приятелите бе безгранична. Хю бе включен в техния кръг.

След като се почувства по-добре, той се качи горе, за да си вземе душ и да се обръсне. Освежен, облечен в чисти джинси и тениска, той хвърли мръсните чаршафи за пране, застла леглото с чисто бельо и отново потегли към болницата. Пътьом се отби в един цветарски магазин, откъдето купи букет от балони, след това влезе в един бутик, където му продадоха абсурдно скъпо розово бебешко боди, и накрая спря в „Роузи“, любимото заведение на Дейна, за салата с печено пиле.

Тя хранеше бебето, когато той се появи. Все така в приповдигнато настроение, той се усмихна, възхити се на цветята, изпратени от приятели, попита я как се чувства, дали докторът се е отбил да я види и кога ще може да се прибере у дома. Подаде ѝ салатата, а тя му даде в замяна бебето и той за първи път му смени памперса.

Не спомена за поздравителните картички за раждането, не спомена за бащата на Дейна, нито за произхода ѝ. Настроението му леко се помрачи, когато се обади чичо му и го засегна по повод цвета на кожата на Лизи. Но Хю бе категоричен. Заяви, че това не е никакъв проблем, и продължи да говори с него за чудото на раждането.

Дейна оцени ентусиазма му. Усмихна се. Отговори на въпросите му. Но вниманието ѝ бе съсредоточено върху бебето, дори и когато хапваше от салатата. Той усети сдържаността ѝ по отношение на него самия.

И по-късно, докато шофираше към къщи, именно това го притесни — не кожата на Лизи, не грубостта на чичо му, нито фактът, че никой от родителите му не се бе обадил. Мислеше си само за това, че щом Дейна е толкова сдържана, значи имаше нещо, което криеше.

Малко преди обед на другия ден изписаха Дейна. Да се облече бебето в розовото боди, се оказа не много лесна задача. Два чифта ръце — трябваше да се отбележи, два чифта неопитни ръце — непрекъснато се оплитаха една в друга. Но накрая успяха и когато Хю докара колата пред входа на болницата, без никакъв проблем настаниха бебето в специалната седалка.

Хю бе очаквал този момент, толкова пъти си го бе представял — как прибира жена си и детето си у дома — и отначало всичко бе наред, изпитваше същата еуфория, която го бе завладяла по-рано. Дейна седеше отпред до него и през няколко минути поглеждаше назад към бебето, очевидно силно развълнувана.

После бебето започна да мрънка. Хю спря, Дейна се премести отзад и той отново потегли. Лизи продължи да плаче.

— Какво има? — попита той, като поглеждаше тревожно в огледалото за обратно виждане. Нищо не можеше да види, бебето бе точно зад него и седалката бе обърната към задната част на колата.

— Не знам — отвърна Дейна. Извади от чантата си биберон. Това свърши работа, но успяха да изминат така само няколко километра, после Лизи отново заплака.

— Да не се е подмокрила? — попита той.

— И да се е подмокрила, едва ли е много. Смених ѝ памперса точно преди да тръгнем.

— Тогава е гладна.

— Мисля, че просто е неспокойна. Ще ми се да я извадя от седалката и да я гушна, но това би било много опасно.

— Да не говорим, че е забранено — обади се Хю. — Искаш ли да спра?

— Не, нека просто да се приберем.

Той продължи да шофира, докато бебето плачеше на пресекулки. Когато бяха на около пет минути от дома си, Лизи най-сетне заспа.

Ели Джо и Джилиън Клайн се появиха от къщата, щом спряха отпред, и Хю изпита облекчение, когато ги видя, а и Дейна много се зарадва. Тези две опитни майки знаеха защо бебетата плачат. Освен това, тъй като родителите на Хю никакви ги нямаше в този много специален ден за семейството им, тяхното присъствие бе особено добре дошло.

Те преобуха бебето, после го дадоха на Дейна да го накърми и започнаха да насърчават Лизи с мили думи, докато започне да суче. *Съвсем нормално*, повториха те неведнъж, както и: *Ще свикне*, а после: *Ето така, видя ли, точно така*. Хю ги наблюдаваше откъм вратата и черпеше увереност от тяхното спокойствие. Когато Лизи заспа, той предложи да я занесе в нейното креватче, но Дейна предпочете да се преместят във всекидневната.

Настаниха бебето в специално кошче, Дейна се разположи на близкия диван, после извадиха чанта с провизии от близкия супермаркет и предложиха обяд, нещо, за което Хю не се бе сетил, но което приветства като отлична идея. Когато се нахраниха, смяната поеха други. Ели Джо и Джилиън бяха заместени от Тара и Джулиет, а малко по-късно от други две приятелки на Ели Джо, а след това и от две съседки, които живееха на същата улица. Всички им предлагаха опитните си ръце, отличните си познания за бебешките навици, както и покрити с фолио съдове, в които имаше достатъчно храна за цяла седмица.

Хю през повечето време стоеше облегнат на рамката на вратата, докато другите се грижеха за бебето. Беше допълнителна резерва, стоеше само в ролята на наблюдател и дори се изкушаваше да отиде до кантората, където поне можеше да е полезен с нещо. Но ако го бе направил, нямаше да чуе какво си приказват жените.

Всички бяха на мнение, че Лизи е красавица и е много кротко бебче. Няколко се опитаха да потърсят прилика — Хю, *мисля, че има твоята уста* или *Това определено е носето на Дейна*, макар че Хю изобщо не забелязваше подобно нещо. Коментираха цвета на кожата ѝ, както и косата ѝ, и се възхищаваха и на двете: — *Тенът ѝ е прелестен* или *Какво ли не бих дала за такива къдрици*. Разбира се имаше и

въпроси за произхода им, както и не един закачлив поглед към Хю. *Е, Хю, та къде казваш, че си бил преди девет месеца?*

Той се засмя първия път, усмихна се при втория, но когато чу въпроса за трети път, отвърна направо: *Във Филаделфия*, което предизвика смях у жената, която бе попитала, и накара Дейна да поясни накратко. Следващия път, когато той отговори по същия начин, жена му го погледна с раздразнение. Но той не изпита никакво угризение. Беше я предупредил, че ще има въпроси, и му бе омръзнало само той да е прицел на шегите.

Към пет часа следобед започнаха да пристигат и приятелите на Хю. Колегите от кантората носеха цветя и подаръци и реакциите им при вида на Лизи бяха много възторжени и доброжелателни. Но после се появиха и приятелите на семейството на Хю — млади мъже, с които той бе израснал. Явно вече бяха разбрали за Лизи и искаха лично да я видят. В любопитството им имаше определена целенасоченост. Не споделяха гласно нищо за потеклото на момиченцето, дори не споменаваха и цвета на кожата ѝ, което само по себе си бе достатъчно показателно.

Приятелите, с които, играеше баскетбол, не бяха толкова въздържани. Те дойдоха малко след шест часа, четирима едри мъжаги, които минаваха на път към редовната си седмична среща на игрището. Донесоха рози за Дейна и специално боди с емблемата на „Селтикс“ за Лизи, а умълчаването им, когато я зърнаха, бе направо комично.

Хю, приятелю, кое е това дете?

Дейна, голяма хитруша се оказа. Значи казваш, че си работила до късно с клиент, а? Чували сме го вече.

Е, май всички сме извън подозрение, с изключение на Дени. Къде е той, между другото?

Дени, единственият афроамериканец в групата, същата вечер пееше в църковния хор на редовната сбирка в неговата енория. С Дейвид бе по-различно. Точно когато баскетболната дружинка се канеше да си тръгва, той нахлу с широки крачки през вратата. Вярно, че входната врата бе широко отворена. Вярно, че Дейвид крачеше така навсякъде. Вярно, че беше емоционален човек, свикнал да дава физически израз на емоциите си, и никога не бе пестил прегръдките си. Хю го видя как се наведе да целуне Дейна, а после се приближи до детското кошче и се загледа в бебето, което толкова приличаше на

негово собствено дете, че човек трябваше да е светец, за да не се замисли.

Няколко минути след това, вече на входната алея пред къщата, Том, приятелят на Хю от баскетболните мачове, попита:

— Е, каква е връзката с този тип?

— Връзка ли?

— Отношенията му с Дейна. Всичко наред ли е?

— Абсолютно — отвърна Хю, но внезапно се ядоса на Том, на родителите си, на Дейвид. Дейвид му бе толкова близък като приятел, че никога досега не се бе замислял за цвета на кожата му. Сега всичко се бе променило.

А след това, докато баскетболната четворка потегляше с колата, Хю се обърна към дома си, но чу някой да го вика по име. Погледна отново към улицата и забеляза една от съседките да тича към него. Моника Френч бе от жените, които ги бяха посетили по-рано. Минаваше четирийсетте, съпругът ѝ рядко си бе у дома, но пък къщата ѝ бе пълна с двама тийнейджъри и три кучета. Сега кучетата бяха с нея — три големи овчарки, които толкова енергично подскачаха наоколо, че едва не я спънаха, когато се опита да спре.

— Хю — подхвана тя, — има нещо, което трябва да ти кажа и което знам, че не е много уместно, но пък е въпрос на принципи. Дейвид приятел ли ти е?

— Най-добрият ми приятел — отвърна Хю, защото знаеше накъде бие жената. Моника бе досадница, която разхождаше кучетата си по три пъти на ден и изобщо не се свенеше да спре и да посочи — в услуга на заблудения собственик на дома — изсъхнал храст в градината, изгоряла лампа над гаража или гнездо на оси до капака на някой прозорец.

— Щом е така — подхвърли тя, — значи няма за какво да се притесняваш, защото един добър приятел не би направил онова, за което си мисля. Но като гледах малкото бебче вътре, все се питах откъде е взело цвета на кожата си и трябва да ти кажа, че Дейвид често е наоколо.

— И какво? — попита Хю.

— Ами, той е чернокож.

— Забелязал съм го.

— Виждал съм го в дома ви с Дейна, когато теб те няма.

— Да, тя ми е казвала — не, че ти си я видяла, а че Дейвид се отбива.

— Понякога остава по цял час.

— Шейсет минути? А не четирийсет и пет или деветдесет?

Моника го зяпна изумено.

— Смей ми се, ако искаш, но смятам, че Дейвид е влюбен в жена ти.

— Сигурен съм, че е така — заяви Хю със спокойствие, което съвсем не изпитваше вътрешно, — но това не означава, че някога ще си легне с нея. Моята жена обича мен, Моника.

— Но има любов, а има и секс заради самия секс. А Дейвид е много сексапилен мъж.

— О, това обяснява защо го следиш къде ходи и колко време стои там. Явно си падаш по него, така ли?

Тя продължи да го гледа втренчено още известно време, после каза:

— Забрави, че изобщо съм ти споменавала.

Подкани кучетата си и те я задърпаха обратно към дома й тъкмо навреме. Ако бе останала само още минутка, щеше да види черния седан, който се появи на улицата. От колата слезе Робърт, братът на Хю, обърна се и помогна на чичо си да слезе.

Брадли Кларк бе с пет години по-голям от Итън, което означаваше, че приближава седемдесет и четири. Не бе толкова висок и красив като брат си, макар да бе наследил характерните за рода Кларк широка челюст и високо чело, но онова, което му липсваше по отношение на физиката, той компенсирал с бизнес уменията си. Имаше и по-възрастни мъже в рода, няколко братовчеди бяха прехвърлили деветдесетте, но Брадли бе този, който се грижеше за просперитета на фамилията и затова на него гледаха като на главата на рода.

Хю се възхищаваше на чичо си. Беше благодарен, че фамилните интереси са в ръцете на толкова способен бизнесмен.

При все това никога не го бе харесвал като човек. Смяташе го за надменен, рязък и напълно лишен от топлота.

Робърт, който работеше често с него и който сега влезе в къщата, докато Брадли остана с Хю на тротоара, твърдеше, че го е виждал да

проявява сърдечност много пъти. Хю трябваше да се довери на думите му.

Това доверие бе подложено на изпитание в мига, в който възрастният човек заговори.

— Какво, по дяволите, си казал на баща си? В отвратително настроение е.

— Съжалявам, ако си го е изкарал на теб — почтително отвърна Хю, но без да се стресне от думите му. — Той каза някои доста грозни неща за моето дете.

— Твое ли е?

— Да.

— Разбра ли вече откъде се е взел цветът на кожата му?

— Детето е момиченце и предполагаме, че някой от предците на Дейна е бил афроамериканец.

— Значи Дейна е чернокожа.

— Както и шофьорът ти — небрежно отвърна Хю и се наведе леко, за да се усмихне на Кейлъб. Много пъти му се бе случвало да си бъбри с Кейлъб отвън на алеята по време на ужасно досадни семейни събирания. — Може би той би искал да влезе и да види дъщеря ми?

Брадли отсече:

— Няма нужда, но аз бих влязъл — беше преполовил стъпалата на верандата, когато отвътре излезе Дейвид и любезно протегна ръка.

— Господин Кларк, аз съм Дейвид Джонсън, радвам се да ви видя отново.

Лицето на Брадли остана каменно. Здрависа се с Дейвид съвсем формално. После влезе вътре. Хю изруга под носа си и разтри схванатия си врат.

— Проблеми? — попита Дейвид.

Хю само изсумтя.

— Поне не те видя как й се нахвърляш да я целуваш.

Дейвид се намръщи.

— Моля?

— О, стига вече. Мога да се смея само до определен момент.

— Би ли ми обяснил какво става?

— Всички мислят, че ти си бащата.

Дейвид се озадачи.

— Така ли? Виж ти. Много съм поласкан.

— Да, и докато ти си поласкан, аз съм унижен. Дейна е моя жена. Много хубаво, че и ти я смяташ за прекрасен човек, но трябва ли да нахлуваш в дома ми, сякаш е твоя собственост?

Дейвид отстъпи леко и вдигна ръка за примирие.

— Не съм искал да оставя такова впечатление.

Но бентът се бе отприщил, Хю не можеше да спре.

— Къде ти е умът, човече? По дяволите, можем да се преструваме, че не забелязваме цвета на кожата ѝ, но имаме бебе, което прилича на теб, а ето че и ти показваш, че си влюбен до уши в жена ми...

— Почакай, Хю. С твоята жена сме приятели.

— Ти я познаваш, отпреди да я срещна — изведнъж осъзна Хю с известно притеснение. — Имаше ли нещо между вас тогава? Някаква тайна, която сте се разбрали да пазите?

— Не.

— Но ти непрекъснато излизаш с бели жени. Бил си женен за бяла жена. В моята сфера това се нарича прецедент.

— Съвсем мина границата.

— Не ми казвай, че съм минал границата — извика Хю, — тя е моя жена!

— Хю — обади се Робърт и отвори вратата.

Хю се обърна и изгледа гневно брат си и чичо си. Чувстваше се притиснат до стената, подтикваша го към нещо, което ненавиждаше, но което бе безсилен да спре.

Приковал поглед в Хю, Дейвид вдигна ръка предупредително. После се обърна и си тръгна.

— Какво беше това? — попита властно Бродли.

Хю се ядоса.

— Видя ли дъщеря ми?

— Да.

— Мислиш ли, че е мое дете?

— Определено прилича на рода Джоузеф.

— А бащата? — попита Хю. — Кой мислиш, че е бащата?

— А ти кой мислиш, че е? — попита на свой ред Бродли.

— Мислех, че съм аз, докато всички не започнахте да гледате него — каза той и кимна към дома на Дейвид, — но има начин да се

разбере. Знаете ли колко ДНК тестове съм уредил да направят за мои клиенти? Знам как се прави и кой е най-добрият специалист.

Мина покрай двамата и влезе решително в къщата.

Дейна беше уморена. Болеше я, а и гърдите ѝ бяха започнали да набъбват болезнено. Обичаше да се среща с приятелките си, харесваше Дейвид, но определено не държеше да се вижда с брата на Хю и чичо му. Робърт се постара да покаже поне лека заинтересованост; чичо му изобщо не положи усилие. А сега Хю казваше... какво!

— Искам да направим ДНК тест. Прекалено много забележки чух днес.

— ДНК тест? — не може да повярва тя.

— За да се докаже, че аз съм бащата на Лизи.

— За какво говориш изобщо?

— Говоря — продължи мрачно той — за Дейвид. Името му непрекъснато се замесва. Искам случаят да се реши.

Дейна не вярваше на ушите си.

— Да се реши?

Бебето се разплака. Дейна се надигна от дивана и взе Лизи от кошчето. Залюля я в прегръдките си, но тя продължи да плаче. Затова Дейна се подпря на възглавничките, повдигна блузата си, разкопча сутиена и потърка зърното си в устните на бебето. Отначало Лизи не успя да се справи със сученето. Само махаше с ръчички, търсеше и плачеше. Дейна вече започваше да си мисли, че нещо не е наред, защото нали Тара ѝ бе казала, че бебета се раждат с умението да сучат, а Лизи се опитваше да го направи — колко? — десет, двадесет, тридесет пъти? — и чак тогава успя.

— Да се реши — отсече Хю.

Погледите им се срещнаха и Дейна задържа своя само колкото да види, че е напълно сериозен, преди отново да се съсредоточи върху бебето.

— Ако наистина си повярвал, дори и за миг, че това дете е на Дейвид... ако наистина смяташ, че бих се заинтересувала от друг мъж, освен теб... ако наистина вярваш, че бих могла да бъда с друг мъж, освен със съпруга си... значи нещо не е наред между нас, значи има

нещо сбъркано в брака ни — гласът ѝ потрепери. — Мислех, че ми вярваш.

— Вярвам ти.

— Но ти ме обвиняваш, че съм имала връзка с Дейвид — каза тя, като внимаваше да не откъсва поглед от Лизи, за да не изгуби напълно контрол над гласа си, — и не ми казвай, че просто защитавах противниковата позиция, защото това не е уместно в случая. Става дума за доверие — сълзите напиреха да бликнат от очите ѝ. Успя да ги задържи, но гласът ѝ пресекна. Тогава вдигна очи към него. — Какво става с нас, Хю?

Хю избърса чело с длан, после сложи ръце на кръста си.

Сърцето на Дейна се късаше. Това беше мъжът ѝ, нейният съпруг, който сега бе толкова далеч от нея. Тихо попита:

— Кажи ми честно, наистина ли мислиш, че тя е на Дейвид?

— Няма моите черти.

— Нито моите, но никой от нас не знае със сигурност какъв е бил цветът на кожата на всеки един от предците ни — побърза да кимне. — Добре, да, ти знаеш. Значи някой от моите роднини е дошъл от Африка. За мен това не е проблем. А за теб? Имам предвид, какво толкова е станало? Ти не си расист, Хю.

— Не сменяй темата. Изневярата няма нищо общо с расизма.

Тя направо не можеше да се побере в кожата си от... какво? Смайване? Гняв? Болка?

— Ти наистина мислиш, че съм имала връзка. Ако беше говорил откровено с твоя специалист по генетика, тя щеше да те успокои. Не е ли по-добре да потърсим баща ми?

Хю вдигна поглед към прозореца и се загледа в океана. Когато отново се обърна към нея, сърцето ѝ се сви. Имаше нужда от неговата топлина, но в очите му нямаше такава. Сега той беше адвокат, нагърбил се с тежък случай.

— Най-напред ДНК тест — каза той. — Това ще докаже, че аз съм бащата.

Дейна сведе глава над бебето и заплака. Никога, никога не би могла да си представи, че може да се стигне до това.

— Да докаже, Дейна — повтори. — Става дума за овладяване на ситуацията. За теб не е важно какво приказват хората, това го изяснихме, но за мен има значение. Ти още не си готова да потърсиш

баща си, а и това може да се окаже като търсенето на игла в купа сено. Тестът е най-бързият начин да изключим една от възможностите.

Тя вдигна очи в изблик на гняв.

— Както си започнал, защо направо не накараш и Дейвид да си направи тест?

— Ако помолим Дейвид, ще го обидим. Ако се обадя на моя специалист по генетика и тя ми каже аз да се подложа на теста, тогава в неудобно положение ще се окажа аз.

— Ами аз? — прошепна Дейна, опряла устни до малките къдрици на бебето.

— Не те чувам.

„Това е очевидно“, помисли си тя, докато се поклащаше лекичко.

— А има и още нещо — продължи Хю, който вече бе набрал инерция. — Ти храниш бебето, Ели Джо гушка бебето, Джилиън, Тара или Джулиет сменят пеленките й. Ако аз съм бащата, то каква е моята задача?

Той се чувстваше изолиран. Дейна се запита дали това не стои в дъното на всичко. Обяснението би било много странно, но поне беше някакво обяснение. Всичко останало просто бе лишено от смисъл.

Затова, след като приключи с кърменето на Лизи, тя я подаде на Хю, после бавно се качи на горния етаж, взе си душ и понеже изпитваше нужда от някакъв отдушник, се залови да плете. Само че изведнъж всичко се оказа объркано — преждата, модела, всичко. В изблик на яд тя измъкна бримките от куките и разплете плетивото си, което се разпадна като някаква илюзия в ръцете й. Натъпка обърканата прежда в торбата, отвори прозореца, облегна се удобно на леглото и се заслуша в прибоя, отчаяно копнееща да долови гласа на майка си. Но приливът съвсем не й донесе утеха, само усети как в гърлото й засяда познатата тежест. Въпреки странното обяснение, което бе намерила за себе си, Хю бе казал на глас неща, които я бяха пронизали в сърцето.

Изтърваните бримки можеха да се нанижат отново, лошо прилягащият пуловер можеше да бъде изплетен наново, кълбото с объркана прежда можеше да бъде сменено. С думите беше по-различно — веднъж изречени, не можеха да бъдат върнати назад.

ОСМА ГЛАВА

Дейна знаеше какво включва един ДНК тест. Освен това беше наясно, че има различни ДНК тестове, като се започне с онези, които изследваха кръвта, косата или костния мозък, и се стигне до онези, които анализираха слюнката, останала върху дъвка. Хю често използваше ДНК доказателства в случаите, които защитаваше пред съда, и бе разговарял за това с нея. Знаеше, че за да бъдат представени в съда резултатите от ДНК тест, трябва да се съблюдават строги стандарти. Но сега категорично отказа всякакви инвазивни методи, като например да се взима кръв от детето. Заяви на Хю — абсолютно сериозно — че ще трябва да вземе съдебно разпореждане за подобно нещо.

Той се съгласи да се използват устни тампончета — метод, при който чрез малки апликатори се вземаше клетъчен материал от вътрешната страна на бузата. И реши да не губи никакво време. В четвъртък сутринта в дома им пристигна куриер с три комплекта за тестване.

— Три? — попита Дейна, докато оглеждаше с неприязън комплектите.

— По един за всеки от нас — търпеливо отвърна Хю.

— Защо и за мен? Знаем, че аз съм майката — предизвикателно заяви тя.

— Ти си отправната ни точка — обясни той. — Тъй като няма съмнение коя е майката на бебето, в лабораторията ще започнат със сравняване на твоята ДНК с тази на Лизи. Генетичният материал, който не е общ за двете ви, явно е дошъл от страна на бащата. Тогава ще изследват моята ДНК за точно тези компоненти.

Дейна погледна към куриера, който стоеше и чакаше в кухнята.

— Той ли е твоят свидетел, който ще гарантира, че няма да се опитам да подменя твоята проба с проба на Дейвид?

Хю помоли куриера да изчака навън. Когато човекът излезе, той каза:

— Това беше напълно излишно.
— Защо? Всичко е въпрос на доверие.
— Изобщо не ме улесняваш.

Дейна кипна.

— Последните четирийсет и осем часа трябваше да са най-щастливите в живота ми, но ти ги превърна в кошмар. Сериозно, Хю, точно сега в живота ми не всичко е свързано с теб — погледна с омраза към комплектите. — Може ли да приключваме с това, моля те?

Процедурата не отне много време. Хю използва апликатора, за да вземе проба от бузата на бебето, после и от Дейна. Тя положи усилие да гледа, докато той вземаше материал за изследване и от собствената си уста, после видя как затвори комплектите и ги предаде на куриера. Когато се върна обратно в къщата, тя се бе качила на горния етаж, където отново се изкъпа, а после изми с влажна гъба бебето от глава до пети върху масичката за преобличане. Чувстваше се омърсена след процедурата. Трябваше да почисти и двете.

Облече Лизи с ново боди, сложи я в креватчето ѝ и я зави с одеялцето, изплетено от баба Ели. В продължение на няколко минути, докато бебето се унасяше в сън, тя остана загледана и все така удивена от съвършенството на дъщеря си. После се озърна в детската стая. Тя трябваше да е възплащение на уюта и радостта от живота. Идилията бе пълна във всяко отношение, що се отнася до чисто физическата страна, което само доказваше колко измамно е всичко на пръв поглед.

Ако не беше толкова уморена, сигурно щеше да се разплаче заради цялата несправедливост в ситуацията. Сега само се сви на люлеещия се стол, затвори очи и задряма. На входната врата се звънна. Тя се престори, че не чува. Същото важеше и за телефона.

Малко преди обяд отново се опита да нахрани Лизи. Млякото ѝ напираше, а набъбналите ѝ гърди затрудняваха Лизи да поеме зърното. Или пък причината бе в млякото? През главата ѝ минаха всякакви възможности, докато най-сетне Лизи започна да суче, но това бе просто поредната ѝ тревога.

— Искаш ли аз да я повдигна, за да се оригне? — попита Хю, застанал до вратата.

Дейна се сепна и вдигна поглед.

— Още ли си тук?

— Къде другаде да съм?

— В кантората — каза тя, като ужасно съжаляваше, че гласът ѝ е изтънял.

— Знаеш, че имах намерение да си взема отпуск, след като се роди бебето — изтъкна той.

„Вярно, а тези дни, прекарани заедно, трябваше да са щастливи.“ Сега тя вдигна бебето от гърдите си, опря го на рамото си и потърка малкото гръбче.

— Джилиън се обади. Реших да не те събуждам.

Дейна кимна.

— Пристигнаха и подаръци, много сладки — продължи той, все така застанал до вратата.

Би могла да се поинтересува. Беше ѝ любопитно, но присъствието на Хю охлаждаше ентусиазма ѝ.

— Още си ядосана — заключи той.

Тя се вгледа в лицето на Лизи, потупа я по гръбчето.

— Говори с мен, Дейна.

Тя го погледна отчаяно.

— Какво искаш да ти кажа? Че разбирам? Че съм съгласна с онова, което направи? Съжалявам, не мога.

Лизи отвори леко устни и оттам се откъсна леко въздушно мехурче.

Звукът накара Дейна да се усмихне въпреки всичко.

— Браво, добро момиче — нежно я похвали тя и я повдигна, като внимателно придържаше главичката ѝ. Топлите шоколадови очички на бебето ѝ се усмихнаха в отговор. — Ти си сладкото ми бебче, само на два дни. Искаш ли още мляко? Мъничко? Да видим.

Постави я на другата гърда и на Лизи отново ѝ беше нужна около минутка, докато намести устните си около зърното. Хю може и да беше казал нещо през това време, но Дейна не му обърна внимание. Когато Лизи най-сетне отново започна да суче, тя се облегна удобно в люлеещия се стол и затвори очи.

— Тя добре ли е? — попита той.

— Да.

— Какво беше това преди малко?

— Сега се учи. Аз също.

Той помълча за известно време. После попита:

— Мога ли да помогна с нещо? Имаш ли нужда от памперси, бебешки крем или каквото и да е? Да взема ли нещо за обяд от кафенето на Роузи?

— Не, благодаря.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за хапване от храната, която имаме вкъщи?

— Баба ще ми донесе сандвичи.

— Добре. Ами да изтичам до аптеката?

— Тара ще ми донесе тубичка с мехлем против обриви по-късно. Само това ми трябва. Ти можеш да купиш още едно от специалните кошчета за мръсни памперси. Искам да имам едно и в пералното помещение, в случай че се наложи да я преобуя на долния етаж.

— Добре, мога да взема — помълча за миг и продължи: — Колкото до поздравителните картички...

Дейна го прекъсна:

— Имаш право — каза тя, като отвори очи и го погледна втренчено. — Няма нужда да изпращаме картички за раждането. Особено след като не сме сигурни, че ти си бащата.

Той въздъхна.

— Дейна.

— Какво? — попита тя. — Нямам ли право да се ядосвам, задето си мислиш, че съм имала връзка? И защо изобщо би си го помислил? Защото самата аз съм родена като извънбрачно дете ли? Или защото нашето бебче не прилича на теб? Всъщност, Хю, тя прилича на теб. Има твоята уста.

— Не мога да кажа, че го виждам.

— Защото си мислиш само за цвета на кожата ѝ. Но ако я погледнеш много внимателно, ще забележиш, че има същата лека извивка в ъгълчетата на устата си като теб. Не през цялото време, а само когато се е съсредоточила върху нещо. Има твоята замислена физиономия. Не е ли голяма ирония?

Хю не каза нищо.

Дейна отново затвори очи и остави Лизи да суче, докато накрая бебето забави ритъма. После я облегна на коляното си, като опря главичката ѝ на ръката си и я потърка по гръбчето.

— Искаш ли аз да се заема с това?

Дейна за малко да каже: *Нямам нужда от помощта ти.* Но ужасно мразеше горчивите думи, а от устата ѝ вече бяха прозвучали прекалено много такива. Затова внимателно му подаде бебето, а после грабна куп мръсни дрешки от кошницата и ги занесе в пералното помещение. Направи си чаша чай и тъкмо го допиваше, когато се появи Ели Джо.

Дейна веднага се почувства по-добре. Баба ѝ умееше да оцелява. Тя беше нейното доказателство, че лошото ще отмине.

Докато Ели Джо се занимаваше с Лизи в нейната стая, Дейна се върна в своята. Копнееща горещо за някаква проява на нормалния ритъм на живот, тя измъкна от шкафа си чифт къси панталони от времето преди да забременее. Въпреки че се наложи да напъне малко, ципът им все пак се закопча догоре. Ободрена леко от това, тя си сложи яркорозова тениска с голямо деколте, обу платнени чехли и прибра косата си на кок.

Малко по-късно двете с баба ѝ излязоха на двора зад къщата. След като изядоха сандвичите си, двете се настаниха удобно в шезлонгите под навеса на верандата и се заловиха с плетивата си, докато бебето спеше наблизко в количката си. Въпреки че августовското слънце напичаше тревата, морският бриз им носеше прохлада. Отпусната и спокойна, Дейна изплиташе един ред, обръщаше плетката и продължаваше да добавя сантиметри към пастелнозеленото спално чувалче, от което Лизи щеше да има нужда с настъпването на есента.

Протегна босите си крака, кръстоса глезени и въздъхна дълбоко. Обичаше океана, винаги го бе харесвала, което бе странно, като се имаше предвид как бе загинала майка ѝ. Но Ели Джо бе завела Дейна на брега още на следващото лято, след като Елизабет се бе удавила, и колкото и да се плашеше отначало Дейна, щом веднъж влезеше във вълните и започнеше да плува, океанът я успокояваше. Елизабет бе обожавала океана. Дейна си представяше, че душата ѝ е сред вълните. Чувстваше необясним покой.

Така, докато уханието на соления бриз галеше сетивата ѝ, а куките за плетене потракваха ритмично, най-сетне започна да се отпуска.

Майка ѝ бе починала, но животът ѝ бе продължил. И сега щеше да продължи.

След малко тя остави плетката настрана и отиде до края на моравата. Последните цветове на шипковите храсти бяха като розови капки сред морето от зеленина. Тя коленичи, обви с длан един от цветовете, докосна нежните венчелистчета. Това ѝ действаше успокояващо, също като уханието на морския бриз.

— Дейна! Здравей, Дейна! Дейна! Тук съм! Аз съм, Али!

Погледна към двора на Дейвид и там, разбира се, видя Али. Пъргавото седемгодишно момиченце подскачаше и махаше с ръка. Буйната ѝ коса се развяваше пред лицето ѝ при подскоците.

Дейна се усмихна широко и ѝ махна в отговор. Изправи се и тръгна към момиченцето. Между дворовете нямаше ограда, нито дори жив плет. Макар къщата на Дейвид да бе в модерния крайбрежен стил, доста различна от тяхната, озеленяването на двора бе същата комбинация от трева и ниски храсти.

Али се хвърли в прегръдките на Дейна.

— Татко каза, че не бива да те притеснявам, затова се надявах да те видя отвън и ето че те видях! Татко каза, че имаш малко бебче. Искам да я видя, може ли да я видя?

— Нека първо да ти се порадвам — каза Дейна. Пусна детето на земята и обхвана лицето на Али в дланите си.

„Лъчезарна“ бе думата, която най-напред изникна в съзнанието ѝ, защото мургавата ѝ кожа направо сияеше под слънцето. Очите ѝ бяха топло кафяви и развълнувани, устните ѝ бяха разтегнати от широка усмивка и разкриваха дребните ѝ бели зъбки, а косата ѝ преливаше в различни нюанси на кестенявия цвят.

Дейна много обичаше Али — привличаше я радостта от живота, която бликаше от детето. Отново я притисна до себе си, а после се отдръпна и я погледна внимателно.

— Станала си по-висока и по-красива. Как е възможно?

— Остарявам, скоро ще стана на осем, а и цяло лято играх футбол и мама казва, че краката ми са се удължили. Мога ли да видя бебето?

— Алиса! — извика Дейвид откъм задната врата. — Казах ти да не притесняваш семейство Кларк!

Във всеки друг момент Дейна би приела думите му като невинна забележка, но всякаква невинност се бе изпарила предвид подозренията на съпруга ѝ.

— Изобщо не ме притеснява — извика му тя в отговор. — Хю излезе за няколко часа, така че сме само двете с баба ми. Ох — добави шеговито тя, като отново се обърна към Али, — и бебето. Толкова отскоро я имаме, че все я забравям, но разбира се, че можеш да я видиш. Изтичай да я зърнеш и не забравяй да поздравиш и баба Ели.

Видя как детето хукна, размахало ръце и крака. Баба Ели вдигна очи и отиде с нея до количката.

Дейна се питаше дали Али ще забележи цвета на кожата на бебето, когато до нея се приближи Дейвид. Беше с поло и спортни панталони в маскировъчен цвят, явно си бе взел отпуск, след като дъщеря му бе дошла при него.

— Ще се получи доста неловко — каза той. — Али ще иска да прекарва доста време с теб, а съпругът ти няма да е доволен.

Дейна стисна здраво ръката му с обичайната си сърдечност.

— Хю обожаваш Али.

— Така беше по-рано, но тогава харесваше и мен. Нали знаеш, че мисли, че бебето е мое?

— Така ли ти каза? — попита засрамена Дейна. — Съжалявам, не е на себе си.

— Може и да е — обвинително изтъкна Дейвид. — Може би именно сега виждаме истинския Хю и това няма да е първото изключение от правилото. Знаеш ли колко много хора са убедени привърженици на расовото равноправие, докато някое афроамериканско семейство не реши да се настани в съседната къща? Или колко много хора вярват в прилагането на позитивни мерки, докато техните деца не бъдат отхвърлени от същия колеж, който приема тъмнокожи деца с по-ниски оценки?

— Дейвид...

Тонът му омекна.

— Знаеш ли колко пъти съм си пожелавал да си моя жена? Може би Хю е доловил това, но и двамата с теб знаем, че не съм те и докоснал — лицето му помръкна. — Господи, та ти нито веднъж не си ме погледнала така, както гледаш него. Какво изобщо си мисли той?

— Не мисли — отвърна Дейна и за миг се запита дали и самият Дейвид мисли в момента. *Знаеш ли колко пъти съм си пожелавал да си моя жена?* Не искаше да чува това и предпочете да се съсредоточи върху онова, което Дейвид бе казал за Хю, като се запита дали то не е

вярно. Винаги бе смятала, че Хю е човек с високи принципи, но ако беше така, тогава не знаеше как да си обясни реакцията му при появата на Лизи.

— Да не би да си излива яда върху теб? — попита Дейвид.

Дейна не спомена за теста за бащинство, беше прекалено унизително. Вместо това погледна към океана и въздъхна.

— Не съм сигурна кой какво прави. Все още живеем в график от смени по два часа, а като прибавиш умората и новите ни задължения, всичко е доста необичайно.

— Той помага ли ти? Аз бих го правил, Дейна. Макар да съм правил много грешки в брака си, наистина помагах за Али.

Дейна го погледна.

— Какво не направи както трябва?

— Смятах моята работа за по-важна от тази на жена ми. Смятах Али за по-важна от нея. Отнасях се с нея като с камериерка.

— Съзнателно ли?

— Не — отвърна той и устните му се извиха иронично. — Дали е било подсъзнателно? Може би. Майката на майка ми е била камериерка. Моята майка беше учителка, но вършеше и цялата домакинска работа. Дали съм си мислел, че би било проява на висша справедливост, ако моята бяла жена чисти тоалетните? — сви рамене. — Истината е, че тя просто имаше повече време от мен.

— Изневеряваше ли й? — попита Дейна.

Това би интересувало Хю.

Дейвид погледна към Али. Тя разхождаше бебето в количката под зорките напътствия на Ели Джо.

— Али няма ли да събуди бебето?

— Не, всичко е наред. Беше ли й верен, Дейвид?

Той помълча около минута, преди да отговори.

— Бях й верен почти до самия край. По онова време Али бе единственото общо нещо между мен и Сюзън. Бях ужасно зает и много самотен. Имах връзка за една нощ с друга жена. Сюзън разбра и край. Подаде молба за развод още на другия ден. Сякаш просто бе чакала някакъв повод. Изневярата бе по-приемлив мотив от расова несъвместимост.

— Расова несъвместимост ли? — попита Дейна. — Обясни ми.

— Мисля, че съжаляваше.

— Че се е омъжила за афроамериканец ли? Наистина ли това бе причината?

— Може би не — призна той. — Може да съм си въобразявал. Аз съм хирург, а тя — медицинска сестра. Все повтаряше — шегуваше се — че се е издигнала чрез женитбата си. Нейните приятели — нашите приятели — бяха предимно бели. Накрая имах усещането, че изпитва нужда да обясни на хората защо се е съгласила да се омъжи за мен.

— Това ми звучи като проява на несигурност от твоя страна.

— Може би.

— Ами Али? Жена ти оправдава ли се и заради нея?

— Не. Смята, че Али е най-доброто хлапе в квартала — най-умното, най-красивото, и не спира да се хвали с нея. А може би и това посвоему е начин да компенсира чувството за вина?

— Не, тя наистина е най-доброто хлапе, което познавам — отвърна Дейна, като съзнаваше, че е предубедена. — Проявяваш прекалена чувствителност, Дейвид.

— Както и да е, те живеят в Манхатън. Половината деца в училището ѝ не са от бялата раса, затова цветът изобщо не е проблем.

— Дали ще забележи цвета на кожата на Лизи?

— Вероятно не. Цветът не е сред важните неща за нея. Не се чувства различна, в каквото и да е отношение.

— Притесняваш ли се, че някога ще се почувства?

Той въздъхна замислено.

— Да, притеснявам се. Ако се влюби в бяло момче, родителите му може и да не са очаровани. Родителите на жена ми определено не се зарадваха — той се прокашля. — Заради тях наблегнахме най-много на факта, че съм хирург.

— Близки ли са с Али?

— Да. От самото начало виждаха в нея дъщеря си. Дай малко време на роднините на съпруга си, Дейна. Точно сега Лизи е просто едно ново попълнение в семейството. С всички новородени е така. Щом веднъж започне да проявява собствен характер, те ще я заобичат. Няма да могат да ѝ устоят.

— Искаш да кажеш, че ще я обичат въпреки волята си? — иронично подхвърли Дейна. — Само защото не прилича на никой от рода Кларк...

— Не е заради това — прекъсна я той. — Нямаше да има проблем, ако изглеждаше точно като теб. Проблемът — изтъкна той — е в цвета на кожата ѝ.

Дейна не искаше да чува това.

— Такъв ли ще бъде животът ѝ — цвета на кожата ѝ ли ще забелязват най-напред хората? Ами политическата коректност?

— Тя е само идеал. По дяволите, много е глупаво, когато някой ограби банка и полицаите обявят, че издирват човек висок метър и осемдесет, с тъмна коса, слаб, който последно бил забелязан с джинси и червено яке. Не бива ли да се добави и цветът на кожата? Нима това не е част от физическото описание? И не ми казвай, че банковият чиновник не го е забелязал — развълнува се и повиши тон. — Толкова очевидно не се споменава цветът на кожата, че това само по себе си е показателно. Така че, да, цветът е първото нещо, което хората забелязват. Винаги първо това забелязват. Всеки, който твърди, че не е така, лъже.

— Разстроен си. Хю е виновен.

— Не, Дейна. Казвам ти как стоят нещата.

— По отношение на твоята дъщеря ли? Или на моята?

— И на двете. Това винаги стои някъде встрани.

— Никога не съм те чувала да говориш така досега — каза тя.

— Никога не сме го обсъждали.

Дейна осъзна, че това бе вярно. Дейвид за нея бе просто Дейвид.

— Имало ли е период в живота ти, когато не си мислил за цвета на кожата си? — попита тя.

— Като повод за дискриминация ли? Разбира се. Когато бях малък. Баща ми е бял. Единият от братята ми е точно негово копие. Затова в нашата къща цветът на кожата беше същото като цвета на косата, просто поредната физическа черта.

— Кога се промени това?

— Когато бях на четири. Децата на игрището могат да бъдат много жестоки. Нямах представа какво означават всички думи, с които ме наричаха. Родителите ми ми обясниха.

— Как? Какво ти казаха?

— Че хората предпочитат да бъдат с онези, които са като тях, че се чувстват застрашени от онези, които са различни, че по отношение на различията, цветът на кожата е най-сериозното, защото не може да

се скрие. В медицинския колеж полагах двойно повече усилия от останалите и продължавам да го правя и сега, когато съм лекар. Дори и след толкова години, мислиш ли, че мога просто да си отдъхна и да се успокоя? Съвсем не — той посочи лицето си. — Когато нещо се обърка, това е първото, което сочат.

— При теб ли? — скептично попита тя.

— Повярвай ми, Дейна. Виж какво става тук с теб, с твоето бебе. Той си мисли, че е от мен. Какво, да не би да е откачил?

— Заради семейството му...

— Да, бе — прекъсна я Дейвид, отново настръхнал и ядосан. — На колко е Хю, на четирийсет ли? Не обвинявай семейството му, той си има глава на раменете.

— И е изразил мнението си, повярвай ми, но неговият род има собствени традиции и начин на живот.

— Как можеш да ги защитаваш?

— Не мога. Те живеят в толкова затворен и различен свят, че в някои отношения са изостанали поне с половин век.

— Е, много бъркат.

— Разбира се, че не са прави — продължи Дейна. — Не мога да повярвам, че и останалите хора са толкова лоши — или нека кажем, че не искам да го повярвам. Твоята Али е щастлива. Приема цвета на кожата си както косата си и усмивката. Искam и с Лизи да е така.

— Тогава се разбери със съпруга си — посъветва я Дейвид.

— Татко — извика Али и дотича при тях, — току-що видях бебе Елизабет. Дейна, Дейна, тя е толкова мъничка — с вирнати раменца тя опря палеца и показалеца си и ги вдигна пред носа си. — Нослето ѝ е мъничко, а също и устата и очичките. Как може да е толкова мъничка?

Дейна я погали сърдечно по главата.

— Тя е само на два дни. Не е ли удивително?

Али сграбчи ръката ѝ.

— Искam да я подържа. Баба Ели каза да питам теб. Може ли, Дейна?

— Нека първо се събуди.

— Може ли да я разходя? Може ли да бутам количката? Баба Ели каза, че може и да ми позволиш...

— Няма време, миличка — обади се Дейвид. — След малко трябва да идем да се запознаем с учителя по плуване.

— Ще ходя на уроци в градския басейн — обясни Али на Дейна и отново се обърна към баща си. — Тогава по-късно? — примоли се тя. — Имаме цял следобед и цяла вечер.

— Не, нямаме — отвърна Дейвид. — Трябва да се отбием и да купим неща за излета, а после да си приготвим багажа. Ще тръгнем още призори.

Али се притисна към Дейна и развълнувано ѝ прошепна:

— Ще ми купи спален чувал и фенерче, и раница. Баба Ели плете пуловер на бебе Елизабет. И аз искам да ѝ изплета един. Може ли, Дейна?

— Пуловер!? — възхити се Дейна. — Кога се научи да плетеш?

— Още не съм се научила, но миналия път, като бях тук, ти ми обеща и сега искам да се науча.

— Не ти ли е малко рано? — попита Дейвид.

— Не, не е. Дейна е била на седем. Аз съм почти на осем.

Дейвид въздъхна.

— Може и така да е. Но моментът не е подходящ. Дейна току-що е родила.

Али обви с ръчичка талията на Дейна и заяви:

— Аз мога да се грижа за бебето, докато тя ме учи — вдигна поглед към лицето ѝ. — Може ли да ме учиш в магазина за прежди?

— Али — предупредително се обади баща ѝ, но Дейна го спря, като го хвана за ръката.

— Много бих се радвала, Дейвид. Ще се върнете от къмпинга в неделя вечерта, нали така? Какво ще кажеш за понеделник?

— Не бих давал никакви обещания, ако бях на твое място — посъветва я той. *Помисли за Хю*, мълчаливо добавиха очите му.

— Мога да правя каквото реша — твърдо заяви тя. — Много бих се радвала да науча Али как да плете и ще ми бъде приятно да започнем в понеделник.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Майката от градината се казваше Кристъл Костас, макар че Хю научи фамилията ѝ едва когато се срещна лично с нея. Когато се бе обадила в кантората му късно следобед в четвъртък, тя се бе представила само като Кристъл и бе отказала да остави телефонния си номер. За щастие секретарката му Шийла бе усетила притеснението на жената и начаса бе уговорила среща за петък сутринта.

Кристъл се появи в кантората с дълга пола и обичайната си тениска. Кестенявата ѝ коса бе прибрана ниско на тила с красива шнола, така че ръждивите ѝ кичури не се набиваха на очи. Но сандалите ѝ бяха износени, а лицето ѝ бе още по-измъчено, отколкото в деня, когато я бе видял за първи път.

Той я посрещна на рецепцията и я поведе по коридора към кабинета си, а щом влязоха, затвори вратата. Покани я да седне на един от кожените фотьойли, а после, понеже тя изглеждаше ужасно нервна, я попита:

— Бихте ли предпочели да присъства и някой от сътрудниците ми?

Тя поклати глава и се озърна наоколо, като най-напред огледа дипломите по стените, после снимката на Дейна на библиотеката, а след това и бронзовите поставки за книги, които бяха изработени от един художник от Мартас Винярд. Родителите му все още притежаваха къщата в Менемша, но двамата с Дейна бяха успели да идат там само веднъж това лято.

— Чаша кафе? — предложи той.

Тя поклати глава.

Той постави пепелник на малката масичка, която бе съвсем близо до нея, и се настани насреща ѝ.

Сега тя гледаше снимките по стените. Поставени в дървени рамки, това бяха стандартни снимки от благотворителни събития, на които Хю стоеше редом до различни знаменитости. Тя щеше да остане

впечатлена. Повечето клиенти се впечатляваха. Нали това беше целта? Той се приведе леко и облегна лакти на коленете си.

— Днес приличам ли на адвокат?

Беше с бежови всекидневни панталони, риза с отворена яка и тъмносиньо спортно сако. Тя го погледна за миг.

— Да.

— Как е синът ви? — попита той.

— Не е добре.

— Състоянието му стабилно ли е?

Тя кимна.

— Разкажете ми повече, Кристъл.

Тя задъвка ъгълчето на устната си. Накрая явно се предаде и отговори:

— Възстановява се добре след операцията. Цялото му тяло е в гипсово корито, има гипс и на счупения си крак. Но поне болката и вкочанеността отминаха. И парализата.

— Парализа ли?

— Ох, ами — тя махна неуверено с ръка, — ами, наричат я някаква обремененост. От анестезията — вдигна поглед, а лявото ѝ око все така странеше наляво. — Обремененост от анестезията. Не можеше да контролира пикочния си мехур. Операцията оправи това.

— Кога може да се прибере у дома?

— Скоро — изражението ѝ му подсказа, че това не е нещо хубаво. — Не знам как ще го качвам по стълбите и как ще слизаме с целия този гипс. И ще трябва да мине известно време, преди да разберем нещо за дисковете на растежа.

— Колко време?

— Може би след шест седмици, когато се върнем за по-малкия гипс. Или може да минат и две години. Не искат Джей да порасне с изкривявания. Допълнителните операции ще се погрижат за този проблем — тя се развълнува. — Все говорят за някакъв лекар в университета на Вашингтон като за човек, на когото лично биха се доверили да извърши операцията, ако Джей беше тяхно дете, но това е чак в Сейнт Луис, а аз нямам никакви пари за пътуване. А докато седях там и помагах на Джей да се храни, дойде някаква жена от болницата да поговорим за финансовата страна и ми обясни, че в болницата били склонни да направят операцията, когато си мислели, че нямам никакви

средства, но сега, като прегледали документите, се установило, че печеля прекалено много. Изкарвам едва двадесет и осем хиляди годишно. Знаете ли колко малко е това, когато се опитваш да отглеждаш дете?

Хю вече бе правил тази сметка с други клиенти.

— Все още ли искате да продължите?

— Не мога да ви платя — изтъкна тя.

— Казах ви, че няма да получа хонорар, и обещах да подпишем споразумение за това. Дайте ми пълното си име и ще започнем именно с това — той взе лист и химикал от бюрото. — Значи Кристъл, нали?

— Аз ви проверих — каза тя. — Никой не ви съди.

— Не.

— И печелите много дела.

— Старая се.

— И жена ви наистина току-що е родила.

— Как проверихте това? — с леко подозрение попита той. — Болничните данни са поверителни.

Тя вирна брадичка с известна гордост.

— След като разговаряхме, отидох до регистрацията и казах, че съм дошла да посетя семейство Кларк. Казах ми номера на стаята. Само исках да съм сигурна, че не лъжете.

— Не лъжа — потвърди Хю и зачака. Тя знаеше какво е нужно, ако иска да продължат. — Да започнем с името. Три имена всъщност — вашето, неговото и на момчето.

Тя започна със своето.

— Костас — продиктува му го буква по буква, докато той записваше внимателно. — А синът ми е Джей Лиъм Костас.

— А бащата?

— Джей Стантън... — тя се поколеба.

Джей Стантън. Имаше само един такъв в Конгреса.

— Да не би да имате предвид Хътчинсън?

Тя стисна устни.

— Стан Хътчинсън ли е баща на детето ви? — смаяно попита той.

— Не ми вярвате — отбеляза тя и взе чантата си. — Не биваше да идвам.

Той улови китката ѝ.

— Вярвам ви. Знам репутацията му — пусна ръката ѝ. — Моля ви, седнете.

Тя преглътна, седна и продължи сковано:

— Репутация? Ако го слушате как говори по телевизията, никога не бихте предположили, че има нещо нередно.

— Разбира се. Проповядва висок морал, както и всички останали, но колкото и да не ми се иска да ви го казвам...

Тук спря. Много жени вярваха, че само те могат да накарат един мъж да остави жена си. Запита се дали и Кристъл Костас е таила такива надежди.

Но тя му отговори с напълно спокоен тон:

— Щяхте да ми кажете, че не съм първата, но неговият човек вече ми го каза, когато се обадох. Засмя се с онзи ужасен смях и каза, че жените непрекъснато се опитват да лепнат нещо на сенатора и че ще трябва да се наредя на опашка. Добави, че само ще си изгубя времето, тъй като всички знаят, че сенаторът е женен и е против изневерите. Е, аз не искам сенатора — с отвращение изрече тя. — Искам само най-добрата медицинска грижа за моя син, за неговия син.

— Хътчинсън. Делото ще е сериозно.

— Мога ли да спечеля?

— Ако приемем, че можем да намерим доказателства, които да потвърдят, че сте били с него, когато е било заченато момчето. Вече ви го казах и в болницата във вторник — Хътчинсън няма да иска това да се разгласява. Два от основните му приоритети са семейните ценности и медицинските грижи за онези, които нямат осигуровки. Вашият син изобличава думите му и по двата въпроса.

— Но всички останали жени... знаете ли колко евтина се почувствах?

Хю би могъл да изтъкне, че е спала с женен мъж. Но работата му не беше да съди хората, а само да защитава правата на клиента си.

— Иронията в случая — каза той — е, че сенаторът е бил с толкова много жени, че шефът на кабинета му може да накара всяка една да се почувства като лека жена — Хю се облегна назад и се усмихна. — Явно никоя от другите жени не е имала средства да му се опълчи. Аз мога да го направя — той взе бележника си. — На колко сте години?

— Двадесет и девет.

— А момчето е на четири, нали така?

— Да.

— Къде живеете?

След като записа адреса ѝ, той скъса листа и повика по телефона Мелиса Дъбин. Някой сътрудник от мъжки пол вероятно щеше да има повече тежест пред човека на Хътчинсън, но Мелиса щеше да се разбере по-добре с Кристъл, а на този етап най-важна бе Кристъл. Без подкрепящи доказателства нямаше да има с какво да притисне Хътчинсън да се подложи на ДНК тест. А само генетичният тест можеше да докаже без всякакво съмнение бащинството над едно дете.

Хю се сети за Дейна и се почувства неловко. Тя наистина бе ядосана. Не искаше да си мисли, че е спала с Дейвид, но пък колко добре познаваше Дейвид? И доколко познаваше Дейна?

— Разкажете ми повече за себе си — подкани той Кристъл.

Тя порови в чантата си и извади цигара, но не понечи да я запали.

— Питайте.

— В Пеперъл ли сте израсли?

— Да.

— А родителите ви?

— Баща ми почина, когато бях на десет. Рак на белите дробове.

Хю едва се сдържа да не погледне към цигарата в ръката ѝ. Но не беше нито лекар, нито пък съдия.

— Имате ли братя или сестри?

— Имам брат във военновъздушните сили. Рядко го виждаме.

— Значи живеете сама?

— С Джей.

— Излизате ли на срещи с мъже?

— По-рано го правех — тя се намръщи. — Не и след като се роди Джей, но какво значение има това?

Хю остави химикала си.

— Ако заявите в съда, че Стан Хътчинсън е баща на детето ви, първото, което ще направят неговите адвокати, е да се опитат да докажат склонност към безразборни връзки от ваша страна. Един ДНК тест ще докаже бащинството на Джей, но те няма да искат да се направи такъв. Ако имате минало с безразборни връзки или сте имали проблеми, които да са отразени в писмен вид някъде, трябва да го

знам. Има ли изобщо нещо, свързано с вас и мъжете, което да трябва да знам?

— Не.

На вратата се почука леко и Мелиса влезе при тях. Хю я представи на Кристъл, даде ѝ листа, който бе откъснал от бележника си, и я помоли да състави споразумението.

След като тя излезе, отново се обърна към Кристъл.

— Ще трябва да поговоря с лекарите на сина ви. Имате ли нещо против?

— Моята дума не е ли достатъчна? — попита тя.

— За мен, да. Но няма да е достатъчна за Хътчинсън или за съдията. Колкото повече хора свидетелстват за вас и за положението ви, толкова по-добре. Джей е настанен в добра болница. Думата на лекуващия му лекар ще е решителна за установяване на сериозността на състоянието му. Освен всичко друго, ще трябва да знаем колко пари ще са ви нужни през следващите няколко години.

Кристъл постави цигарата между устните си и порови в чантата си за запалка.

Хю я остави да си помисли. От всичко, което бе видял и научил за нея досега, знаеше, че тя ще вземе правилното решение.

— Добре — каза тя накрая. — Лекарят му се казва Хауи Стивън, мисля.

Хю беше чувал за него. Стивън Хауи беше отличен специалист. Това щеше да е от полза. Записа си името му в бележника и отгърна нова страница.

— Разкажете ми за работата си.

— Сервитьорка съм.

— Винаги ли сте работила като такава?

— Да. Когато бях на шестнайсет, започнах да работя през уикендите. Ако очаквате сега да ви кажа, че съм искала да ида в колеж, спестете си го. Не бях добра в гимназията. Мразя ученето.

— Тогава ми разкажете за работата си. Къде работите?

Тя дръпна от цигарата си. Издуха дима и отвърна:

— В заведение от типа бар и грил. Сервира се много телешко и пилешко. Има доста редовни клиенти, които оставят добър бакшиш. И алкохол. Много. Алкохолът носи най-голяма печалба за шефа ми и за мен.

— Кой е шефът?

Тя сведе поглед към дланите си, завъртя цигарата, отново си дръпна от нея.

— Трябва да знам — внимателно обясни Хю. — Той е човекът, който трябва да потвърди, че Хътчинсън е бил в заведението му в същата вечер, когато сте работили там.

— Тод Макензи — измърмори тя. — „Макс Бар енд Грил“. Той е собственикът.

Хю си записа.

— От колко време работите там?

— От осем години, с изключение на двата месеца веднага след като се роди Джей.

— Работили сте до самото раждане? — изненада се Хю.

— Не качих много. Освен това — с лека усмивка добави тя — редовните клиенти ме харесваха. Отнасяха се малко покровителствено с мен, нали разбирате?

Хю подозираше, че мнозина са били възбудени от гледката. Вече бе забелязал, че Кристъл е много привлекателна.

— Тод знае ли кой е бащата на детето ви?

— Досети се. Не съм му казвала, че е сбъркал.

— Видя ли ви да си тръгвате с Хътчинсън?

— Не съм си тръгнала с него. Той беше отвън в колата, когато приключих работа.

— Сам ли беше?

— Да.

— Кола под наем ли беше?

— Не знам.

— Цвят? Марка?

— Не мога да си спомня.

— Кой при кого отиде?

— Аз отидох при колата. Той просто чакаше и нямаше никой друг. Попита ме дали има къде да отидем. Казах му да ме последва.

— Защо?

— Не знаеше пътя.

— Имам предвид, защо сте искали да бъдете с него? Казахте, че не сте по случайните връзки за една нощ.

Тя опря цигарата до устните си и вдиша дълбоко.

— Чувствах се самотна. Той беше насреща и беше толкова хубав.

— Знаехте ли, че е женен.

— Тогава не.

— Добре. Значи отидохте в мотела. Как се казва?

— „Егзит Ин“. Доста закътано място.

Хю си записа името.

— Вие ли наехте стаята?

— Да. Той ми даде пари.

— Знаете ли името на човека от рецепцията?

— Не.

— Да се върнем малко назад. Хътчинсън с костюм ли беше?

— Не. С карирана риза и с панталони.

— Бархетна риза ли? Като за лов?

— Да.

— Какъв цвят?

— Не помня.

— Флиртувахте ли с него в бара?

— Не с думи. Имаше нещо... по-особено, когато ме погледнеше.

Нямаше нужда Хю да пита какво е било това „нещо“. Хътчинсън беше любимец на жените. Можеше да говори пред зала, пълна с хора, но когато погледът му се спреше върху някоя жена, успяваше да я накара да се почувства като единствена там.

— Някой друг забеляза ли го? Шефът ви например?

— Не знам.

— Хътчинсън разговаря ли с някой от другите редовни посетители?

— Не помня.

— С кредитна карта ли плати сметката си? — попита Хю. Една фактура би била доказателство, че е бил там.

— Не плати той, а човекът с него.

— Помните ли датата?

— Седемнайсети октомври.

— Изобщо не се замислихте — отбеляза Хю.

— Беше рожденият ми ден — обясни тя. — Никой друг не помнеше рождения ми ден, не че той го знаеше, разбира се. Но за мен онази вечер бе по-специална — угаси цигарата. — Джей е най-хубавият подарък за рожден ден, който съм получавала. Искам да

знаете, че никога не съм съжалявала, че го родих. Той е най-хубавото нещо в живота ми. Баща му беше само... — горната ѝ устна се изви иронично — само средство да се сдобия с Джей. Ако не беше катастрофата, изобщо не бих се доближила до него.

Колкото и Хю да беше доволен от увереността ѝ, все пак това повдигаше друг въпрос.

— Планирахте ли го? — попита той. — Искате ли да забременеете?

Това доста щеше да усложни положението.

— Не — абсолютно категорично заяви тя. — Накарах го да използва презерватив. Не се получи.

— Щом не сте искали да имате нищо общо с него след това — подхвана Хю, като се опитваше да я хване в капан, както щеше да стори и адвокатът на Хътчинсън, докато взема показанията ѝ, — защо сте му се обадили, когато Джей се е родил?

— Само за да му кажа, че има син.

Хю тъкмо си мислеше, че Стан Хътчинсън има двама други сина и три дъщери, както и няколко внука, когато Кристъл се обади:

— Мислех си, че може да иска да опознае сина си. Каква глупачка съм била. Е, научих си урока. Повече не се обадох. И сега не бих търсила пари от него, ако Джей не беше зле. Казвате, че той няма да иска това да се разчуе заради репутацията му. Ами аз? Да не мислите, че ми е много приятно да преследвам мъж, който ме смята за измет?

— Не, не бих си помислил подобно нещо.

— Не ми е — натъртено повтори тя. — Не искам да имам нищо общо с богатшите. Мисля, че са повърхностни, груби и алчни. Използват хората и ги захвърлят, когато приключат с тях.

— И аз съм богат — каза Хю. Повърхностен и груб? Не. Неговият ДНК тест беше просто реакция на въпросите на родителите му и на шегите на приятелите му.

Мелиса Дъбин се върна със споразумението между адвокат и клиент. Хю го прегледа набързо и го подаде на Кристъл.

Тя го прочете веднъж, после отново.

— Каква е уловката?

— Уловката е, че щом веднъж го подпишете, трябва да изпълните своята част. Трябва да поровите в паметта си, имам предвид

основно да поровите, и да измъкнете оттам всяка подробност от времето, прекарано с Хътчинсън. Всичко, което си спомните за него, може да помогне, независимо дали е носил часовник, или е имало нещо особено в държанието му, в дрехите му, по тялото му. Ще разговаряме с лекарите и с шефа ви, но вие сте тази, която е била с него в онази нощ. Кажете ми, че има бенка на задната част на бедрото си, и ако жълтата преса вече не е публикувала такава снимка с него, ще сме го хванали в компрометираща ситуация.

Тя изглеждаше отвратена.

— Не мога да го направя без вас — предупреди Хю. — Предлагам ви услугите си безплатно, но не искам да загубя делото, което със сигурност ще се случи, ако нямам пълното ви съдействие. С мен ли сте?

Тя се поколеба за малко, но после подписа. Хю сложи подписа си след нея, сгъна едното копие, сложи го в плик и ѝ го подаде.

— Ще се поровите ли в спомените си?

— Сега ли? — плахо попита тя.

Той отиде до библиотечката, извади малък бележник, добави към него химикал и ѝ подаде и двете.

— Възможно най-скоро. Започнете, като си отбелязвате различни неща. Опитайте се да се върнете към онази нощ. Искам да знам с какво сте били облечена, кога сте си тръгнали от работа, кога сте стигнали до мотела, кога сте излезли оттам. Опитайте се да си спомните нещо за човека на рецепцията, къде сте паркирали, дали Хъч е паркирал до вас? Когато си е тръгнал, казал ли ви е къде отива? Ако знаете нещо от графика му, което не е било публично достояние, това ще докаже, че сте били заедно.

Тя се мръщеше, загледана в бележника. Когато вдигна очи, му се стори, че долавя някакво подозрение.

— Хъч? Това някакъв прякор ли е?

— Ами да.

— Никога не съм го чувала по телевизията.

— Всъщност аз го познавам — призна Хю. — Има лятна вила недалеч от нашата къща.

— Щом е ваш съсед — смаяно извика Кристъл, — защо, за Бога, бихте застанали срещу него?

Хю можеше да изтъкне показната праведност на този човек или склонността му към подмолни действия. Можеше да й каже, че Хъч обичаше да държи речи на всякакви благотворителни вечери, но никога не разтваряше портфейла си, както и че бе засегнал баща му с отказа си да бъде интервюиран във връзка с последната книга на Итън. Би могъл да добави, че винаги настоява той лично да стои до барбекюто, но винаги препича пържолите, прегаря наденичките и пече царевицата, докато сладките зърна станат твърди, но всичко това нямаше никакво значение.

— Защото — кратко отвърна Хю — той не постъпва правилно.

ДЕСЕТА ГЛАВА

По същото време, докато Хю разпитваше Кристъл, Дейна пое към магазина за прежди с подобна мисия, но тя определено бе в по-неизгодна позиция. Като начало майка ѝ, която бе познавала въпросния мъж, бе починала. Освен това връзката им бе отпреди тридесет и четири години.

А на всичкото отгоре, името на мъжа беше Джак Джоунс. Вероятно е имало десетки мъже с това име в или около Медисън, Уисконсин, по времето, когато е била зачената Дейна. Шансът да се намери точният човек, бе много малък. Но можеше да си представи защо Хю толкова отчаяно искаше да разбере кой е бил.

— Здравей, Лизи, как е малкото ми бебче? — обърна се тя към задната седалка. Голяма ирония бе, че именно причината за неразбирателството им бе и единствената ѝ утеха в случая.

Неразбирателство? Беше нещо повече и това ужасно измъчваше Дейна. Опита се да намери някаква утеха във факта, че все пак имаше кариера, но когато се обади на семейство Кънингам, за да насрочат среща, никой не ѝ отговори. Същото се случи и с човека, с когото работеше в „Норт Шор Дизайнерс Шоухаус“ по проект, който щеше да бъде неин дебют след раждането на бебето. А когато се обади да провери какво става с част от мебелите, които бе поръчала за настоящи клиенти, не научи нищо повече от онова, което ѝ бяха казали при обаждането ѝ предната седмица.

Все пак изпита облекчение, когато излезе от къщата. Колкото ѝ крехко да бе тялото ѝ в момента, Дейна се наслаждаваше на чувството за контрол, което изпитваше, докато натискаше педала на газта. Баба Ели беше права. Тя казваше, че животът е като необработена вълна, пълна с възли и заплетени нишки, които трябва да се изгладят с много усърдно предене.

Усърдно предене. Това беше всичко. Дейна щеше да се справи. Беше длъжна да се справи.

Зави по уличката, на която беше магазинът за преди, и забеляза колата на баба си, паркирана пред къщата с голямата веранда. Тя я подмина и отиде направо до магазина. Слезе от шофьорското място и отвори вратата на Лизи.

— Здравей, миличка — наведе се към нея тя с ведре усмивка. — Искаш ли да видиш къде е израснала мама? Искаш ли да видиш къде е живяла майката на мама?

Гласът ѝ се задави и тя се зае да разкопчава колана на бебешкото столче, за да го извади от колата.

— Изглеждаш много хубава в зелено — увери тя Лизи, като се възхищаваше на бодито и шапчицата в еднакъв цвят. Само след миг обаче свали шапчицата и я метна на задната седалка. — Нямаме нужда от нея — тя оправи къдричките на бебето, за да бухнат още повече, и я целуна по челцето. — Нито пък от това — каза тя и остави одеялцето в колата.

Едва бе отворила входната врата с мрежата против насекоми и Джилиън се озова до нея. Само след миг бе заобиколена от Тара, Оливия, Корин и Нанси и всички ахкаха и се възхищаваха на бебето.

Дейна се засмя и остави торбите си на пейката до вратата. Ели Джо, която се бе облегнала на дългата дъбова маса и наблюдаваше сцената, разтвори ръце за прегръдка.

— Не биваше да караш — скара ѝ се тя. — Прекалено рано е.

— Лекарите не ми забраниха. Чувствам се добре, бабо, наистина.

— Изглеждаш уморена.

— Ти също. Аз си имам извинение. А твоето какво е?

Ели Джо се усмихна.

— Грижи — хвана Дейна за лакътя и я дръпна леко встрани от останалите. — Как е Хю?

— Все така — Дейна се озърна в магазина. Обичаше ярките цветове, вдигна лице към вентилатора на тавана, вдъхна аромата на ранозреещите ябълки. — О — възкликна тя, — така е по-добре.

После отново се обърна към бебето. Джилиън държеше Лизи, докато останалите се бяха скупчили около нея.

— Трябва ни снимка — заяви Дейна.

Корин взе фотоапарата на Джилиън и започна да снима. Дейна даваше указания.

— Ето тук — блясваше светкавица. — Сега само Джилиън и Лизи. О, така е супер — нова светкавица. — Ели Джо, сега и ти при тях — някой предложи и Дейна да се присъедини и тя с удоволствие го направи, като си мислеше, че именно така трябва да се посреща едно бебе.

Джилиън настоя да покажат на Лизи люлката, която всички бяха избрали за нея.

— Много ми харесва — зарадва се Дейна, но побърза да скрие лице в дланите си, докато се взираше в специално изплетеното одеялце, което бе праметнато артистично върху едната ѝ страна. На одеялцето беше изписано името на бебето и датата на раждане и цялото бе толкова красиво, че Дейна се разплака. Прегърна всички поред, после настоя да загърне Лизи с одеялцето. Корин направи още много снимки.

Бебето започна да хленчи.

— Прекалено е горещо — заяви една от многото майки наоколо.

— Или е гладна — обади се друга.

Дейна използва одеялцето вместо възглавничка и се настани удобно на един от столовете да я накърми. Бързината, с която Лизи захапа зърното — истинско постижение — говореше или че е много гладна, или че атмосферата в магазина за преди е много предразполагаща. Убедена във второто, Дейна бе изключително доволна, че е дошла. Като черпеше сили от приятелките си, тя подхвана темата за баща си.

— Трябва да го намеря — тихо каза тя.

— Това е трудна задача, мила — отвърна Джилиън. — Като гледам Лизи, се опитвам да се сетя какво знам, но то е почти нищо. Израснах с майка ти. Бяхме най-добрите приятелки и единствената ни раздяла бе по време на колежа. Виждахме се на Коледа и през лятото, а разговорите по телефона бяха ужасно скъпи по онова време. Доколкото знам, Лиз се е запознала с баща ти по време на пролетната ваканция, а после била затрупана с учене покрай приключването на семестъра и последните изпити за годината. Когато се върна у дома за лятната ваканция, вече знаеше, че е бременна.

Това съвпаднаше с малкото, което Дейна вече знаеше.

— Той студент ли е бил?

— Не знам. Майка ти не искаше да говори за това. Каза само, че всичко е приключило, че иска да те роди и не иска да се връща обратно в колежа.

— Защо не е искала да говори за това?

— Вероятно е било болезнено за нея.

— Защото не е искала връзката да приключи ли?

Джалиън се усмихна тъжно.

— Предполагам, че е било така. Всяка жена си мечтае за принца, който ще се появи и ще я отведе надалеч. Е — поправи се тя, — поне някога си мечтаехме за това.

Дейна не смяташе, че времената са се променили особено много. С някои малки поправки, картината, описана от Джилиън, важеше и за нейната връзка с Хю.

Върна се на темата за баща си и попита:

— Той знаеше ли за мен?

— Доколкото знам, двамата са скъсали още преди Лиз да разбере, че е бременна.

— Снимката, която имам, е направена в някакъв бар. Кой ги е снимал?

Джалиън поклати глава.

— Вероятно някоя приятелка? Може би съквартирантката ѝ?

— Помниш ли имената на някои от приятелките ѝ там?

— Само малките имена. Имаше някаква Джуди и някаква Каръл. Ще попиташ дали знам фамилиите им. Не.

— Съквартирантката ѝ беше Каръл — обади се Ели Джо. — Не помня другото ѝ име.

— Дали ще ги има в някой годишник на колежа? — попита Тара.

Но Дейна знаеше отговора на този въпрос.

— И така да е, няма как да го намерим. Мама не е завършила. Напуснала е колежа, за да ме роди, а и освен това, дори и да открием годишника, представяте ли си колко момичета на име Каръл и Джуди е имало в колеж с... колко... двайсет хиляди студенти? — обърна се пак към Джилиън. — Дали е споделила с някой друг? Може би с лекар?

— Лекарят ѝ беше Том Милтън, тук, в града, но той почина преди години.

— Значи остава съквартирантката — каза Дейна. — Сигурно името ѝ е записано някъде. Може би в онзи кашон на тавана?

— Само учебници — отвърна Ели Джо. — Има само учебници, и при това не са много. Елизабет не пазеше много спомени от колежа. След като изпитите свършиха, тя продаде учебниците, които вече не ѝ трябваха. Останаха някои, които не успя да продаде.

— Защо ги пазиш? — попита Тара.

Ели Джо помисли, преди да отговори:

— Защото бяха нейни.

Дейна я разбираше. Нима тя не пазеше кашони с плетивата на майка си — вълна, която изобщо не бе използвана, модели, които не бяха довършени, кълбета прежда, която бе останала от други плетки?

— Може би има нещо в онези учебници — попита тя, — някоя случайна бележка в полето, която да ни подсказва нещо?

— Преровила съм всеки един от онези учебници и в тях няма нищо — настоятелно заяви баба ѝ. — Не си губи времето. Имаш бебе, за което да се грижиш.

Дейна облегна бебето в скута си и потърка гръбчето му.

Корин се приближи към тях.

— Кожата ѝ е толкова красива, Дейна. Двамата с Оливър имаме приятелка, чиято баба е с афроамерикански черти. Нашата приятелка е руса и със сини очи. Винаги съм смятала, че щеше да се откроява много повече, ако имаше във външния ѝ вид нещо от онези по-ранни черти в родословието ѝ.

Да се откроява. Дейна хареса как звучи това. Да се откроява означаваше да е уникална, много специална, каквато си представяше и своята дъщеря. Или пък можеше да означава и видимо различна, както си я представяха роднините от семейство Кларк.

— Вашата приятелка чувства ли се свързана с баба си?

— Свързана? Може би вътрешно. Дали го признава? Не и открито. Животът ѝ е изцяло свързан с бялата раса.

Дейна примигна.

— Защо ли това, което казваш, ме притеснява?

— Защото е безцеремонно — заяви Джилиън.

— Безцеремонно — съгласи се Корин, — но не и неточно. Чернокожите непрекъснато си траят.

На Дейна това твърдение съвсем не ѝ се понрави.

— Какъв смисъл по-точно влагаш в думата „чернокожи“? — попита тя.

— Страната ни се придържа към правилото за едната капка кръв^[1] — спокойно продължи Корин, — затова приятелката ми не афишира миналото си. Двете с нея бяхме в едно общежитие в Йейл. Скоро след като започнах да излизам с Оливър, тя започна да се среща с един негов приятел, който явно беше с афроамерикански произход. Майка ѝ направо щеше да получи удар, когато разбра. Това ни сближи. Аз уважавам личността ѝ и разбирам мотивите ѝ. Двете работим заедно в настоятелството на музея.

— Значи разликата между расите е социално-икономическа, така ли? — попита Дейна.

Но Корин гледаше към часовника си „Ролекс“.

— Като стана дума за настоятелството, трябва да побързам. Наближава крайният срок за подготовката на едно от най-големите ни благотворителни събития. Малката наистина е очарователна, Дейна. Радвай ѝ се.

Дейна проследи с очи как Корин се приближи до масата, пхна плетивото си в една от торбите и тръгна към вратата. Подразнена от разговора, тя подхвърли с огорчение:

— Как може Корин да носи лен и никога да не го мачка? — собствената ѝ блуза изглеждаше така, сякаш е спала с нея. Вярно, че само до преди малко бебето беше до гърдите ѝ, но все пак... — Аз само като погледна към лена и той вече е измачкан.

— Колосва дрехите си — каза Тара. — Тя е от тези жени.

Дейна се съгласи. Преди разговора с Корин се бе чувствала много добре.

Повдигна Лизи и се вгледа в личицето ѝ. Бебето се оригна. Дейна и Тара се засмяха.

— Винаги си купува най-евтината прежда — продължи Дейна. — Забелязала ли си го? Започва да се възхищава на кълбо чист кашмир, да обсъжда колко ще ѝ бъде нужно за някакъв пуловер и после подхвърля: „Ще си я купя веднага щом довърша този шал“. Сега все плете шалове. По-рано бяха пуловери.

— Шалове са на мода.

— Онези, които плете тя, са от едно кълбо прежда от най-леката вълна, която струва общо пет долара.

— Прави много красиви неща — изтъкна Ели Джо в нейна защита. — Не всички го могат.

— Но никога не купува скъпа прежда, нали?

Ели Джо поклати глава в знак на несъгласие.

— Купува. Миналата седмица си купи кълбо от двойно пресукана тъмнозелена прежда. Струваше тридесет и пет долара.

— Кълбо? Само едно?

— Само толкова ѝ трябва за модела. Плете барета.

— Добре — съгласи се Дейна и намести Лизи на другата си гърда, — може да бъркам за това, да забравим за купуването на прежда. Тя просто е прекалено идеална, за да е истинска. Нищо не може да я извади от равновесие.

— Това е хубаво — възрази Ели Джо. — Не бих ѝ се подигравала за това.

— Не ѝ се подигравам — каза Дейна, като се мъчеше да изрази с думи онова, което чувстваше. — Просто е прекалено уравновесена. Имам предвид, че ни е разказвала как майка ѝ е избягала, за да се включи в някаква религиозна секта, как съпругът ѝ се е преборил с левкемия в детска възраст и как човекът, който ремонтирал къщата им, ги завлякъл със стотици хиляди долари. В живота ѝ сякаш е имало безброй трагедии, а на нея дори окото ѝ не мигва.

— Изпусна историята за това как баща ѝ е загинал в самолетна катастрофа — измърмори Джилиън.

— Баща ѝ? — невярващо възкликна Дейна.

— Убедена е, че е било саботаж.

Дейна изглежда поред и двете.

— Виждате ли? Именно това ви казвам. Как може човек да е преживял всички тези ужасни преमेждия и въпреки това да е толкова уравновесен и спокоен?

— Тя е богата — отбеляза Тара, — това помага.

Формално погледнато, като госпожа Хю Кларк, Дейна също беше богата. Това обаче не ѝ спестяваше емоционалните терзания. А сега, когато Корин бе споменала за правилото за едната капка кръв? Дейна не се чувстваше чернокожа. Как би могла да вижда в огледалото бялата си кожа и русата си коса и да се чувства като афроамериканка? Такава ли я виждаха останалите от рода Кларк? Не, не се чувстваше чернокожа. Но започваше да се усеща като изложена на показ.

— Може би братовчедката Ема знае нещо — предположи тя. — Винаги е твърдяла, че с мама са били близки.

— Недей да се обаждаш на Ема — обади се Ели Джо. — Тя не знае нищичко.

Дейна се сепна от категоричния тон на баба си.

— Не мислиш ли, че заради Лизи...

— Не мисля. Твоят баща нямаше нищо общо с отглеждането ти. Дори не знае, че съществуваш. Прекарал е една седмица с майка ти и изобщо не си е направил труда дори да ѝ се обади след това. Това е пълна липса на загриженост и отговорност.

— Ами ако не е бил студент там, а само е минавал за кратко през града? — попита Джилиън. — Ако се е опитал да я намери, а нея вече я е нямало там? Би могло да има много простичко обяснение.

Но Ели Джо бе категорична. С необичайна за нея твърдост тя заяви:

— Не търси този човек, Дейна. Това ще ти донесе само мъка.

Избухването ѝ бе последвано от мълчание. Дейна бе озадачена като всички останали. По принцип Ели Джо бе сред най-уравновесените хора на света. Единственото обяснение в случая бе, че се чувства застрашена от възможността бащата на Дейна да се появи на сцената и да ѝ съперничи за обичта на внучката ѝ.

Ели Джо стана от мястото си.

— Ще ида за малко у дома.

— Добре ли си? — попита Джилиън.

— Нищо ми няма, добре съм. Съвсем нищичко ми няма. Все пак съм на седемдесет и четири, нали?

— Бабо? — извика я Дейна, която споделяше загрижеността на Джилиън.

Но Ели Джо не спря. Вратата с мрежата против насекоми се отвори и хлопна след нея.

[1] Неписано историческо правило в Съединените щати, основано на теорията за расовата чистота, според което, ако човек има във вените си дори една капка негърска кръв, той не може да бъде смятан за представител на бялата раса. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейна остана като втрещена. Когато само след секунди вратата отново се отвори, тя си помисли, че Ели Джо е съжалила за рязкото си тръгване, но се оказа, че е Сондра Белайл, която се озърташе назад и вероятно се чудеше защо Ели Джо не е спряла да си поговорят.

Сондра беше много елегантна афроамериканка — висока, стройна и стилно облечена. Побелялата ѝ коса бе много късо подстригана и днес бе с бели панталони и блуза в бургундско червено. Дрехите ѝ не бяха от скъпи дизайнери. Сондра съвсем не бе богата, но имаше излъчването на човек от класа.

Пенсионирана медицинска сестра, тя посещаваше магазина едва от няколко години, но цял живот се бе занимавала с плетене. Затова първа се захващаше със сложните модели, които после с удоволствие показваше на останалите.

Дейна улови погледа ѝ и ѝ махна да дойде при тях. Отмести бебето от гърдите си, облегна го на рамото си и се зае да го потупва по гръбчето. Но когато отново погледна към вратата, забеляза, че Сондра не е помръднала оттам. Големите ѝ тъмни очи бяха вторачени в бебето. Изглеждаше смутена.

— Ще я пратя при теб — каза Джилиън и стана от мястото си. — И бездруго трябва да тръгвам — целуна Дейна, после и бебето. — Ще извадя снимките. Ще направя много копия. Ще провериш ли как е Ели Джо?

— Непременно — обеща Дейна — и много благодаря за одеялцето. Знаеш колко много означава то за мен.

Джилиън се усмихна и отиде до Сондра, която се приближи, без да откъсва очи от бебето. Мина зад стола на Дейна и се наведе, за да види по-добре лицето на Лизи. Докосна главичката ѝ с разтреперана ръка.

— Чух за мъничката — каза тя с много нежност. — Здравей, Елизабет — погали Лизи по главичката, после, все така нежно, попита Дейна: — Може ли да я подържа?

Дейна подаде детето в опитните ѝ ръце.

— О, Божичко — тихо пошепна Сондра. Едната ѝ ръка придържаше главата на бебето, а другата беше под дупето. — Погледни я само. Виж я ти.

— Не си го очаквала, нали? — възкликна Дейна.

— О, не, определено не съм — отвърна Сондра и в гласа ѝ се появи необичайна мелодичност. — Лицето ѝ явно идва от далечно минало. Направо е смайващо.

Дейна хареса чутото.

— Освен това е озадачаващо. Нямахме никаква представа, че имам роднина с афроамериканско потекло.

— Това не е нещо, което цветнокожите, които са изгубили характерния си цвят, обсъждат открито.

— Но ти веднага го забеляза.

— О, да — възкликна Сондра и повдигна леко вежда. — Тя няма испанско потекло. Миличко мое, мило, мило — запя тя нежно на бебето.

Дейна се загледа в лицето на Сондра. Устните ѝ бяха пълни, но ноздрите ѝ не бяха толкова широки, колкото би се очаквало, ако потеклото ѝ беше само афроамериканско.

— Ти си отчасти бяла, нали?

— Така е — потвърди Сондра и продължи да пее на бебето. — Майка ми беше чернокожа, а баща ми — бял — тя повдигна бебето и го гушна до рамото си много внимателно. Държеше Лизи сякаш е безкрайно крехък кристал и галеше бавно и с кръгови движения гръбчето ѝ с дългите си нежни пръсти с червени нокти.

— Ти притесняваше ли се за своите деца? — попита Дейна. Никога досега не бяха говорили по темата за расите. Както и с Дейвид, това никога не бе представлявало особен интерес.

— Аз нямам деца — напомни ѝ Сондра.

— Това ли е причината?

— Винаги е имало много други деца, за които да се грижа. Но ако ме питаш за цвета на кожата, не, не бих се тревожила. Нямам никакви притеснения относно цвета си. Нямах да се притеснявам и за тях.

Тара се включи в разговора.

— Имаш ли братя или сестри?

— Вече не. Но имах — брат. Почина преди няколко години. Беше доста по-възрастен от мен.

— Как изглеждаше той? — попита Дейна.

Сондра се усмихна иронично.

— Беше още по-побелял и с повече бръчки от мен.

— Ти нямаш бръчки — с изключение на няколко линии около очите кожата на Сондра беше забележително опъната. — А и аз нямаш това предвид.

— Знам — смили се възрастната жена. — На младини брат ми бе красив като дявола. Беше висок, строен и с по-светла кожа от мен.

— Той имаше ли деца?

— О, да — заяви тя отчетливо, — доста.

— Аха — замисли се Тара. — Значи е пръскал семето си навън.

— Щях да се изразя по-деликатно — каза Сондра. — Но е вярно.

— Как изглеждаха неговите деца? — продължи да пита Дейна.

— Той предпочиташе бели жени, затова и децата бяха бели.

— Съвсем бели ли? — Дейна искаше да разбере колко поколения трябва да минат, за да изчезне напълно цветът. Това можеше да й подсказва колко назад трябва да се върне.

— Някои бяха съвсем бели. Други изглеждаха като това сладурче тук.

— Защо предпочиташе бели жени? — попита Тара.

Сондра допря буза до главичката на бебето и се залюля леко напред-назад, преди да отговори тихо:

— Предполагам, е смятал, че бялата кожа има по-висока класа.

— А ти? — попита Дейна.

Сондра сви рамене.

— Аз смятам, че по-голям процент от бедните хора са необразовани и с криминални прояви, а сред бедните има повече чернокожи, отколкото бели. Не съм напълно съгласна с наложения стереотип, но разбирам къде се коренят подобни нагласи.

Дейна се притесни.

— Нима смяташ, че те превъзхождам, защото кожата ми е бяла? Сигурно имам смесена кръв.

Сондра изсумтя.

— Ти не си чернокожа.

— Такава съм — настоя Дейна. — Според правилото за едната капка кръв съм чернокожа.

Но в същото време се чувстваше като натрапник. Сондра само завъртя очи, сякаш искаше да каже: *Моля те, не на мен тези.*

— Не смятам, че ме превъзхождаш, защото ти никога не си ми давала повод за това с поведението си. Държиш се с мен, както се държиш и със собствената си баба, а двете с Ели Джо много си приличаме. И двете произхождаме от семейства, които са успели да се издигнат донякъде в обществото, и имаме прилично състояние, за да живеем добре — тя се намръщи. — Като стана дума, Ели Джо добре ли е? Стори ми се разтревожена, като се разминахме.

— Така е — потвърди Дейна и отново хвърли поглед към вратата. — Не знам какво става. Още не се е върнала.

— Да ида ли да проверя? — предложи Тара.

— Не, ако не се върне след малко, аз ще ида. Спомена за състояние, Сондра. Само от спестяване през годините ли го имаш?

— Отчасти. Освен това наследих част от парите — тя се усмихна. — Сега не се чувствам по-низша. Когато бях млада, беше различно. Тогава доста се замислях над това. Години наред съм била домашна прислужница.

— Мислех, че си работила като медицинска сестра — набърчи чело Тара.

— След като навърших шестнайсет, докато получа дипломата си, съм чистила тоалетни и съм прала чужди дрехи. Тогава нямах чувството, че превъзхождам, когато и да било, но дали щеше да е по-различно, ако бях бяла и вършех всичко това? Работата като прислужница просто насажда у хората определена нагласа, независимо от цвета им. Единственото предимство, което бялата прислужница има пред чернокожата, е, че докато пътува с автобуса до къщата, която чисти, никой не би предположил какво върши наистина — тя наклони леко глава и се вгледа в Лизи. — Мисля, че това ангелче заспа — прошепна тя.

Тара се оживи.

— Остави я в люлката, Дейна. Нека спи там. Искам да видя какво си направила с пуловера.

Лицето на Сондра изразяваше безмерна нежност, докато гледаше бебето в ръцете си, и тя го подържа още миг, преди да го върне на

Дейна.

Очичките на Лизи бяха затворени, а устните ѝ бяха нацупени, докато сучеше насън. После се разтегнаха и ето че в ъгълчетата им отново се появи изражението на Хю.

Обзета от силни чувства, Дейна допря буза до тази на Лизи.

— В един миг е толкова реална, а в следващия не мога да повярвам, че я има — задържа я още малко в ръцете си, докато приливът на емоции отшумя. После я остави в люлката и се пресегна за одеялцето. — Видя ли това? — попита тя Сондра.

— Разбира се — отвърна тя и се усмихна широко.

— Ти си изплела част от него, нали? Коя точно? Чакай. Ще позная — Дейна разгъна одеялцето и посочи един жълт квадрат, после и бледосин, върху които имаше звезда и водно конче, всяко с цвета на съответното поле, но открояващи се ясно заради контрастния бод, с който Сондра ги бе пришила с неподражаемия си стил. Дейна я прегърна. — Страшно ми харесва, Сондра. Благодаря ти. Бебчето ми е заобиколено от толкова любов.

Тъй като на малката не ѝ трябваше одеялце, което да я топли, тя го сгъна и го преметна върху долния край на люлката.

— Как се справя с нея съпругът ти? — попита Сондра, след като Тара си тръгна.

— Чудесно — ентусиазирано отвърна Дейна. — Сменя памперси, оригва я, разхожда я, когато плаче. В момента е на среща с клиент в кантората и затова реших да я доведа тук.

— Какво мисли той за цвета ѝ?

— Изненадан е.

— Разстроен ли е?

— О, не мисля, че е разстроен заради цвета на кожата ѝ — отвърна тя, като прецени, че не бива да го съди прибързано. — Притеснява се, че не познавам потеклото си. Но обича Лизи.

— Така и трябва — заяви Сондра. — Тя е негово дете.

Дейна хвърли поглед към вратата.

— Няма и следа от баба. Мисля да видя какво става с нея, докато бебето спи. Ще поседиш ли тук?

Сондра се усмихна.

— Няма да мръдна.

Дейна пъргаво мина по алеята и се качи по задните стълби в къщата на баба си.

— Ели Джо?

Не последва никакъв отговор от баба й, а само от котката, която мяучеше, застанала на средата на стълбите към горния етаж. Пъстрата котка не се втурна надолу, за да се отърка в краката на Дейна, както правеше винаги, а остана на мястото си и продължи да мяука. Нещо не беше наред.

— Бабо? — извика стресната Дейна. Водена от котката, тя изтича нагоре. — Бабо!

Вероника я заведе до стаята на Елизабет, където завари Ели Джо седнала на пода до подвижната стълба към тавана. Лицето й бе пребледняло, а дишането й — накъсано и забързано. Около нея бяха разпилени книги, наблизко имаше полупразен кашон.

Дейна изтича до нея и приклепна.

— Какво е станало?

— Слизах по стълбата.

— Да не би да си носела кашона? И си паднала. Боли ли те нещо?

— Стъпалото.

Дейна вече посягаше към телефона си. Бързо набра номера на магазина. Постара се гласът й да звучи спокойно и каза:

— Оливия, аз съм. В къщата съм. Би ли изпратила тук Сондра и Тара?

— Няма нужда — обади се Ели Джо веднага щом тя затвори. — Добре съм.

Опита се да стане, но Дейна я задържа.

— Сондра е сестра. Моля те, заради мен. Това ли са учебниците, за които спомена?

— Горе няма нищо друго.

— Дейна! — извика отдолу Тара.

— В стаята на майка ми съм.

Само след секунди се чуха стъпки по стълбите, после двете жени се появиха горе, а Сондра носеше и Лизи. Докато Сондра прегледа крака й и установи, че единственото сериозно нараняване, причинено от падането, е на глезена й, Ели Джо вече дишаше по-равномерно. Отказа да извикат линейка и тогава Дейна настоя тя да шофира.

Трите успяха да вдигнат Ели Джо на крака и ѝ помогнаха да слезе по стълбите, но когато Тара предложи тя да я закара до болницата, Дейна отказа.

— Аз ще я заведа.

— Ами бебето?

— Нося всичко, от което може да има нужда, а и мога да я накърмя, когато е гладна. Изобщо няма да съм спокойна, ако остана тук. Освен това ти трябва да се върнеш у дома заради децата.

Тара се опита да възрази, но Дейна бе категорична. Тогава Сондра предложи тя да придружи Ели Джо и с това въпросът бе решен.

Лизи сякаш бе усетила, че прабаба ѝ е контузена, защото спа през по-голямата част от пътя, а щом пристигнаха в болницата, продължи да спи, гушната удобно в специалната носилка до гърдите на Дейна.

Счупването на глезена на Ели Джо не бе сложно. Гипсираха го, дадоха ѝ патерици и ѝ препоръчаха да ги използва през следващите няколко дни.

Облекчена, Дейна докара колата пред главния вход на болницата. Тъкмо бе настанила баба си и видя Хю. Стоеше в далечния край на входа с ръка върху рамото на привлекателна жена с кестенява коса. Двамата бяха потънали в разговор.

Дейна нямаше представа коя е тя, нито защо е с него, но се сепна, като го видя. Не можеше просто да се качи в колата и да потегли.

— Веднага се връщам — каза тя на Ели Джо и бързо прекоси фойайето. Още не бе стигнала до Хю, когато той вдигна очи, забеляза я и пребледня.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първата мисъл на Хю, когато зърна Дейна, бе, че нещо се е случило с бебето.

— Къде е Лизи?

— В колата, със Сондра — отвърна Дейна и побърза да добави: — Баба падна и си счупи глезена. Гипсираха го. Тъкмо тръгнахме да се прибираме.

Значи не беше бебето. Испита голямо облекчение, последвано от друга тревога. Харесваше Ели Джо. Тя винаги се бе отнасяла към него като към собствен внук, а вече не бе толкова млада.

— Тя добре ли е? — след като Дейна кимна, той продължи: — Трябваше да ми се обадиш, щях да помогна.

— Ти беше в кантората. Не исках да те безпокоя — в очите й се четеше много по-остро послание.

Той не искаше да задълбава в момента и само каза:

— Дейна, запознай се с Кристъл Костас. Ще я представлявам по един случай. Синът й е горе и се възстановява след операция. Кристъл, това е Дейна, съпругата ми — представи я той. — Мисля, че вече се разбрахме. Обадете ми се веднага щом напишете нещо в онзи бележник. Имате ли домашния ми телефон? — Кристъл кимна, а той хвана Дейна за ръка и тръгнаха към колата. — Как е паднала Ели Джо?

— Търсела нещо на тавана и изгубила равновесие, докато слизала по стълбата. Какво се е случило със сина на онази жена?

— Блъснала го е кола. На четири години е.

— Лошо ли е пострадал?

— Толкова лошо, че без допълнителни операции може да не успее да стъпи отново на крака.

Дейна спря.

— Това определено кара човек да преосмисли приоритетите си.

— Още не си чула всичко — продължи той, като се сети, че Дейна обича да слуша разказите му за неговата работа. — Бащата на момчето — който отказва да го признае — е Стан Хътчинсън.

Тя разтвори широко очи.
— Сенаторът ли?
— Сенаторът. А Кристъл няма здравна застраховка.
— Аха, ето значи какъв е случаят ти. Баща ти знае ли?
— Не — той погледна към улицата. — Все не намирам сили да му се обадя.
— Гняв? Гордост? Страх?
— Гняв — отвърна той.
Не беше цялата истина, но и това стигаше.
— Гневът остава стаен дълго време — отбеляза тя.
— Така е — Хю продължи към колата. — Лизи добре ли е?
— Идеално. Най-кроткото бебче на света.
— И го казва жена, която има куп деца — пошегува се той и отвори вратата на Ели Джо. — Ужасно голям крак имаш, Ели Джо. Боли ли те?
— Малко — отвърна Ели Джо.
— Хю — обади се Дейна откъм мястото на шофьора. Облегна се с коляно на седалката и посочи към задната част на колата. — Познаваш ли Сондра Белайл?
Хю протегна длан.
— Мисля, че сме се виждали в магазина — помнеше тази жена. Тя имаше някакво властно излъчване.
Сондра стисна ръката му.
— Удоволствието е мое. Поздравления за раждането на бебето ви. Тя е прелестно малко създание.
Хю споделяше мнението ѝ. Почувства се по-добре и се опита да зърне Лизи, но не я виждаше от мястото, където стоеше. Затвори вратата на Ели Джо, заобиколи колата и отвори другата, откъм бебето.
— Хей, здрасти — тихичко я поздрави той.
Тя затвори очички, изолира го. Явно и на нея ДНК тестът не ѝ бе харесал, както и на Дейна. Искаше му се да я накара да разбере, че само защитава общата им кауза. Искаше му се да накара и Дейна да го разбере.
— Трябва да закарам Ели Джо до дома ѝ — обади се Дейна. Тонът ѝ бе много мил, но в очите ѝ я нямаше познатата топлина. Все още беше ядосана. А колкото по-дълго тя таеше в себе си гняв, толкова повече той се притесняваше. Това не бе онази Дейна, която познаваше.

Искаше да поговорят за това, но моментът не бе подходящ. Затова се наведе да целуне Лизи, после се изправи и затвори вратата.

— Кога ще се върнеш у дома?

— Зависи какво ще заваря в магазина. Трябва да поговоря с Оливия и с останалите, които работят почасово, и да се погрижа поне една от нас да е там при отварянето и затварянето.

— Една от нас ли? — тихо попита той. — Та ти току-що си родила.

— Лизи много хареса магазина — развълнувано отвърна Дейна. — Трябва да видиш каква люлка има там за нея, а жените са й направили най-страхотното одеялце. Магазинът е идеалното място за нея. Тихо е, а и винаги има някой наблизо да помогне.

Хю можеше да си представи.

— Това укор ли беше? — прошепна той.

Тя не го отрече. Но очите й омекнаха.

— Трябва да тръгвам, Хю — каза тя и влезе в колата.

Той затвори вратата и отстъпи встрани. Не беше го попитала кога ще се прибере, осъзна в този миг и се запита дали е прекалено заета и потънала в грижи, или просто не се интересува.

Вече бе излязъл от града, когато най-сетне се обади на баща си. Не се изненада, че майка му вдига телефона. Тя беше на пост, докато Итън работеше.

— Здравей, мамо.

Мълчание, колкото един удар на сърцето, а после облекченият ѝ глас:

— Хю — говореше тихо. — Радвам се, че поне ти прояви здрав разум и се обади. Баща ти е направо невъзможен. Говоря му, но той е толкова упорит. Как е бебето?

— Много добре.

— Много бих искала да намина и да я видя, но ми е трудно тук с Итън. Направи нещо, Хю. Той смята, че си го засегнал дълбоко.

— Аз ли?

— Каза нещо, докато бяхме в болницата.

— Аз съм казал? Вие двамата подхвърлихте, че не съм бащата на Лизи!

— Итън беше разстроен.

— Почакай, мамо — възрази той, понеже колкото и да не искаше да напада майка си, тя не бе съвсем невинна в случая. — Ти не каза, че той не е прав. Какви точно бяха думите ти? Стават и по-странни неща, нали?

— Ами, така си е, тогава просто отбелязвах фактите. Все едно, именно в такива моменти трябва да се държим един за друг. Трябва да се подкрепяме, а не да отказваме да говорим помежду си.

— Да се държим един за друг означава ли да се обединим аз, ти и татко срещу жена ми и бебето?

— Нямам това предвид.

— За теб цветът на кожата на Лизи проблем ли е? — попита той направо.

— Не е — възпротиви се тя. — Знаеш, че не е проблем. Нима не отидох първа при семейство Паркър, за да ги поздравя за онова чудесно малко момченце, което синът им бе осиновил от Корея? Нали именно аз първа предложих новото крило в болницата да почете паметта на Лейла Къмингс, брилянтен лекар, афроамериканка? Аз бях и тази, която насърчаваше чичо ти Брадли да основе фонд за подпомагане на обучението в колеж на деца от малцинствата. Как може да ме обвиняваш в расизъм?

— Не съм те нарекъл расистка. Но Лизи е една от нас. Защо още не си се отбила да я видиш, дори и без татко?

— Защото баща ти е категорично против посещението ми, тъй като ти си го обидил и той няма... да... преглътне... глупавата си гордост, докато ти не се извиниш.

— Чудесно — каза само Хю. — Той там ли е?

— Да — сопнато отвърна тя. — И ти си също толкова непоносим, колкото и той. Изчакай на телефона.

Хю изчака. Шофираше в средната лента на магистралата, другите коли го задминаваха отляво и отдясно. Ако някой му бе сигнализирал с клаксон да увеличи малко скоростта, нищо чудно да му отвърнеше с груб жест.

Измина около минута. Явно Итън не искаше да говори. Хю вече се питаше кога ли най-сетне просто ще затвори телефона, когато се чу първо изщракване и после гласът на Итън, много делови.

— Да, Хю.

Изведнъж вече не бе съвсем сигурен, че иска да чуе онова, което баща му ще каже, затова реши да започне любезно.

— Как върви с книгата?

— Не с книгата. С турнето. Организаторите тъкмо ми изпратиха графика дата по дата и оттогава говоря по телефона с моя агент. Насрочили са срещи в супермаркети. Супермаркети, за Бога. Някога книгата бе нещо свято.

— Ти нямаш ли думата?

— Да — бавно обясни Итън, — но статистиката е на тяхна страна. Хората наистина купуват книгите им в големите търговски центрове. А дали продавачите в тези магазини правят някакви лични препоръки? Дали продавачите в тези места изобщо четат книги? — в гласа му се прокрадна примирение. — Може би така е по-добре. Не съм сигурен за тази книга. Може да има грешки в нея.

— Какви грешки?

— Такива, които могат да съсипят кариерата ми.

— Не го вярвам — каза Хю. — Ти си много внимателен. Не си като приятеля си Хъч.

Итън само изсумтя.

— Какъв приятел?

— Представявам жена, която твърди, че той е баща на детето й.

Последва мълчание, а после той предпазливо попита:

— А може ли да го докаже?

— Сега работим върху това.

— Доказателствата трябва да са солидни — предупреди го Итън, — иначе той ще те обвини, че го нападаш, защото ме е засегнал. Какво иска тя — пари ли?

Хю натисна клаксона, понеже някаква кола се врязва в платното му точно пред него.

— Не за себе си. Детето е било блъснато от кола и има сериозни проблеми. Опитала се е да се свърже с Хъч, когато е родила момчето, но й казали да се нареди на опашка с всички останали жени, които се опитват да изкопчат нещо от него.

— Хъч съвсем не е невинно ангелче.

— Не. Никой от нас не е — моментът явно бе настъпил. — Ако съм те обидил в болницата, съжалявам.

Последва гневен изблик:

— „Ако“? Съмняваш ли се?

— Татко, бях много напрегнат — оправда се Хю, който се чувстваше отново на десет. — Ти каза нещо много обидно.

— Но вероятно не съм совсем безпочвено — парира Итън. — Брад ми каза, че си правиш тест за бащинство. Това доказва, че и ти имаш съмнения.

— Не. Това означава, че съм бил принуден от семейството си да потърся солидни доказателства, че бебето е мое. ДНК тестът е единственият начин, за който знам, че може да го докаже.

— Е? Какво казаха от лабораторията?

— Ще кажат, че бебето е мое. Но официалните резултати ще бъдат готови след няколко дни.

— И ти нямаш никакви съмнения, като се има предвид кой е съседът ти?

— Не повече, отколкото по повод факта, че ти толкова години живееш до човек, с когото мама е излизала, преди да започне да се среща с теб.

— Ето това е поредната обидна забележка — засегна се Итън.

— Татко — объркано се засмя Хю, — защо да е обидно, когато го казвам аз, а да не е обидно, когато излиза от твоята уста?

— Женен съм за майка ти повече от четирийсет години. А и тя никога не е имала бебе от друг мъж.

Това вече преля чашата.

— Сигурен ли си? — попита Хю. — Ти и аз си приличаме, но какво ще кажеш за Робърт? Той не прилича на теб.

— Най-добре да затварям — отбеляза Итън.

— Не, недей — разкая се Хю. — Моля те. Наистина искам да си поговорим.

— За това кой е баща на брат ти ли?

— За това защо е важно какъв е цветът на кожата на дъщеря ми. Ти защитаваш правата на малцинствата в книгите си. Аз ги защитавам в съда. Дали не го правим само за да гъделичкаме собственото си его? Или наистина вярваме в равенството? Защото ако е така, тогава цветът на кожата на дъщеря ми не би трябвало да е от значение.

— За теб от значение ли е?

— Да — призна Хю. — Има значение и не знам защо е така.

— Защо мислиш, че е?

— Не знам. Ако знаех, нямаше да питам. Може би е важно за мен, защото е важно за роднините ми. Расовата принадлежност на Дейна не променя по никакъв начин личността ѝ.

— Не и за теб.

— А за теб? — попита Хю и натисна здраво и продължително клаксона, когато отново го засякоха на платното. — Защо? Тя е жената, която съм си избрал. Какво значение има, дори и морава да е?

— Никакво значение за останалите морави хора.

— За Бога, татко.

— Съжалявам, Хю, но хората са склонни да се сближават със себеподобните си. Това е житейски факт.

— Лизи е една от нас.

— Ще поговорим за това, след като получиш резултатите от онзи тест.

— И ако той докаже, че съм ѝ баща?

— Не искам да обсъждаме това сега.

Но Хю искаше.

— Какво ще правим тогава? Ще приемеш ли Лизи като свое законно внуче? Ще приемеш ли Дейна?

— Не сега! — изрече Итън със строгост, която Хю рядко бе чувал. — Моментът не би могъл да е по-малко удачен. Точно сега имам прекалено много други проблеми.

— Чудесно — отсече Хю, после добави по-ведро: — Добре, ще се чуем пак, до скоро.

Вече се смрачаваше, когато Дейна се върна у дома и завари колата на Хю паркирана на входната алея. Зарадва се, че бе тук. Но въпреки това беше прекалено изморена и много обезкуражена. След като бе настанила удобно Ели Джо в къщата ѝ, тя бе отишла горе до подвижната стълба, бе събрала разпилените книги и ги бе върнала в кашона им. Междувременно бе претърсила всяка една от тях за нещо, което майка ѝ би могла да е оставила — писмо, напъхано в подвързията, или кратка бележка в полето — каквото и да е, стига да я насочи към името на баща ѝ или поне това на съквартирантката или някоя приятелка. Тъй като това бяха учебниците от последния семестър на майка ѝ в колежа, беше логично да се предположи, че ако

Елизабет е отбелязала нещо, свързано с въпросната тема, то щеше да е някъде тук.

Бе продължила да се рови в книгите, докато Ели Джо не я повика, защото се нуждаеше от помощ, за да иде до банята, което пък повдигна нов проблем — Ели Джо не можеше да остане сама.

Дейна се замисли да се пренесе при нея, за да ѝ помага. Това щеше да даде добър урок на Хю. Но не можеше да си представи как ще става да храни Лизи, а после пак, за да помогне на баба си.

Един от вариантите бе да наеме болногледачка за Ели Джо, но баба ѝ категорично отказа. Твърдеше, че е извикала Дейна само защото и бездруго била там и че ако била сама, щяла да се справи без проблем. Реши да ѝ го докаже, като се върна в леглото съвсем сама.

Дейна се предаде. Беше прекалено уморена, за да продължи спора.

Паркира до колата на Хю. Той се появи на отворената входна врата още преди тя да успее да извади бебето от колата. Не предложи да помогне, само остана на прага, загледан в нея.

Би могла да се възползва от силата на мускулите му, но предпочиташе да си прехапе езика, отколкото да го помоли. Изражението му бе типичното за рода Кларк стоическо примирение, а настроението му бе неразгадаемо. Едва когато тя влезе в къщата, той пое столчето от ръцете ѝ. Без да каже и дума, тя се върна до колата за останалия багаж.

Докато се прибере обратно, той бе разкопчал коланите на столчето и бе извадил Лизи от него. Тя плачеше накъсано, а начинът, по който той я държеше, съвсем не ѝ действаше успокоително.

— Какво ѝ е? — попита той Дейна.

— Гладна е, ще я нахраня — остави торбите в подножието на стълбите, взе бебето и се настани удобно на дивана в дневната.

— Изглеждаш изтощена — в тона му се прокрадваше обвинителна нотка. — Цял следобед ли си била на крак?

— Не, почивах си у баба.

— Не е било достатъчно. Ели Джо може и да е притеснена, но ти трябва да се грижиш за себе си. Особено като се има предвид, че кърмиш. Ако се преумориш, няма да е добре за Лизи.

— Знам — съгласи се Дейна. Притисна леко набъбналата си гърда, за да вижда как бебето суче.

Хю седна на кожения стол леко встрани и опря лакти на коленете си. Тонът му бе изненадващо предразполагащ.

— Поговори с мен, Дейна. Това мълчание не е характерно за теб. Ние не сме такива хора.

Тя въздъхна тъжно.

— Знаеш ли какви сме? Ако е така, кажи ми, защото аз определено не знам.

— Ще го кажа по друг начин — опита той. — Не бяхме такива, преди да се роди бебето.

Вярно беше. Не бяха такива. Този факт я натъжи толкова много, че Дейна направо се задави от мъка.

— Поговори с мен — повтори той.

Тя преглътна и вдигна очи.

— Какво искаш да ти кажа?

— Че ме разбираш. Че осъзнаваш, че онова, което направих, беше за добро.

— Не разбирам — отвърна протичко тя, без да отклони поглед от очите му. Някога би се изгубила и би потънала в тях, но не и сега.

— Хайде — подкани я той, — кажи ми какво чувстваш?

— Това е въпрос на доверие — изтърси тя. — Доверието винаги е било много важно за мен — да мога да се доверя на някого, който ще ме подкрепи, който винаги ще бъде насреща, вместо майка ми, която никога няма да бъде. Не исках да губя никого повече. После се появи ти и аз си мислех, че мога да ти се доверя, че мога да бъда сигурна, че винаги ще си до мен, но сега разбирам, че всъщност не мога. Не мога да разчитам, че си на моя страна. Не мога да вярвам, че ще ме обичаш, ако баща ми се окаже със смесена кръв. Чувствам се омърсена. Сякаш си ми изневерил.

Той се намръщи.

— За ДНК теста ли говориш, или за днес?

— За днес ли? — не разбра тя.

— За това, че бях с Кристъл.

— Кристъл? Клиентката ти ли? — трябваше й известно време да проумее мисълта му, а после се смая. — Имаш предвид, дали съм се чудила било ли е нещо повече от това? Разбира се, че не, Хю. Ти си мой съпруг. Освен това непрекъснато има жени около теб. Това е част от работата ти.

— Някои съпруги биха се притеснявали.

— Аз не — Лизи изтърва зърното на гърдата ѝ и трескаво започна да се върти, докато Дейна не я насочи в правилната посока. — Имам ти доверие по отношение на жените — каза тя, без да вдигне очи. — Друг е проблемът. Твоята липса на доверие в мен.

— Аз ти вярвам.

— Не достатъчно — каза тя и го погледна предупредително, след което остана доволна, че той не тръгна отново да ѝ обяснява как искал да има солидно доказателство заради роднините си. — Разбираш ли, все си мисля, че това беше първият тест за брака ни и ние не го издържахме. Между другото, доникъде не стигнах с търсенето на баща ми. Говорих с баба и с приятелките на майка ми и порових в някои от книгите ѝ, но не попаднах на нищо, което поне да ми подсказже къде може да е баща ми. Най-голям шанс би имало да намеря съквартирантката на майка ми от колежа. Малкото ѝ име е Каръл, но само толкова знам. В колежа няма данни, които да ми подсказват коя е била, а дори и да я намерим, тя може да не си спомня нищо.

— Лейки може да успее да намери фамилията на съквартирантката.

— Чудесно — каза Дейна и побърза да изреди фактите.

— Майка ми е Елизабет Джоузеф, записала се е в университета на Уисконсин през шейсет и осма година, прекъснала е след първата година, за да ме роди. Основната ѝ специалност е била история на изкуството, но освен това е посещавала курсове по английска литература, испански и математика. Изобщо не е била добра по математика — намерих някои от тестовете ѝ днес, оценките ѝ са много ниски.

— Ще предам на Лейки какво ми каза.

— Искам да знаеш, Хю, че ако нашето бебе се бе родило с бяла кожа, нямаше да търся този човек. Ако се беше родила с червени къдрици, щеше ли да настояваш да го намеря? Разбира се, че не. Тогава защо го правя сега? Защо е толкова важно да зная? Наистина ли ме интересува откъде е дошъл моят прапрапрадядо? И ако намеря баща си — продължи бързо тя, — дали ще се чувствам по-различен човек?

Хю не отговори.

Това я ядоса. Именно той искаше да говорят.

— Нека поговорим за това — решително подхвана тя. — Всички защитаваме малцинствата — граждански права, действия в подкрепа на каузата, равенство на работното място — но ние самите искаме да сме бели. Не сме ли лицемери?

— Ние?

— Ти. Ти най-напред и преди всичко смяташ себе си за част от рода Кларк. аз се определям като Дейна. Това не е ли показателно?

— Ако твоето семейство имаше родова история като моето, тогава щеше да ме разбереш.

— А ако твоето имаше историята на моето, тогава ти щеше да ме разбереш — тя си пое дълбоко дъх. — Но не става дума само за теб и твоето семейство или за мен и моето. Питам се с какво ще се сблъска дъщеря ни, докато расте, и дали двете с нея ще се справяме сами с това.

— аз ще съм насреща.

— Ще бъдеш ли наистина?

— аз съм тук, нали? Ти си тази, която се отдръпва.

Тя отмести бебето от гърдата си, постави го до рамото си и го потупа по гръбчето. Уморено попита:

— Как може всичко да се обърка толкова бързо?

— Нищо не се е объркало.

— Всичко се обърка. Погледни какво става с нас, Хю.

— Ще отmine. След няколко дни ще имаме резултатите от лабораторията.

На Дейна й се искаше да изкрещи.

— Въпросът не е в това. Говоря за доверието.

Той въздъхна.

— О, стига. Беше само едно вземане на секрет от бузата, Дейна.

Тя направо не вярваше на ушите си. Вслуша се в слабо, но много разумно гласче вътре в себе си, стъпи здраво на пода и се приготви да заведе Лизи горе.

— Какво ще правим през уикенда? — попита Хю.

— Какво за уикенда?

— У баба си ли ще ходиш?

— Ще прекарам известно време с нея.

— Джулиан и Деб искат да дойдат. Както и Джим и Рита.

— Няма проблем.

— Ще те притеснят ли?

Да я притеснят? Като се има предвид какъв щеше да бъде уикендът им, да, щяха доста да я притеснят.

— За мен няма проблем — отговори тя вбесена. — Аз смятам, че бебето ни е идеално. Ти си този, който се притеснява. Може би, ако им кажеш за състоянието на баба ми, те ще изчакат известно време.

— Не мисля, че мога да отложа посещението им.

— Тогава ти трябва да се тревожиш дали няма да е неловко. Ще споделиш ли с тях, че не си сигурен, че тя е твое дете?

— Разбира се, че не.

— Значи ще се преструваш, че е. Поредното показно шоу. Ще се справиш ли?

Двамата останаха загледани един в друг ужасно дълго — Дейна стоеше права, а Хю седеше в стола си. Тя не пожела да върне думите си назад.

Най-накрая той продума:

— От какво беше предизвикано това — цинизъм или умора?

Тя мигновено се разкая, пое си дълбоко дъх и кротко отвърна:

— Предполагам, че е по малко и от двете. Ще си лягам.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Итън Кларк страдаше от киселини в стомаха. Подозираше, че е от мексиканската храна, която бяха яли в петък вечерта. Ресторантът беше нов и с отлични отзиви. Лично той бе предложил да го пробват и двете двойки, които щяха да вечерят с тях, нямаха нищо против. Но още щом влязоха вътре, го обзе някакво лошо предчувствие. Масите бяха твърде близо една до друга, а келнерът се държеше прекалено фамилиарно.

Разговорът по време на вечерята изобщо не оправи настроението му. Всички искаха да говорят за бебето на Хю — или по-точно, за Дейна и нейното бебе — защото братът на Итън, Брад, бе разпространил слуха, че има съмнения за бащинството на бебето. В рамките на три часа Итън получи повече съвети, отколкото искаше да чуе. Подхвърляха му: *Недей да учредяваш фонд за колежа, ако детето не е твое* или: *Промени завещанието си, или дори: Няма да е зле да основеш попечителски фонд за къщата на Мартас Винярд.*

Киселините го мъчиха цяла нощ. Почувства се по-добре, когато се събуди на сутринта, но положението се влоши, когато се видя с партньорите си за редовната седмична партия тенис. И те имаха съвети за него.

Беше в ужасно настроение, когато се обади на брат си на връщане от клуба.

— Какво, по дяволите, правиш, Брад? Не мога да мръдна никъде, без хората да са разбрали за бебето на Хю. Има ли някаква специална причина да разправяш на всеки срещнат, че Хю може и да не е бащата?

— Вярно е. Може и да не е.

— Но може и да е, и тогава какво? Това е наша лична работа, Брад.

— Не и ако детето не е на Хю. Видях изражението на лицето му онзи ден. Той е страшно ядосан на жена си. Казвам ти, Итън, там назрява скандал.

Итън никак не хареса тона му.

— Това радва ли те?

— Няма нищо общо с това дали ме радва, или не. Всички имахме своите резерви относно Дейна.

— Мислех, че я харесваш.

— Така беше, когато му беше вярна, но изглежда Хю си е намерил палава жена.

— Това радва ли те? Да не би положението на Хю да ти помага да приемеш по-леко развода на дъщеря си?

— Разводът на Ан няма нищо общо — изстреля в отговор Брад. — Ако смяташ, че искам да си го върна на някого, направо си си изгубил ума. Но това не ме изненадва. Ти си писател, а аз съм бизнесмен. Седиш си у дома и чакаш пари от авторските си права, докато аз се трудя, за да направя всички ни по-богати. Аз не играя игрички, Итън. Имам по-важни задачи.

— Точно така — съгласи се Итън, — затова си затваряй устата за Хю. Не се превръщай в дребнава клюкарка. Не е твоя работа. Стой настрана.

Приключи разговора, като съзнаваше, че е обидил брат си, но тъй като последната дума бе негова, все пак изпитваше известно дребнаво удовлетворение. То се изпари, когато Дороти го посрещна на вратата с новината, че Джъстин Фийлд се е обадил само преди две минути. Джъстин бе стар приятел, личен адвокат и изпълнител на завещанието му.

— Какво иска? — попита Итън, макар да се опасяваше, че знае.

— Поговорихме за плановете за сватбата на Джули. Джъстин и Бабс са много развълнувани. Тя е на трийсет и осем, затова почти бяха изгубили надежда, но сега не спират да се хвалят колко прекрасен е годеникът ѝ. После ми каза, че иска да поговори с теб за Хю.

Итън се спря до малката маса от розово дърво в коридора, за да прегледа пощата, преди да ѝ отговори.

— Дали е съвпадение, че току-що играх тенис с партньора на Джъстин? — ядосано възкликна той. — Тези мъже са истински дърти клюкарки!

След кратка пауза, Дороти отбеляза:

— И аз съм такава.

— О, Дот, знаеш какво имам предвид. Дъртите клюкарки бърбят, защото няма с какво друго да запълват времето си. Ти имаш какво да

правиш.

— И аз бърбър. Само че не гледам на това като на клюкарстване. Смятам го за споделяне на новини с приятели.

Той я погледна, като се чудеше накъде бие.

— Има ли някаква злобна умисъл в думите ти?

— Разбира се, че не.

— Ето ти разликата — отсече той. — Моите тенис партньори са много доволни да ме видят в затруднено положение. Същото е и с Брадли. Така и не прие факта, че отказах да го последвам в бизнеса, а колкото до хората, с които играя тенис, те още се сърдят, задето отказвам да им давам безброй безплатни копия с автограф от книгите си. Има ли изобщо причина някой от тях да не си купи книгата, която иска да подпиша, за да я даде на маникюриста на братовчедката на жена си? Аз да не съм благотворително дружество?

— Не, скъпи — отвърна Дороти. — Мисля, че точно това иска да обсъдите и Джъстин.

Итън я изглежда строго.

— Дали съм благотворително дружество ли?

— Дали няма да те използва като такова съпругата на Хю, в случай че бракът им се разпадне. Не е много по-различно от онова, което ти казаха снощи и приятелите ни.

— Което бе изключително неприятно.

— Те просто са водени от загрижеността си към теб.

— Нима съм молил за помощта им?

— Не, но не си я отказал, а това често е равносилно на молба — в тона ѝ се прокрадна умолителна нотка. — Не казваш нищо, Итън. Просто оставяш въпросите открити. Защо просто не им кажеш, че грешат? Кажи им, че това дете е на Хю и че с брака му всичко е наред, че цветът на кожата на детето просто добавя интересен детайл в семейството ни, защото е точно така според мен. За мен не е проблем, че имам внуче с афроамериканско потекло. А за теб?

Итън въздъхна.

— Още ли си ми ядосана, че не искам да ида на гости на Хю?

— Ами, той все пак се обади.

— И изобщо не изгладихме отношенията си. Задава ми същите въпроси, както и ти, в момент, когато не искам да мисля за това. Дороти, книгата ми ще излезе от печат само след три седмици. Обясни

ли на организатора на партито за представянето на книгата, че искам ордьоврите да бъдат поднесени на гостите, а не просто сервирани?

— Да, скъпи.

— Ами поканите? Напечатани ли са?

— Изпратени са по пощата още вчера. Казах ти всичко това, Итън.

Итън си пое дъх, мъчейки се да събере малко търпение.

— Ако си ми го казала, а аз не съм чул, то е, защото имам и други грижи на главата си. Предвидено е да се появя в националната телевизия и можеш да си сигурна, че там ще ме разпитват за семейството ми. Ще искат да гарантирам за нещата, които съм написал.

— За какво да гарантираш? — смъмри го Дороти. — Ти си написал книгата много преди Елизабет да се роди. Никой не може да те укори, че тя не е включена в семейното дърво, а няма абсолютно никакво основание да включваш и родословието на Дейна. Но забрави за книгата — махна тя пренебрежително. — Не говоря за книгата. Става дума за нашия син и за детето му. Искам да ида да ги видя.

Итън вдигна учудено очи.

— Чудесно. Иди.

— Искам да си с мен. Няма да е същото, ако ида сама. Ще си помислят, че нещо не е наред.

Итън отвърна кратко:

— Нещо със сигурност не е наред.

— Тогава направи нещо по въпроса — викна Дороти. — Наеми детектив. Промени завещанието си. Постави къщата на Мартас Винярд под попечителски фонд, за да не може Дейна да се докопа до нея. Или приеми бебето, или не. Не разбираш ли колко разрушително действа колебанието ти? — тя погледна ядно към часовника на стената и посегна към чантата си. — Трябва да ида на пазар. Щом семейство Емъри ще идват за ордьоври преди театъра, трябва да купя продукти.

Итън остана загледан след нея, докато тя излизаше от къщата.

— Карай внимателно — извика след нея просто по навик.

Дороти стискаше волана с две ръце и бе свила ядно устни. Нямаше нужда Итън да ѝ казва да кара внимателно. Винаги караше

така — вече четирийсет и девет години — и можеше да покаже безукорно чист шофьорски талон, което съвсем не важеше за Итън. Той имаше два инцидента на сметката си — единият при зимна виелица, а другият при верижна катастрофа на магистралата. За първото можеше да обвини времето, но при втория случай сблъсъкът би могъл да бъде предотвратен, ако той бе спазвал нужната дистанция между своята кола и тази отпред.

Не, нямаше нужда Итън да ѝ казва как да шофира.

Нито пък, реши внезапно тя, имаше нужда да ѝ казва при кого да ходи и при кого не. Свали едната си ръка от волана, извади мобилния си телефон и набра номера в дома на Хю. Телефонът иззвъня няколко пъти, а после се включи записаното с гласа на Дейна съобщение.

Дороти отново хвана здраво волана и зави по пътя към местния супермаркет. Включи мигача и тъкмо щеше да влезе в паркинга, когато ѝ хрумна друго, и продължи напред. След три минути спря пред един малък бутик, който грееше в жълто, оранжево и розово. Малкото магазинче бе собственост на две млади жени. Беше го открила съвсем случайно, когато ѝ трябваше да купи в последния момент някакъв символичен подарък за едно гостуване у приятели през уикенда.

Сега влезе, усмихна се на собственичката и уверено заяви:

— Искam един от вашите комплекти за майка и бебе за моята снаха и нейната новородена дъщеричка. Кой е най-екстравагантният модел, който предлагате? — Дейна харесваше ярки цветове и екстравагантни модели. Тя можеше да си позволи да носи такива дрехи.

Скоро след това Дороти излезе оттам с кутия, опакована и украсена с панделки в същите нюанси на жълто, оранжево и розово, които я бяха привлекли към магазина. Доволна от себе си, тя подмина супермаркета и спря на далеч по-малкия паркинг пред специализирано магазинче за ценители, в което предлагаха различни сирена и вино. Там купи сирене, няколко различни вида солени бисквити и — в израз на неподчинение — по една дузина от приготвените по домашна рецепта пилешки хапки, панирани с кокосово брашно, и от маринованите телешки шишчета. Така Итън нямаше да получи любимите си мини хапки по рецептата, която приготвяше години наред. Тези ордюври бяха също толкова добри, без да се налага да

прекарва цял час в кухнята. Каза си, че ако се поднесат на елегантно плато, гостите им изобщо няма да усетят разликата.

Остана много доволна от себе си за втори път през изминалия половин час и се върна в колата си. Видя на седалката до шофьорското място пъстро опакованата кутия, запали мотора и остави колата да работи на празен ход, докато отново се опита да се свърже с домашния телефон на Хю.

Този път Дейна вдигна.

За части от секундата Дороти се поколеба. Обикновено не вършеше нещо, за което знаеше, че ще ядоса Итън, и не ставаше дума за покорство от нейна страна, а за уважение. Той имаше добра преценка, а и обикновено чувствата му бяха съвсем разбираеми. Проблемът бе, че в този случай не знаеше какво става с чувствата му.

Затова сега смело се обади:

— Дейна, обаждат се Дороти — обикновено се представяше като мама, но Дейна предпочиташе Дороти и може би имаше основание. — Как си?

Последва пауза, а после тя се обади предпазливо:

— Добре съм. А ти?

— Много добре, благодаря — отвърна Дороти, сякаш всичко бе наред. — Кажете ми как е бебето?

— Много е сладка — отговори ѝ Дейна с по-ведър тон. — Кълна се, че току-що се усмихна. Знам, че е прекалено рано и вероятно просто е изпускала газове, но изглеждаше толкова хубава.

— Храни ли се добре?

— Много добре. Мисля, че най-сетне намерихме верния ритъм.

— А как е със спането?

— Ами, още има какво да се желае в това отношение. Малко е объркана между деня и нощта.

— Гасиш ли светлината, докато си при нея нощем?

— Използвам нощна лампа.

— Добре. По това време не бива да има никакви игри. Оставяй я да спи, колкото може през нощта, но я събуждай на всеки четири часа денем — вслушвайки се в собствените си думи, тя бързо добави: — Всъщност това са само предложения. Аз съм имала вече своя шанс, както казва синът ми Робърт винаги когато се опитам да му кажа как да се оправя със своите деца.

След кратко мълчание от другата страна Дейна каза:

— Аз приемам различни предложения. Единственото, което не мога да променя, е цветът на кожата на Лизи.

— Значи я наричаш Лизи? Много е сладко за малко момиченце. Елизабет е прекрасно име и когато порасне, може да настоява всички да я наричаме така, но Лизи е много подходящо за бебе. Странно, Робърт винаги е бил само Робърт, никога Боб за друг, освен за Хю. Как е Хю, между другото? Помага ли ти за бебето? Казвала ли съм ти, че Итън никога не е сменил и една пеленка? Нито веднъж, но пък и никой от приятелите му не го правеше. По онова време единствено майките вършехме тези неща, защото ние не работехме друго — не че има нещо лошо в това да не си само и единствено майка, разбира се — тя замълча, притеснена от мълчанието на Дейна. — Слушаш ли ме още, скъпа?

— Да — потвърди Дейна.

— Бих искала да дойда да ви видя — заяви Дороти. — Взела съм ви по нещичко на двете с Лизи и бих искала да я зърна. Сигурно се е променила много, макар и за четири дни.

— Не и цветът ѝ, Дороти. Трябва да го знаеш.

— Знам — съгласи се тихо Дороти. После, понеже чувстваше, че не е казала достатъчно по въпроса, добави: — Не се опитвам да отрека потеклото ѝ, защото почти не мисля за друго през последните дни. Но това бебе е и мое внуче.

— Има хора, които не са сигурни в това — каза Дейна и Дороти се засрами. Онази случка в болницата в първия ден след раждането щеше да я преследва до края на живота ѝ.

— Когато човек бъде връхлетян от такъв шок — не точно връхлетян, но когато изпита такъв шок, е много лесно да изтърве езика си. Наистина вярвам, че Лизи е моя внучка.

— А Итън?

— Сега говоря за себе си.

— Той знае ли, че ми се обаждаш?

— Не — отвърна Дороти, преди да ѝ хрумне да излъже, после бързо даде заден ход, — но това няма никакво значение, защото аз искам да видя внучката си. Утре няма да мога, но в понеделник би било удобно — Итън щеше да е в кабинета си цял ден и нямаше и да

разбере, ако му кажеше, че отива в Бостън на покупки. — За теб удобно ли ще е?

— Аз ще съм в магазина за преди в понеделник. Баба ми си счупи крака и се опитвам да помогна с нещо там.

— Счупила си е крака? О, Боже, съжалявам. Надявам се, че не е много лошо счупване.

— Не, но все пак не може да се движи свободно, както е свикнала.

— Ами бебето? — попита Дороти. — Кой ще е при нея, докато ти си в магазина за преди? Ето нещо, с което мога да ти помогна. Мога да я наглеждам, докато ти заместваш Елинора.

— Лизи трябва да е с мен, тъй като я кърмя. Там имаме люлка.

— О, ами тогава удобно ли е във вторник? — Итън отново щеше да е на тенис. — Предполагам, че Хю ще е на работа, нали?

— Да.

— Идеално — отсече Дороти. В момента не държеше особено да се вижда с Хю, както и не искаше Итън да знае какви ги върши. Тук ставаше дума за Дейна, Лизи и нея. — Мога да дойда рано, веднага щом Хю тръгне към кантората, и мога дори да донеса закуска.

— Обещах на Тара да се видя с нея на закуска — каза Дейна.

— Разумно ли е да се води толкова малко бебе в ресторант?

— Това е едно малко кафене, само на пет минути оттук с колата, а и лекарката ми каза, че няма проблем.

— Ами добре — ведро продължи Дороти, макар настроението ѝ да се помрачи. Май Дейна не я искаше около себе си, което не беше напълно лишено от основание. Проблемът бе, че тя наистина искаше да види бебето.

— Може да се видим във вторник преди обед — предложи Дейна. — Би трябвало да се върнем към около десет часа. Ще тръгна към магазина едва следобед.

Дороти се оживи.

— Аз ще донеса нещо за обяд. Би било направо чудесно. Знам, че харесваш кафенето на Роузи. Мога да се отбия там на път за у вас. Кажи ми какво предпочиташ.

— Някаква салата с пилешко месо...

— Не, не, моля те, кажи ми точно какво.

— Салата „Цезар“ с пилешко на скара, леко подправена.

— Значи ще взема това.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейна не сподели с Хю, че майка му се е обаждала. Беше дребнаво от нейна страна, съзнаваше го. И ѝ даваше известно предимство. Но в момента се чувстваше по-уязвима от всеки друг път в живота си. Раждането на Лизи я принуди да мисли за собствения си баща и за расовия проблем. Неведнъж се поглеждаше в огледалото и се питаше колко по-различен би бил животът ѝ, ако кожата ѝ бе като тази на Лизи. Като начало, съмняваше се, че щеше да е омъжена за Хю.

Но сега беше. И уикендът се оказа доста тежък. Той сякаш бе раздвоен — държеше се предпазливо с нея, докато пред приятелите им беше много ентусиазиран. Когато Джулиан извади фотоапарата си и настоя да снима цялото семейство, Хю бе широко усмихнат. Прегърна нея и бебето и ги притисна здраво до себе си. Макар да смяташе отношението му за лицемерно, поведението му даде тон и на приятелите им, което всъщност доказваше нейната теза. Вярно, имаше въпроси, но след като той обясни, че Дейна никога не е виждала баща си, с това се приключи. Тя бе настоявала, че ако кажат истината на хората, те ще я приемат и ще продължат нататък. Ако покажат радостта и вълнението си, и другите ще отвърнат със същото.

Не, проблемът бе явен, когато бяха насаме. ДНК тестът стоеше помежду им и буташе всеки към неговата половина на огромното им легло.

Когато Хю отиде на посещение в болницата в неделя сутринта, за да види Джей Костас, той занесе цяла торба с книги, количка с дистанционно управление и огромна тениска на „Пейтрийтс“. Момчето бе в стая за четирима.

Но само две от леглата бяха заети, като на другото лежеше момче, чиито родители държаха завесите около него дръпнати.

Джей не беше едро момче. Гипсовото корито създаваше впечатлението, че е пълен, докато човек не погледнеше ръцете и

краката му, които бяха изключително тънички. Когато Хю пристигна, той гледаше анимационни филмчета на монтирания на стената телевизор, а Кристъл спеше, седнала на стола. Момчето го позна от предишното му посещение. Очите му светнаха при вида на подаръците.

— Събуди се, мамо — прошепна то.

Кристъл вдигна глава. Трябваше ѝ известно време, докато фокусира погледа си, което показваше, че съвсем не си почива в собственото си легло у дома. Все пак успя да го поздрави сънено:

— Здравейте.

— Как е положението? — попита Хю.

Тя се протегна.

— Не е зле.

— Какво си ми донесъл? — попита развълнувано Джей с очи, вперени в подаръците.

— Това е за майка ти.

Лицето на момчето помръкна. Хю се засмя.

— Само се шегувам — остави торбата с книгите на масичката до леглото. — Тези може би ще ти харесат, а може би няма. Трябваше да се доверя на препоръките на човека в книжарницата. Мина доста време, откакто бях на четири. Но колата е друго нещо.

Джей вече бе посегнал към нея, а после протегна ръка към тениската.

— Има ли номер?

— Разбира се.

— Кой точно?

— Четвърти — отвърна Хю и му помогна да я разгъне. Канеше се да му обясни, че това е номерът, с който играе Винатиери, когато Джей помоли развълнувано:

— Може ли да я облека, мамо?

Хю се досети, че това няма да е лесно. Кристъл вече разкопчаваше горнището на пижамата. Повдигна Джей напред и го свали. Гипсът бе като жилетка с висока поло яка, която започваше от под брадичката му и стигаше до ханша.

— Не е чак толкова зле — отбеляза Хю. — Как се чувстваш?

— Много ме сърби — оплака се момчето.

— Трябваше да ти донеса чесалка за гърба.

Тежестта на гипса бе друг проблем. Хю разбра колко е тежък, когато забеляза как Кристъл с мъка успяваше да задържи тялото на момчето и в същото време да нахлузи тениската. Той ѝ помогна.

Когато успяха да го облекат, Джей възкликна:

— Еха, това е най-хубавата ми тениска.

Взе дистанционното и започна да направлява колата. Ентусиазмът му бе истинска дарба, което не убягна от вниманието на Хю. А също и самодоволството, което проявяваше при някоя особено успешна обиколка. Беше абсолютно копие на Джей Стан Хътчинсън.

Гледаше как Кристъл играе със сина си и си мислеше, че тя е не само хубава, но е и добра майка. Усмивката ѝ му даваше да разбере, че оценяваше стореното от него.

Беше чудесно някой да те цени. Каза си, че Дейна би получила добър урок, ако се почувстваше привлечен от друга жена. Само че той не искаше друга.

— Опитвам се да си припомня разни неща — каза Кристъл, като се приближи до него.

— Имате ли какво да ми кажете?

— Още не — тя погледна някъде зад гърба му. — Ето го лекаря.

Мъжът в бяла престилка гледаше към Джей.

— Няма нищо нередно с палците му — отбеляза той, преди да протегне ръка на Хю. — Аз съм Стивън Хауи.

— Хю Кларк. Разговарях с ваш сътрудник преди ден. Той не бе виждал споразумението, което Кристъл е подписала, и затова не се чувстваше спокоен да обсъжда случая.

— Аз съм го виждал — заяви лекарят. — Сега мога да ви отделя няколко минути — поведе го към малък кабинет до сестринската стая. — Какво искате да знаете?

— Какво е естеството на нараняванията и какво трябва да се направи, за да се излекува момчето — обясни Хю.

— Катастрофата е причинила компресивна фрактура на тялото на четвърти лумбален прешлен — започна лекарят — с билатерална тазова безчувственост. Образните изследвания в спешния кабинет показаха ретропулсивно костно проникване в гръбначния канал, което на свой ред води до заличаване и деформиране на текалния сак на това ниво.

— Бихте ли ми превели?

— Счупването на гръбнака е довело до проникване на костни фрагменти в гръбначния канал, които притискат нервните окончания там. Отворихме гръбначния канал и отстранихме част от парчетата, за да облекчим напрежението върху нервните окончания. Ако не бяхме го направили в първите няколко часа, би могло да се получи трайно неврологично увреждане.

— Значи сега няма да има трайни увреждания?

— Не и неврологични. Гипсът ще държи фрактурата в безопасност, докато заздравее. Не очаквам проблеми в това отношение.

— Майка му спомена за дисковете на растежа.

— Там е големият проблем. Като имам предвид първоначалното нараняване на Джей и опита ми с подобни случаи, бих предположил, че има известна степен на увреждане на долните и горните дискове от дясната страна на тялото. Ако се окаже така, лявата страна на момчето ще расте, докато дясната — не. Това ще доведе до сколиотична деформация.

— Което означава?

— Тялото му ще се изкриви надясно. Ако това се случи, организмът му ще се опита да компенсира и това ще доведе до цял куп нови проблеми. Не искаме да се получи така, затова препоръчваме ранна хирургическа интервенция.

Хю долови, че има премълчано „но“ и леко наклони глава.

— Това е много специализирана сфера — каза лекарят.

— Майката ми спомена за Сейнт Луис.

— Там е най-добрият специалист.

Вероятно щеше да се наложи Хю да призове и него за свидетел. Засега обаче само попита:

— Бихте ли дали показания под клетва, в които описвате всичко, което ми казахте?

— Разбира се — лекарят му подаде визитната си картичка.

— Прогнозата добра ли е?

— За Джей ли? С подходящи медицински грижи, много добра. Би могъл вече да си е у дома, ако не беше гипсът на крака му. Не искаме да стъпва на него в продължение на няколко седмици, а заради гипса на горната част на тялото му, е много трудно да се използват патерици. Сега го раздвижваме върху специална проходилка. Щом започне да се оправя, ще го изпишем. Ще го прегледаме пак след шест

седмици и тогава ще можем да получим по-ясна представа за положението с дисковете на растежа. Ако скоро след това замине за Сейнт Луис, другата година ще може да играе футбол.

— А иначе?

— Иначе ще гледа от трибуните до края на живота си.

Дейна се връщаше от магазина за преди в късния неделен следобед и носеше спящата Лизи в столчето за кола, когато Дейвид и Али излязоха от вкъщи, за да си правят барбекю на задната веранда. Дейвид хвърли бърз поглед към Дейна, преди да се заеме със скарата. Али започна да маха с ръчички и да вика, но щом погледна към баща си, замълча.

Дейна не искаше да продължава по този начин. Независимо от отношенията между Дейвид и Хю, тя не искаше Али да страда от това. Остави Лизи на сигурно място в столчето, прекоси техния заден двор и отиде при тях.

— Здравейте — поздрави тя. — Върнали сте се по-рано, отколкото очаквах. Как беше излетът?

Сякаш прекрачването на Дейна в техния двор бе някакъв магически ключ. Али изтича към нея. Косата ѝ беше разрошена, а тениската ѝ — омазана със сини петна, но бузите ѝ бяха порозовели и тъмните ѝ очи сияеха.

— Беше жестоко! С татко ходихме часове наред, а после — тя започна да маха с ръце, за да покаже — намерихме едно малко местенце, където дърветата не бяха толкова нагъсто и си опънахме палатката, събрахме дърва и си сготвихме на огъня.

— Какво сготвихте?

— Сладки картофи.

— Сладки картофи. Само това ли?

— О, имаше и други неща, но сладките картофи бяха супер — тя отново започна да ръкомаха. — Най-напред трябва да си намериш пръчка, после използваш малко ножче, за да я почистиш и подстриш, и после набучваш картофа на пръчката. Трябва да държиш пръчката над огъня — показва тя — и да я въртиш през цялото време, иначе ще пламне и ще се пресече...

— Препече — поправи я Дейвид.

— Препече — тя се обърна към Дейна. — Ще плетем ли утре? Обеща да ме научиш.

— И ще го направя, да, утре.

— О, супер. Имам плуване — кога трябва да ходя там, татко?

— В два — отвърна Дейвид.

— В два, значи можем да го направим преди това, може би в осем или в девет, или в десет — тя подскочаше на пръсти и надничаше към бебешкото столче за кола. — Бебето там ли е?

— Там е.

— Мога ли да го видя? — попита тя и хвана Дейна за ръка.

— Али... — предупредително подхвана Дейвид.

— Няма нищо — прекъсна го Дейна. — Ей сега се връщаме — тя ускори крачките си, за да не изостане от Али, и двете изтичаха до Лизи.

Али възкликна тихичко и клекна до столчето, като го стисна здраво от двете страни.

— Пак спи — отбеляза тя и вдигна очи към Дейна. — Защо все спи?

— Така е с бебетата. Не могат да правят почти нищо друго, докато не пораснат малко, а за да пораснат, имат нужда от сън.

— И от храна — добави Али шепнешком. — Обзалагам се, че бебе Елизабет много ще хареса сладките картофи, хубаво изпечени и кафяви, много меки... — тя спря наред думата, ухили се широко и се изправи.

На вратата се бе появил Хю. Той излезе, вторачил поглед в Али и леко наклонил глава настрани. На лицето му бе изписано онова скептично закачливо изражение, което Дейна толкова харесваше.

— Това не може да е Алиса Джонсън — каза той. — Момичето, което аз помня, е с цяла глава по-ниско и изобщо не е толкова голямо, колкото младата дама пред мен. Е, коя е тя?

Али продължи да се усмихва широко.

— Аз съм, Али.

Хю вдигна разтворената си длан за поздрав. Момичето го плесна със своята. Той я вдигна по-високо и тя подскочи, за да я плесне отново.

— Браво, момичето ми — похвали я Хю.

— Али — повика я Дейвид.

— Сега трябва да се прибирам — каза Али. — Обещах да помогна на татко да приготви вечерята — тя хукна през моравата към дома си.

Хю се загледа след нея.

— Мислиш ли, че Дейвид ѝ е казал какво става?

— Мисля, че ѝ е казал да не ни притеснява заради бебето. Не мога да си представя, че е казал друго.

— Би трябвало да го попиташ.

— Мисля, че ти трябва да го питаш.

Той я погледна огорчено.

— Не мога.

— Все някога трябва да му се извиниш.

— Да, но не още — каза той и ето че въпросът отново изникна, тестът за бащинство се намесваше помежду им и Дейна не знаеше как да излезе от ситуацията. Вероятно болката ѝ все пак се бе изписала на лицето ѝ, защото той добави: — Чисто техническа подробност, Дий. Знаеш, че аз знам, че съм баща на Лизи.

Известно време двамата останаха загледани един в друг, преди Хю да се обърне към Лизи. Коленичи до столчето и докосна коремчето ѝ, което направо се губеше под гънките на раираното боди. Главицата ѝ бе склонена на една страна, очичките ѝ бяха затворени, а тъмните ѝ мигли се спускаха над наситено златистата кожа на бузите ѝ.

— Тъкмо се връщам от болницата. Бях при Джей Костас. Той е едно сладко момченце, на което му предстоят много сериозни операции. Това наистина може да накара човек да се замисли с благодарност за онова, което има. Лизи е здрава.

Дейна бавно си пое дъх.

— Да, здрава е. Благодарна съм за това.

— Да я пренеса ли вътре?

— Не, свежият въздух е добър за нея. Мисля, че шепотът на океана я успокоява.

— Нея или теб?

— И двете — призна Дейна. — Сякаш чувам майка си в пляска на вълните. Може би и Лизи я чува.

Хю вдигна очи.

— И какво казва майка ти?

Дейна се загледа във вълните.

— Казва, че онова, което се случва между нас, не е хубаво. Че имаме толкова много и е истинска лудост да позволяваме на подобно нещо да застане помежду ни. Че се държим детински.

— Съгласна ли си с нея?

— Да.

Той се изправи.

— Тогава?

Тя срещна погледа му.

— Не е толкова просто — съгласна или не. Всичко е относително. С теб имахме отношения, които бяха идеални — гласът ѝ се задави от болка при спомена. — Може да е било само илюзия. Но аз искам това обратно, а е невъзможно.

— Няма невъзможни неща.

— Казва го човек, който е имал вълшебно детство.

— Стига, Дий — укори я той. — Послушай майка си.

Прости и забрави? — помисли си Дейна и настръхна. Ако Хю не разбираше, че животът им е променен завинаги, ако не от ДНК теста, то заради усложненията покрай цвета на кожата на Лизи, то значи именно той се държеше детински.

— Ти винаги ли слушаш родителите си?

— Не — призна той, но смени темата. — Али забеляза ли цвета ѝ?

— Не е казала нищо.

— Мислиш ли, че просто се е страхувала да коментира?

— Али да се страхува от коментар? — иронично попита Дейна.

— Не, мисля, че тя просто не вижда нищо необичайно. Много деца няма да видят. Всичко зависи от възпитанието им.

— С други думи, когато дойде време, трябва да се погрижим Лизи да посещава смесено училище.

— Което може да означава, че трябва да се откажем от държавните училища наоколо — изтъкна Дейна. Дейвид бе единственият афроамериканец сред съседите им.

— Смяташ ли, че Али се притеснява, когато идва в нашия град?

— попита Хю. — Дали се чувства не на място.

Дейна се замисли.

— Не знам за нея. Може и да не личи, че имам африкански корени, но явно е така, което означава, че съм различна от повечето

хора тук. Това е доста шокиращо.

— Никой не те смята за различна.

— Значи всичко е наред, защото не изглеждам като чернокожа?

— Това е опасен въпрос.

— Но много на място. Защо към дъщеря ми да се отнасят по-различно отколкото към мен? Защо Али да се чувства по-различно?

Той се почеса по тила и остана с длан върху врата си.

— В един идеален свят нямаше да е така.

— Аз съм с цяло поколение по-близо до Африка от Лизи. По право на мен се полага да понеса тежестта на предразсъдъците по-сурово отколкото тя.

— По право, може би, но не се получава така.

— Доста е шокиращо, когато ти се стовари така изведнъж — каза Дейна, като се опитваше да изрази поне отчасти какво чувства. — Али и Лизи поне ще са подготвени.

От мига, в който Дейна взе Али в понеделник сутринта, детето не спря да бърбори. Разказа ѝ подробно за филма, който бяха гледали с баща ѝ предната вечер, много изчерпателно описа палачинките с боровинки, направени преди малко от детегледачката, която Дейвид бе наел да стои при нея, докато той е на работа, и освен това ѝ предаде дума по дума разговора, който бе провела по телефона с майка си само преди час.

Малко утихна, когато пристигнаха в магазина. Едва бяха прекрачили прага, когато забеляза плетените кукли, които бяха изложени на витрината заедно с книжка с упътване за изработването им.

Куклите бяха прелестни — Дейна сама бе изплела няколко от изложените на витрината — изключително прости като дизайн в сравнение с онези, които се продаваха в обикновените магазини за играчки. Бяха кремави, кафяви и бежови, изплетени с основен бод и украсени с коса от прежда и с бродирани очи и устни.

Али бе заинтригувана. Докосна малкото личице на една кукла, стисна я за ръката, кръстоса меките ѝ крачета. Когато Дейна ѝ каза, че може да си вземе една, цялото ѝ лице грейна — тогава, очарована от реакцията ѝ, Дейна ѝ каза да си вземе две. Това не беше чисто

импулсивно решение от нейна страна. Не би могла да измисли нещо по-добро, за да накара едно седемгодишно дете да се научи да плете, от това да направи шал за куклата си.

Али се вторачи в куклите с вниманието на човек, който си избира диамант. Дейна имаше достатъчно време да нахрани Лизи, докато Али успее да направи своя избор, и когато това най-сетне се случи, тя застана пред нея, гордо притиснала до себе си ценните си придобивки. Дейна ѝ каза, че трябва да им даде имена и Али не се поколеба нито за миг.

— Крем — каза тя и вдигна по-светлата кукла, а после показва и кафявата, — а това е Коко.

Дейна не очакваше точно такива имена, но не можеше да спори.

— Значи Крем и Коко — съгласи се тя и заведе детето до кошницата с кълбета от различни прежди. Тук имаше останали материали от моделите на различни клиенти, както и неизползвани прежди, които вече не се произвеждаха в тези цветове — всички те бяха на разположение на начинаещите плетачки.

Али веднага грабна едно кълбо яркочервена вълнена прежда.

— Това става за Крем, нали? — попита тя.

— А за Коко?

Детето се забави повече, докато подбере цвят. Накрая извади едно кълбо, което ѝ бе харесало. Тъмнозелена пухкава вълна с примес на мохер за допълнителна мекота.

Дейна взе куки, седна на масата с Али и ѝ показва основния начин за изплитане на бримките. Изплете един ред, после втори, като нарочно работеше бавно. Когато започна третия ред, тя изрецитира и стихчето:

*„Влиза през вратата,
промушва се отзад,
наднича през прозорчето
и ето че изскача Джак.“*

Али се засмя.

— Хайде пак — нареди тя и Дейна го направи, спомняйки си за деня, когато Ели Джо ѝ бе казала стихчето ѝ я бе научила да плете.

— Нека сега аз — нетърпеливо се обади Али и посегна към куките.

Дейна ѝ показва как да хване преждата, като леко придържаше ръцете ѝ за първите няколко бримки, и това бе достатъчно. Али схващаше бързо. Съсредоточена в работата си, тя явно изобщо не се притесняваше от другите в магазина и спираше само за да зададе поредния си въпрос: *Какво плетеш? За кого е? Ами ако не го хареса? Защо избра този цвят?*

Дейна я гледаше, докато поклащаше Лизи в люлката ѝ, и си мислеше, че майката на Али очевидно се справя добре с възпитанието на дъщеря си.

Хю се върна на работа и веднага се оказа затрупан с камара дела. Трябваше да подаде в съда иск за издирване по едно дело за пощенска измама, да се срещне със съдебния патолог във връзка с дело за катастрофа, при което бе загинал човек, както и да говори с нов клиент, който бе обвинен в лъжесвидетелстване пред федерален съд. Освен това трябваше да реши как да процедира в делото за неправомерно уволнение и мислите му все се отклоняваха към него. Клиентът му, който продаваше застраховки за домашно имущество, твърдеше, че е сключил повече на брой застраховки от всеки друг агент, но тъй като контактите му, от демографска гледна точка, били сред не особено заможна група от населението, средният приход от дейността му бил винаги по-нисък от този на останалите му колеги и затова бил уволнен. Клиентът на Хю, както и повечето хора, сред които беше продавал, бяха афроамериканци.

Хю искаше да добави и обвинение в расова дискриминация към делото и посвети по-голямата част от времето си в понеделник на размисли как точно да процедира, но в края на деня все пак реши да не го прави. Расовата дискриминация би била трудна за доказване и би могла само да отклони вниманието от другите, по-солидно подкрепени с доказателства, искания на клиента му. В правото човек винаги трябваше да избира в коя битка да влезе.

И в живота човек трябваше да подбира битките си, осъзна той. Можеше до безкрай да спори с Дейна за мотивите си да се подложи на ДНК тест, но по-належащият проблем бе да се открие баща ѝ. Това

изобщо нямаше да е лесно, като се има предвид с колко малко информация разполагаха.

Когато Кристъл Костас му се обади във вторник сутринта, той се зарадва, че може да отвлече вниманието си в друга посока. С удоволствие се съгласи да ѝ плати закуската в болницата в замяна на нейните бележки по случая. Тя си поръча голям омлет с препечена филийка, пържени картопки и кафе и лакомо се нахвърли на храната, докато той четеше записките ѝ. Те бяха изненадващо последователни и на всяка страница имаше отделно заглавие.

Имаше списък с редовни клиенти, които са били в ресторанта, когато тя бе обслужвала масата на сенатора във въпросната вечер, а до имената на онези, които я познаваха, бе сложила звездички.

Имаше описания на чиновника в мотела — приближаващ трийсетте, кльощав, с очила, и на колата на сенатора — тъмен спортен миниван с багажник на покрива и стълбичка в по-светъл цвят.

Бе посочила датата и приблизителния час на срещата им и бе изписала няколко страници с онова, което помнеше от разговора си със сенатора. Изреждаше събитията в хронологичен ред — тя наела стаята, той отишъл при нея, след като тя вече била вътре, и накрая си тръгнал преди нея. Описваше високото му и едро тяло, както и плешивината на темето му.

Тогава той дъвчел някакви ароматни пръчици и предложил и на нея. Не знаела каква марка са.

На последната страница нямаше заглавие и бе написано само едно име.

— Далия? — попита Хю.

Кристъл остави препечената филийка и избърса устни със салфетката.

— Той извика това име.

— Извика? Кога?

— Когато свърши.

— Свърши ли? Имаш предвид, когато стигна до оргазъм?

Тя кимна.

— Това името на жена му ли е?

— Не, съвсем не — отвърна Хю, но мислите му вече препускаха.

— Може да е на любовница.

Кристъл изглеждаше разочарована.

— Той ще отрече. Ще отрече, че е имал любовници.

— Може би — съгласи се Хю с нарастващо вълнение, — но ако има и други жени — жени, които са в онзи списък, за който шефът на кабинета на Хътчинсън твърди, че съществува? Ами ако те могат да свидетелстват под клетва, че е извикал същото име, когато е бил и с тях?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Във вторник сутринта Дейна се срещна с Тара на закуска. Още три техни приятелки се присъединиха към тях, за да отпразнуват раждането на Лизи с козуначени кифлички с канела, суфле от броколи и безкофеиново кафе с аромат на лешници. Когато се върна у дома, едва бе успяла да паркира и Али изтича до колата ѝ.

— Виж, Дейна! — извика тя възторжено веднага щом вратата се откряна. Държеше мъничкия червен шал в ръка, сякаш стискаше стъклена брошка. — Завърших го! Сега искам да направя и за Коко, но не знам как да изнижа бримките.

— Да нанижа — поправи я Дейна и погледна творбата ѝ. — Али, разкошно е! Браво на теб!

— Много ми харесва. Татко казва, че съм си намерила признанието.

— Призванието, може би?

— Призванието. Ще ми помогнеш ли да започна другия? А след това искам да им направя одеяла за зимата — тя постави длани отстрани на очите си и се приведе към стъклото на задната врата. — Защо бебе Елизабет плаче?

— Гладна е — отвърна Дейна. — Виж какво предлагам. Виждаш ли онези кашони до входната врата? Помогни ми, като ги пренесеш вътре, докато аз нахраня Лизи, и после ще те науча как да нанизваш бримки. Ще трябва да знаеш как става, за да го правиш сама, когато се върнеш в Ню Йорк.

Тя отвори вратата, за да извади бебето.

— Няма да се връщам в Ню Йорк.

— Така ли? — това беше новина. — Къде ще идеш?

— Никъде. Оставам тук.

Дейна се измъкна от колата с хленчещата Лизи.

— И кога го решите? — Дейвид не бе споменал нищо. Ако Али останеше да живее при него, трябваше много бързо да ѝ намери училище. Докато нейното училище в Манхатън започваше занятия

едва в средата на септември, повечето тук започваха след по-малко от седмица.

— Днес — отвърна ѝ Али. — Реших, че искам да остана при татко.

— Той знае ли?

— Довечера ще му кажа. Той няма да е против. Много обича да сме заедно — изтича към входната врата, където бяха сложени три кашона. Грабна първия тъкмо когато Дейна се приближи с бебето. — Всички ли са за бебе Елизабет?

Дейна хвърли бърз поглед към етикетите, но мрънкането на Лизи не ѝ позволи да отдели повече внимание.

— Така изглежда. Остави ги ей там, миличка. Хю ще ги отвори, когато се прибере.

Лизи имаше нужда от храна и преобуване. След като приключи с нея, Дейна показа на Али как да нанизва бримки. После, следвана плътно от Али, тя се качи заедно с Лизи до спалнята за гости на горния етаж. Отвори вратата на килера и извади оттам голяма кутия. Внимателно остави бебето на дебелия ориенталски килим и отвори кутията.

— Оооо — възхити се Али. — Още прежда.

— Тази е специална — обясни Дейна. — Останала е от майка ми, повечето кълбета са от неща, които е плела, когато съм била малка. Виж — показва ѝ тя едно кълбо от пухкава вълна в тъмнозелено с цвета на авокадо, която Елизабет бе използвала за шал, и остатъка от жълтата прежда, с която бе изплетена бебешка шапчица за Дейна. Имаше и други прежди, които не разпознаваше.

Любопитството я накара да извади моделите, които бяха прибрани до стената на кутията. Повечето бяха списания, разгърнати на страницата, върху която майка ѝ бе работила. Дейна ги прелисти и намери и други неща, които Елизабет бе плела.

После стигна до отделни страници със схеми. Това бяха обикновени схеми, каквито предлагаха и в „Плетачницата“, за класическите модели с кръгло деколте, остро деколте и пуловери с яка по врата. Първо отпечатваха основния модел, а после, в зависимост от мерките на клиента и теглото на преждата, която бе избрал, продавачката попълваше необходимия брой бримки, колко пъти трябваше да се наддава и дължината на всяка от частите на пуловера. В

процеса на изработка клиентът идваше за корекции, когато се наложеше.

Като се вгледа по-внимателно, Дейна видя, че на страниците не е запазената марка на „Плетачницата“. Бяха от някакъв магазин в Медисън, което означаваше, че са от времето, когато Елизабет е била в колежа.

Заинтригувана, Дейна прегледа и останалите страници, докато Лизи спеше на пода, а Али чинно подреждаше кълбетата по цветове. Имаше модели за плетене на пуловери със скандинавски мотиви, плетиво тип рибарска мрежа и специални плетки за шалове. Имаше и една схема на триъгълен ажурен шал с избеляла рисунка на предната страница. Дейна бе виждала нови списания в магазина, в които имаше подобни модели — това беше връщане към традиционните шалове, които били носени преди много поколения на датските Фарьорски острови. Дейна бе много впечатлена, че майка ѝ е работила върху такъв шал преди повече от тридесет и пет години, и внезапно реши, без да рови повече, че това ще бъде нейният личен проект за есента. Изплетен от долния край, с клиновидна платка в средата на гърба и леко събран в раменете, за да приляга по-добре, шалът можеше да бъде направен с по-дълги краища, които да се увият около талията и да се завържат на гърба, за да не се пречкат. Прездата, която Дейна щеше да използва — наситено синьо-зелена комбинация на вълна и коприна, макар и по-плътна от някои по-рехави мохерни шалове, които плетяха на Фарьорските острови — щеше да бъде едно модерно допълнение, много подходящо за жени на нейната възраст.

Тя тъкмо се канеше, силно развълнувана, да разгъне схемата, когато звънна мобилният ѝ телефон. Извади го от джоба си и прие обаждането.

— Ало?

— Дейна? Обаждат се Мардж Кънингам. Как си?

— Отлично, Мардж. Благодаря, че отговаряш на обаждането ми. Съжалявам, че трябваше да отложат срещата ни миналата седмица. Надявам се, че ще можем да уредим друга.

— Всъщност — подхвана Мардж — премислих. Тъй като имаш бебе, а ние имаме голяма къща, която трябва да обзаведем възможно най-скоро, решихме да използваме услугите на „Хайнрих и Дън“.

Дейна усети остро разочарование.

— Съжалявам. Не знаех, че толкова бързате, иначе щях да се срещна с вас по-рано — би могла да добави, че „Хайнрих и Дън“ ще предложат на семейство Кънингам абсолютно същия проект, който бяха реализирали и за съседите от двете им страни, което Мардж изрично бе заявила, че не желае.

— О, нали знаеш — продължи да бърби жената, — беше един от онези спонтанни импулси, при които, щом веднъж вземеш решение, просто не можеш да се удържиш да продължиш възможно най-бързо — накрая се засмя звънко. — Но все пак ти благодаря, Дейна. И късмет с бебето. Чух, че е истинско съкровище.

Дейна затвори и за своя изненада не почувства никакво съжаление за загубата. Докато Ели Джо бе извън строя, тя имаше повече от достатъчно работа в магазина.

Доволна от развоя на събитията, Дейна разгъна схемата в ръцете си. Както и заглавието на предната страница, и тя бе написана на ръка. Вътре имаше и бележка.

„Това са инструкциите. Майка ми ги преведе на английски от фарьорския диалект на баба ми и може би нещо се е изгубило в превода. Но ти знаеш всичко за плетките. Ако има грешка, ще я поправиш.

Липсваш ни тук. Разбирам защо си тръгна, но в общежитието не е същото без теб. Моля те, помисли си дали да не дойдеш с бебето догодина. Дотогава той ще е заминал и ще бъдеш свободна.“

Дейна прочете отново написаното. С разтуптяно сърце тя обърна бележката, за да погледне плика, който бе закрепен за гърба ѝ с ръждив кламер. Там бе името на подателя, както и адресът.

Дейна бе открила две тайни. Първата бе името и адресът на жена, познавала майка ѝ в онези съдбовни дни в Медисън по време на бременността ѝ, и макар адресът да бе много стар, все пак бе отправна точка.

Втората бе по-интригуваща. *Дотогава той ще е заминал и ще бъдеш свободна* — което наемкаше, че бащата на Дейна може и да не е бил просто мъж, с когото майка ѝ се е срещнала случайно само за една нощ, както бе представила нещата Елизабет. Дейна не бе сигурна, че ѝ допада частта ще бъдеш свободна — тя внушаваше някакво властно отношение и дори известна злонамереност от страна на мъжа. А тъй като Дейна бе проверила в интернет дали е имало Джек Джоунс в колежа на Елизабет по времето, когато тя е била там, можеше да се окаже, че той изобщо не е бил студент. Все пак приятелката на майка ѝ сигурно знаеше повече.

Али си тръгна, но Дейна не понечи веднага да действа. Хю искаше баща ѝ да бъде открит незабавно, но за нея старите двойствени чувства все още бяха много силни. А и освен това, скоро щеше да пристигне Дороти.

Тъкмо прибираще писмото в задния джоб на джинсите си, когато на вратата се позвъни, и следващият час мина наистина много приятно. Това не би трябвало да я изненадва. Когато бяха само двете, тя винаги се разбираше добре със свекърва си. Изненадата в случая бе, че като се има предвид случилото се в болницата предната седмица, Дороти най-искрено се забавляваше с бебето. Нямаше никаква сдържаност, никаква проява на скованост, сякаш това е някакво чуждо дете. Тя даряваше Лизи с обичта, която Дейна я бе виждала да проявява спрямо децата на Робърт. И подаръкът ѝ — еднакви ръчно изрисувани анораци за Дейна и Лизи — също бе много уместен.

Дороти настоя да държи на ръце бебето през цялото време, с изключение на минутите, когато Дейна я накърми. Едва когато дойде моментът да си тръгне и тя подаде Лизи на Дейна, но все пак задържа дланта си върху главичката ѝ, сякаш не искаше да се откъсне от нея, едва тогава тя спомена за онзи ден в родилното отделение.

— Искам да знаеш — каза тя — колко много съжалявам за онова, което стана тогава в болницата. Човек се установява в определен социален кръг, започва да се държи според правилата му и изобщо не се замисля за това кое е редно и кое — не, защото всички наоколо се държат по същия начин. Но аз не съм такава и определено не съм възпитана да се държа така. Високомерието не ми е присъщо. Но от толкова дълго време съм част от рода Кларк, а има определени очаквания...

Гласът ѝ постепенно заглъхна.

Какво можеше да каже Дейна? Че всичко е наред? Че това да си Кларк оправдава лошото държание?

Като се има предвид колко болезнена беше за нея тази тема, тя успя само да попита:

— Съмняваш ли се, че Хю е бащата?

— Разбира се, че не — изсумтя Дороти, все още докосвайки бебето. — Дори и да не го виждах със собствените си очи, както в момента, дълбоко в себе си знам, че ти не би могла да си с друг мъж, освен с Хю. Ти си добра жена, Дейна. Добра майка. Знаеш ли, не бях права, когато преди раждането на Лизи настоявах да ѝ намерите бавачка. Така правехме ние, но имах време да размисля и смятам, че нямате нужда от помощ. Изгубила си своята майка, затова искаш да си колкото може повече време с дъщеря си. Разбирам го. Майките винаги искат много за децата си. Мечтаят си семейството да е единно и задръжно, а това невинаги е възможно. Но скоро предстои премиерата на книгата на Итън и аз копнея да ви видя всички там, особено теб и Хю. Ако нямате детегледачка, можеш да доведеш и Лизи — и изобщо не ме е грижа какво ще каже Итън.

Дейна осъзна, че едва сега, за първи път, откакто бе дошла, Дороти спомена името на съпруга си.

— Той знае ли, че си тук?

— О, да — започна Дороти, но се спря, срещна погледа на Дейна и вирна брадичка. — Не. Всъщност не знае. Той е много упорит човек, и не само по отношение на двама ви с Хю и това малко момиченце. Скара се с брат си и сега не си говорят, а Бродли си изкарва яда на Робърт, затова Робърт е сърдит на Итън и на мен, защото смята, че аз съм длъжна да вразумя съпруга си. Това е нелепо. Ето че сега се налага тайно да се измъквам от дома, за да купя подарък на новороденото си внуче. Платих със собствената си кредитна карта. Знаеш ли, че имам такава?

Дейна не можа да скрие усмивката си.

— Не.

— Е, имам. Не съм пълна глупачка.

Докато я гледаше как се отдалечава с колата си няколко минути по-късно, Дейна си спомни за съня си, малко преди водите ѝ да изтекат. В него Дороти бе критично настроена и смяташе, че Дейна

няма да се справи. Сега тя се запита дали не е сбъркала в тълкуването. Можеше да се приеме, че в съня ѝ Дороти се бе появила, за да ѝ помогне.

Дейна бе свалила слушалката на телефона, за да не звънне, и си почиваше на дивана в дневната, когато Хю се прибра.

— Здравей — тихо поздрави той.

Тя скочи рязко, решила, че Лизи плаче. Когато разбра, че Хю е приклекнал до нея, му отговори с усмивка. Искаше ѝ се да докосне с пръсти бузата му, но тогава забеляза самодоволното изражение на лицето му.

— От лабораторията ми пратиха по факса резултатите. Няма никакво съмнение. Лизи е мое дете — потупа джоба на ризата си. — Това е доказателството, Дий. Така ще запуща устата на роднините си.

Дейна седна.

— Купих много сладко малко боди — продължи той. — А това е за теб.

Тя видя букет от рози, същите цветове, с които бе покрил детската стая, когато за пръв път бяха научили, че е бременна. Споменът бе горчиво-сладък.

Пое си дълбоко дъх, за да се разсъни напълно. После каза:

— Благодаря ти.

— И това ако е проява на ентузиазъм!

Дейна отиде до малкото кошче. Бебето още спеше. Вдигна очи към морската шир и се запита как ли би нарекла майка ѝ подобно отказване на цветя. Неблагодарност? Грубост?

— Това заради недоспиването ли е? — попита Хю.

Тя погледна към него.

— Какво имаш предвид?

— Тази заядливост от твоя страна? — той все още беше клекнал и стискаше увития в целофан букет.

— Не е недоспиване, Хю. А сливане. Нима трябва да съм щастлива, че твоят тест е доказал нещо, което никога не е било под съмнение?

Той я гледаше изпитателно.

— Мислех, че ще си довольна, че можем да загърбим този въпрос.

— Хю — въздъхна измъчено тя, — проблемът не е в теста. А в това, че ти го направи.

— Бях принуден. Опитай се да се поставиш на мое място — той се изправи.

— Не, ти се постави на мое място — възрази тя. Не бе сигурна дали посещението на Дороти не ѝ бе дало нови сили, но сега отказа да отстъпи. — Онова, което имахме преди цялата тази каша, бе нещо много специално. Преди да срещна теб, никога не съм излизала с много богати мъже, защото се опасявах, че само ще ме използват, а после ще ме захвърлят.

Той изсумтя невярващо.

— Никой мъж не би го направил.

— Израснала съм в този град — възрази му тя. — Виждала съм да става така неведнъж. От едната страна бяха много богатите, а от другата бяхме ние, останалите. Ние бяхме само играчки за забавление на богатшите. Вземи например Ричи Бейкър. Наричахме го Разбивача, защото страстта му бе да дефлорира девственици. Щом преспеше с някое момиче, веднага го зарязваше, а за кого е женен сега? За една от най-богатите наследници. Научих се да избягвам мъже като теб. Но изведнъж цялата ми предпазливост стана излишна, защото всичко у теб — всичко — излъчваше почтеност и доверие. Някога питала ли съм те за жените, с които си излизал преди мен? Не, защото те бяха без значение, понеже знаех, че чувствата ти към мен са специални.

— Така беше. И още е така.

Трябваше да признае, че той изглеждаше загрижен. Искаше ѝ се да мисли, че най-сетне е чул какво му говори.

— Знам, че беше така. Ти обичаше различното в мен. Само че сега не си толкова сигурен дали не е било само илюзия, както бялата ми кожа се оказа чиста илюзия.

— Смесваш въпросите.

— Добре, да се върнем на теста за бащинство. Имаше нужда от отговор и това бе най-бързият начин да го получиш. Е, сега имаш резултатите. Ще се обадиш ли на баща си? На чичо си? А на брат си? Ще позвъниш ли на приятелите си от баскетболния отбор? Ще кажеш ли на Дейвид, че е във от подозрение? — пое си бързо дъх. — Не разбираш ли, Хю? Използването на тази информация сега е също

толкова обидно за мен, колкото и фактът, че изобщо направи теста за бащинство.

— Хей, не ме съди толкова строго. Няма да почна да се обаждам на хората и да им казвам за резултатите.

— Имаш предвид, че ще им кажеш само ако питат? Да речем, следващия път, когато някой се пошегува по повод цвета на Лизи, ти ще кажеш, че си направил тест за бащинство и знаеш, че Лизи е твое дете, така ли? — тя продължи забързано: — Е, щом вече със сигурност установихме, че ти си баща на Лизи, това означава, че аз съм афроамериканка. Доста време ще ми трябва да свикна с тази мисъл.

Хю не каза нищо.

Тогава тя продължи.

— Все се питам дали цялата тази история с Дейвид и теста за бащинство не е просто димна завеса, за да не се налага да се изправите срещу истината. Е, семейството ти може и да се зарадва, че бебето ни е законородено, но сега ще трябва да преглътнат моето потекло. И ти също. Може би колебанията ти са били свързани именно с това.

— Какви колебания?

— Съмненията. За това дали не съм била с Дейвид. Колко безотговорна съм била, като не съм издирила баща си по-рано. Помалко ли ми вярваш, след като не съм чистокръвна бяла жена? Все още ли искаш да си женен за мен?

— Не ставай смешна, Дейна.

— Що за отговор е това? — попита тя. — Говоря ти за нашия брак, Хю. Можем ли да намерим начин да се върнем към предишните си отношения?

— Да — сопна се той, — но не и преди да стигнем до истината. Нека открием баща ти...

Дейна го прекъсна.

— Къде е твоят гений в разследванията Лейки?

— Работи по въпроса.

Тя прие липсата му на напредък по случая като признание за собствения си успех.

— Не е лесно, нали?

— Не, но ще успеем. Ще намерим този човек и ще разберем дали няма и нещо друго, което трябва да знаем.

— Като например?

— Медицински проблеми. Заради това е целият този труд. Щом бъдем напълно информирани, ще можем да загърбим миналото и да продължим напред.

Дейна не се успокои.

— Не става дума за информация. А за нас — доста обезсърчена, тя каза: — Ако изобщо е важно, попаднах на следа. Открих човек, който може би е познавал баща ми.

Той повдигна вежда.

— Някой в града ли?

— Не. Приятелка на майка ми в Уисконсин. Намерих писмо, което ѝ е изпратила след раждането ми. От него става ясно, че майка ми е била с този мъж по-дълго от седмица.

— Така ли? Интересно. Но ако е бил студент, Джак Джоунс не е било истинското му име. Лейки вече го провери.

— Значи не се е казвал Джак Джоунс — заключи Дейна.

— Можеш ли да се свържеш с тази жена? — попита Хю.

— Не знам.

— Да помоля ли Лейки да го направи?

— Не, аз ще опитам — тя забеляза съмнението в очите му. — Мога да се справя, Хю. Можеше още преди години да съм открила баща си, бих могла сама да наема детектив, но просто не съм го искала достатъчно силно. Но ти искаш, затова ще го направя. Защото уважавам нуждата ти да знаеш.

Хю я изглежда продължително.

— Значи аз съм злодеят, така ли?

— Да, по дяволите! — извика тя. — Все се връщам мислено към първите часове след раждането на Лизи и осъзнавам, че преживяването щеше да е много по-различно, ако не се стараеше да обясняваш цвета на кожата ѝ, за да не би някой да си помисли, че проблемът е твой. Е, да, но е точно така, Хю. Само че не е нужно да е проблем. Защо не можем просто да се гордеем с дъщеря си? Защо не можем да изпратим поздравителни картички за раждането ѝ? Обичаш ли Лизи, или не? Обичаш ли мен, или не? За това става дума, Хю — тя докосна сърцето му. — За това, което е тук вътре.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В четвъртък, след два дни на колебание, Дейна се обърна към Джилиън Клайн в магазина. Двете бяха близки открай време. Дейна вярваше на преценката ѝ.

— Намерих писмо от Айлийн О'Донъл до майка ми — каза тя и изчака да види някакъв знак, че жената е познала името.

Но Джилиън се намръщи.

— Не ми е познато. Коя е тя?

— Била е в същото общежитие като майка ми. По мъж е Маккейн. Айлийн О'Донъл Маккейн.

— Не я познавам.

Дейна ѝ показва писмото и зачака, докато тя го прочете. После каза:

— Вероятно не бива да му обръщам внимание. Как е възможно тази жена да е била близка с майка ми, а ти дори да не си чувала за нея?

— Възможно е — изтъкна разумно Джилиън, — защото майка ти беше в Медисън три години, а аз не бях с нея. Не бих могла да познавам всичките ѝ приятелки. Може да е имала приятели, за които е предпочитала да не говори.

— Но защо?

— Може би са познавали него. Лиз ни накара да повярваме, че този мъж е бил само случайна връзка за една нощ, а според това писмо съвсем не е било така.

Дейна продължи да настоява.

— Но коя е Айлийн О'Донъл и защо да ѝ вярвам?

Джилиън обви с ръка раменете ѝ.

— Защото няма на кого друго да се довериш. Освен това жената не е написала това писмо до теб. Изпратила го е на майка ти, като не е предполагала, че ще го чете някой друг, което му придава голяма достоверност.

— Значи мислиш, че трябва да ѝ се обадя?

Джалиън се усмихна тъжно.

— Мисля, че да, щом си стигнала дотук, иначе винаги ще се чудиш какво е било. Разбира се, първо трябва да намериш телефонния ѝ номер.

Дейна въздъхна примирено.

— Вече го намерих.

— С помощта на детектива на Хю ли?

— Не, от справочника на випуските. Има го в интернет.

Джалиън се усмихна кротко.

— Е, миличка, нима това не е един вид знак?

Дейна се обади, но не заради себе си. Все още се колебаеше дали иска да разбере кой е баща ѝ, още повече сега, когато ѝ стана ясно, че майка ѝ е искала да избяга от него. Не беше и заради Хю. Направи го заради Лизи. Детето бе родено с генетически черти, които щяха да повлияят на живота му. След време тя щеше да задава въпроси. Заслужаваше да получи отговор на тях.

Айлийн О'Донъл Маккейн живееше в Мидълтън, предградие на Медисън. Дейна набра номера, застанала до телефона в дневната. Кошчето бе наблизко, бебето размахваше малките си ръчички и крачета.

Отсреща вдигна някакво момиче.

— Бих искала да говоря с Айлийн Маккейн, моля — каза Дейна.

От другата страна се чу полуприглушен стон, момичето явно се бе надявало да се обади някой друг, но все пак вежливо попита:

— Кой я търси?

Дейна си пое дълбоко дъх. Нямаше врищане назад.

— Обажда се Дейна Джоузеф — нямаше смисъл да казва фамилията си след брака. Това име би разпознала приятелката на майка ѝ, а и тя го използваше в професионалната си кариера. — Майка ми е била приятелка на госпожа Маккейн в колежа.

— Изчакайте — слушалката изтрака до стената.

След около минута се чу предпазливо изречено:

— Ало? — този път гласът бе по-зрял.

— Госпожа Маккейн?

— Да?

— Аз съм Дейна Джоузеф. Мисля, че сте познавали майка ми в колежа — Елизабет Джоузеф.

Гласът на жената веднага стана по-дружелюбен.

— Лиз. Разбира се. А ти си нейна дъщеря. Толкова се радвам, че се обади. Много късно научих, че майка ти е починала. Много съжалявам. Тя беше прекрасен човек.

Дейна много би искала да попита: *В какво отношение?* Толкова малко си спомняше за майка си, че колкото и да ѝ разказваха за нея Ели Джо и Джилиън, тя все копнееше за още. Но сега имаше по-важни неща.

— Благодаря — простичко отвърна тя. — Всъщност, докато ровех в един кашон със стари прежди, попаднах на указания, които сте изпратили на майка ми за фарьорския шал на вашата баба. Аз съм запалена плетачка, също като майка ми, затова разгърнах схемата с указанията и намерих писмото, което сте ѝ изпратили заедно с тях. От него става ясно, че сте познавали баща ми. Работата е там, че аз имам бебе и има медицински проблем — е, не точно медицински, по-скоро физически — който искам да проверя, затова искам да се свържа с него, а нямам никаква представа как да го намеря.

— Какво ти каза майка ти за него?

— Почти нищо — отвърна Дейна и почувства леко неудобство от критиката, която се долавяше в думите ѝ, но майка ѝ беше сбъркала в това. Родителите носеха определена отговорност и именно затова Дейна водеше този разговор. Колкото и объркани да бяха собствените ѝ чувства, като майка на Лизи, тя ѝ дължеше поне това. — Всички смятахме, че той е бил просто човек, който случайно е минавал през града. Каза ми, че се е казвал Джак Джоунс.

От другата страна последва мълчание, а после — въздишка.

— Ами това е част от името му и именно така го наричахме. Цялото му име е Джак Джоунс Кетайл.

Джак Джоунс Кетайл. Кетайл.

— Познавахте ли го?

— Всички го познаваха. Беше по-голям от нас с една година и голям купонджия — поне докато не срещна майка ти. Влюби се до полууда в нея. Тя скъса с него.

Дейна се сепна.

— Тя ли? Но защо?

— По много причини. Той я обожаваше, може би прекалено, и тя се задушаваше от толкова много внимание. Самата тя не го обичаше по този начин. А и се намесваше въпросът с религията му. Той беше много ревностен вярващ.

— Вярващ в какво?

— Ревностен католик — отвърна Айлийн. — Произхождаше от голямо семейство и искаше и неговото да е такова, без да крие, че възнамерява да се върне в Ню Йорк, където синовете му да пеят в църковния хор, а жена му да седи вкъщи и да плете пуловери.

— Скъсала е с него, защото е бил католик? — не можеше да повярва Дейна. Католик, а не чернокож. Каква ирония само.

— Не точно заради религията му. Семейството му беше много взискателно. Тя им гостува веднъж. Беше истинска катастрофа. Това посещение вероятно абсолютно отрязва шансовете на Джак. Но той много обичаше Лиз.

— Лиз или образа на Лиз, която плете у дома? — попита Дейна.

— Лиз. Но имаш право, плетенето сигурно е допълвало образа. Лиз му действаше успокояващо. Така беше с повечето от нас.

Дейна се замисли за Джилиън, Нанси Ръсел и Труди Пайет. И трите познаваха Лиз от детските ѝ години и казваха същото.

— Бях само на пет, когато тя почина. Знаех само, че е центърът на вселената за мен.

— И за Джак също, за известно време. Беше влюбен до уши.

Дейна замълча, мъчейки се да осмисли чутото.

— Съжалявам — каза тя, когато успя да събере мислите си. — Не очаквах точно това — помълча за миг и попита: — Как може един плейбой да е ревностен католик?

— Чувала ли си за Джей Ф. Кенеди?

— Имам една снимка на баща си. Не е толкова красив, колкото Джей Ф. Кенеди.

— На снимката може би, но при лична среща имаше нещо особено в него. Притежаваше страхотен чар. И положи много усилия за майка ти. Дълго време отказваше да приеме, че тя не иска да се омъжи за него.

Дотогава той ще е заминал и ще бъдеш свободна. Това обясняваше писмото. Но имаше още много неща, които Дейна искаше

да разбере. Не знаеше дали Айлийн Маккейн има отговорите, но Джилиън беше права. Нямаше кого друго да пита.

— Кога е разбрала, че е бременна — преди или след като скъса с него?

— След това.

— Но това не промени решението ѝ?

— Не, не обичаше Джак. Не можеше да си представи да отгледа детето си в такова семейство, каквото той искаше.

— Някога мислила ли е за аборт?

— Господи, не. Искаше бебето. Искаше теб.

— Но това е означавало да прекъсне следването си.

— Не беше задължително. Тя избра така. Радваше се, че ще се върне у дома. Обичаше родителите си и знаеше, че те ще обичат детето ѝ.

— Джак Кетайл разбра ли, че е била бременна?

— Не мисля. Тя напусна университета, преди да ѝ проличи.

— С какво обясни напускането си?

— Каза, че ѝ било мъчно за дома и че можела да продължи образованието си в Бостън. Направи ли го?

— Не. Баба ми тъкмо била отворила магазина си и майка ми искала да работи в него. Но нека се върнем на Джак. Ако е бил толкова влюбен, защо не се е опитал да се свърже с нея в дома ѝ?

Айлийн не отговори веднага. Накрая с извинителен тон каза:

— О, беше много наранен. Върна се при предишна своя приятелка, тя забременя и той повече не погледна назад.

— Ожени ли се за нея?

— Така мисля.

— Още ли са женени?

— Доколкото ми е известно.

— Имаше ли други мъже? Имам предвид, за майка ми?

— Десетки. Имаше страхотни момчета, които биха искали да излизат с нея. Но Джак беше... беше просто неустоим.

Дейна зададе въпроса си по друг начин.

— Искан да попитам дали е била с други мъже? Би било унижително и за двамата ни — за Джак и за мен — ако отида при него с фалшиви обвинения. Има ли някакво съмнение, че може и да не е мой баща?

— О — жената се засмя притеснено, — съжалявам, не разбрах добре. Не, никога не е била с друг, освен с него. Джак Кетайл беше единственият.

— Явно е бил истинско съкровище — обобщи Дейна. — Плейбой, но и ревностен католик, а и явно е бил пълен невежа. Нима не е чувал за предпазване от бременност, поне за календарния метод? А и след като е правил секс без предпазни средства, не му ли е хрумнало, че тя може и да е забременяла? Обаждал ли й се е изобщо, след като е напуснала университета?

— Нямам отговор на тези въпроси.

Дейна се наведе към кошчето и погали бузката на Лизи. Вече потихо продължи в слушалката:

— Просто си изливах яда.

— Спомена за някакъв медицински проблем. Бебето добре ли е?

— Тя е чудесна. Просто има някои афроамерикански черти и се опитваме да разберем откъде ги е наследила. Родовата история на семейството на съпруга ми е много подробно документирана, затова очевидните предположения са свързани с биологичния ми баща. Мислите ли, че Джак Джоунс Кетайл може да е имал смесен произход?

— Не, но мога да съдя само по външния му вид. Никога не съм виждала роднините му. Лиз ги е виждала, но никога не е споменавала от каква раса са.

— И това ако не е своеобразно възмездие? — възкликна Дейна. — Притеснявам се, че дъщеря ми ще бъде отхвърлена от обществото, защото е афроамериканка, а собствената ми майка е отхвърлила баща ми заради религията му.

— Тя не приемаше начина му на живот, а не религията му. Просто не го обичаше достатъчно.

— Много тъжно — каза само Дейна. Оставаше й да попита само още нещо. — Знаете ли къде е той сега?

— Не, но в албума на випуска ще пише.

Дейна се засмя на недосетливостта си.

— Разбира се, нали така открих номера ви. Има го дори и в интернет.

— Няма нужда да го търсиш там. Имам миналогодишното издание подръка. Изчакай мъничко.

Дейна се отдели от бебето, но само за да вземе лист и химикал. След минутка вече имаше името, адреса и телефонния номер. Въпросът бе какво да прави с тях.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В петък сутринта, благодарение на усърдието на своя детектив, Хю можеше да предприеме действия срещу сенатора. Най-напред се обади на Кристъл. Тя му отговори от мобилния си телефон, седнала до леглото на Джей. Колкото и да бе доволна от новината, все пак в гласа ѝ се долавяше известна предпазливост.

— Как ще се свържете с него? — попита тя.

— Ще изпратя по куриер писмо, маркирано с клеймо „Поверително и лично“, което означава, че то ще бъде отворено от началника на кабинета му. В него ще пише, че представлявам Кристъл Костас във връзка с бащинството на сина ѝ и че преди да предприема съдебни мерки, бих искал адвокатът на сенатора да се свърже с мен.

— Смятате ли, че някой наистина ще ви се обади?

— Определено. Ще разпознаят името ми и ще разберат, че нямат работа с някоя обикновена изнудвачка.

— Един свидетел достатъчен ли е?

— Това е солидна основа. Две жени, независимо една от друга, могат да потвърдят интимна подробност от живота на сенатора.

— Тя дълго ли е била с него? И тя ли е забременяла?

— Не, не е забременяла и е била с него само веднъж. Никога не се е обаждала в кабинета му, което означава, че няма сметки за разчистване.

— Как я е открил детективът ви?

— Тя е известна актриса.

— Има ли техни снимки някъде?

— Не са били публикувани — с известно задоволство обясни Хю, — но Лейки има свой източник в жълтата преса, който му е показал непубликувани кадри. Това е проблемът, когато си публична личност. Тя е актриса, не я притеснява фактът, че са я снимали с женен сенатор. Именно сенаторът е трябвало да прояви по-голяма предпазливост. Разбира се, това ще ни свърши чудесна работа.

— А няма ли някой от хората му да се опита да я подкупи?

— Ще се постарая тя да даде писмени показания под клетва, преди да успеят да го направят. Междувременно моят детектив търси и други от любовниците на сенатора. Колкото повече от жените издирим, толкова по-бързо ще отстъпи той.

Хю знаеше, че от мига, в който изпрати писмото, времето му започва да тече. Ако не чуеше нищо от адвокатата до средата на седмицата, щеше да подаде в съда предварителна заявка за определяне на бащинство. Кристъл не искаше публично дело, но трябваше да привлечат вниманието на сенатора.

Онова, което не каза на Кристъл, бе, че три други известни дами, с които Лейки се бе свързал, бяха отказали да говорят. Едната само бе поклатила глава и бе побързала да тръшне вратата. Втората бе заявила: *Не ми е позволено да говоря с вас*. Третата просто бе отсякла: *Не мога*. Или сенаторът бе купил мълчанието им, или се бояха от отмъщение от негова страна — нещо, което не плашеше актрисата, която бе достатъчно преуспяла.

Кристъл Костас не бе преуспяла жена, което означаваше, че борбата няма да е равностойна. За сенатора тя просто не съществуваше. Но за сина ѝ съвсем не бе така. Тя бе всичко, което той имаше на света.

Тъй като много добре познаваше властта и богатството на Хътчинсън, Хю знаеше, че му предстои тежка битка.

Дейна прекара по-голямата част от петъка в магазина. Именно тук, заобиколена от приятелките си, тя се чувстваше най-сигурна. Освен това Лизи бе обградена от толкова много жени, които я обичаха, че тя можеше да си позволи да я остави спяща в люлката и да прекара малко време с баба си.

Ели Джо не изглеждаше добре. Най-сетне можеше да използва като опора и гипсирания си крак, но беше все така бледа и нестабилна и сякаш остаряваше пред очите на Дейна. Още по-лошото бе, че не искаше да приеме загрижеността ѝ. Дейна знаеше как да се грижи за нея без много суетене. Но в петък следобед Ели Джо вече изглеждаше ужасно недоволна и сърдита.

— Тревожи ли те нещо? — попита Дейна.

Бяха седнали до малката кръгла масичка в кухнята на Ели Джо, а пред тях имаше бели чинии върху оранжеви поставки, които бяха направени от приятелката ѝ Джоун. Чинията на Дейна бе празна. Макар тялото ѝ да слабееше, апетитът ѝ беше направо вълчи. За разлика от нея Ели Джо почти не бе докоснала храната си.

— Не ми харесва този гипс — оплака се тя. — Само ме бави.

— Има ли и друго? Много си бледа.

— Така става, когато остарееш.

— Така изведнъж? Само за една седмица?

— Да, за една седмица след подобна случка — отвърна Ели Джо и махна колебливо ръка към крака си, който бе опрян на стола. Вероника се бе сгушила до гипса ѝ, по-малко заинтригувана от храната в чинията на Ели Джо, отколкото от киселото изражение по лицето на господарката си.

— Кога си била на преглед за последен път? — попита Дейна.

Ели Джо я погледна право в очите.

— Преди шест месеца.

— И всичко беше наред?

— Съвсем наред. Стига, Дейна. Може да съм стара, но не съм готова да си ида от този свят. Тревожа се за теб и за Лизи. Ако моят Ърл беше жив, сега щеше да извежда Лизи на разходка и да я показва на целия град. Щеше много да ти помага. Той беше много добър човек, Дейна. Можеш да се гордееш с дядо си.

Дейна се гордееше с Ърл. Но човекът, за когото наистина искаше да поговори с баба си, беше баща ѝ, само че последния път, когато бе споменала за него, Ели Джо бе изхвърчала от стаята и бе паднала от стълбата за тавана.

Затова сега си тръгна, без да каже нищо. Докато шофираше към вкъщи, си спомни какво ѝ бе прошепнала майка ѝ предната вечер: *Кажу на Хю какво си научила*. Но не можеше да му каже. Просто не можеше и това я караше да се чувства ужасно и именно затова, когато забеляза Али и Дейвид да играят баскетбол на алеята, тя взе Лизи и тръгна към тях.

Дейвид беше приятел. А Дейна се нуждаеше от приятел.

Усмивната, тя го видя как вдига Али, за да ѝ помогне да забие топката в коша. В мига, в който краката ѝ докоснаха земята, малката

хукна и обви с ръце талията на Дейна. Не каза нищо, просто я притискаше и се усмихваше широко.

Дейвид избърса лице с долния край на тениската си, но едва когато Дейна му махна да дойде, се присъедини към тях.

— Как се справяте? — попита той.

— Не е зле — отвърна Дейна, щом Али я пусна. — Снощи Лизи спа на два пъти по четири часа.

Той се усмихна на бебето, което зяпаше, без да се фокусира върху нищо.

— Дейна, виж сега! — извика Али и ѝ показва как дриблира.

— Браво.

— Мога да науча Лизи да го прави, когато порасне достатъчно — извика пак Али. Дейна завъртя бебето с лице към алеята и Али отново се развика. — Виж, Лизи. Гледай как дриблирам.

След като приключи с демонстрацията си, Дейвид я погали по главата и каза:

— Миличка, изтичай и донеси няколко бутилки вода от хладилника.

Али метна топката към двора и се затича с големи крачки.

Щом тя вече не можеше да ги чуе, Дейвид отбеляза:

— Ти все още изглеждаш изморена.

— Това, че Лизи спи по четири часа, не означава, че и аз спя — отвърна Дейна. — Али споменала ли ти е нещо за цвета на Лизи?

— Не, но вече ти казах, че вероятно няма да го коментира. Нейната майка е бяла — той снижи гласа си. — Как са нещата у вас?

Дейна само му се усмихна и сви рамене.

— Значи той продължава да се държи като говедо — преведе си реакцията ѝ Дейвид.

— Не. Съдиш го прекалено строго — каза тя, като почувства нужда да се застъпи за съпруга си. — Много е добър с бебето и ми помага. Обича я, наистина много я обича — тя погали с показалец бузката на бебето и нежно му заговори: — Здравей, бебче, как е сладурчето ми? — после пръстът ѝ замръзна на място. — Още ми е много ядосан, задето не съм предвидила това.

— Как, по дяволите, би могла да го предвидиш, без да познаваш баща си?

— Ами, да, аз самата съм много ядосана, че никой не ми е казал за него, но майка ми е мъртва, баба ми не казва нищо добро за него, а Джилиън не знае нищо — тя въздъхна. — Може и да не е много, но научих истинското му име. Хю още не знае. Би трябвало да му го кажа. Както и да се обадя на баща си. Защо не мога да го направя, Дейвид?

Дейвид прокара длан по голата си глава.

— Може би защото не си сигурна, че ще ти хареса онова, което ще ти каже.

— Не ме притеснява, че някой от родителите му е бил афроамериканец.

— Забрави за тъмната кожа — каза Дейвид. — Замисли се за това, че никога не се е свързал с теб. Това сигурно те е притеснявало. Мен би ме притеснило.

Дейна се усмихна. Дейвид разбираше чувствата. Твърдеше, че разводът му го е накарал да се изправи смело срещу емоциите си, но Дейна подозираше, че винаги е бил чувствителен.

— Има и друго — каза тя. — Той никога не е знаел, че майка ми е бременна. Оженил се е скоро след колежа. Ами ако се обадя, а той ме прати по дяволите, преди да съм съсипала щастливото му семейно гнездо?

— Кажи му, че ще го оставиш на мира, но след като отговори на въпросите ти. Ако имаш само една възможност, Дейна, трябва максимално да се възползваш.

Лизи избра тъкмо този момент да свие телцето си и да напълни памперса. Дейна се запита дали това не е нейният коментар на ситуацията.

— Ето, татко! — прекъсна ги Али, която тичаше към тях с четири бутилки вода и гушнала до гърдите си куклата Крем. Почти бе стигнала, когато изтърва бутилките.

Дейвид ги улови, преди да паднат.

— Натоварила си се с прекалено много неща.

— Ами, трябвах ми четири — обясни тя, — една за теб, една за мен, за Дейна и за Лизи — тя се приближи до бебето и набърчи нос. — Пфу, онова, което си мисля, ли е?

— Опасявам се, че да — отвърна Дейна.

— И ти трябва да я почистиш? Никога няма да си имам бебе, ако трябва да го правя — тя гордо ѝ показва Крем. Червеният шал бе увит

прилежно около врата на куклата.

— Изглежда направо прелестно — заяви Дейна. — А къде е Коко?

— Вътре.

— Какво прави там?

— Крие се.

— От какво?

Момичето сви рамене.

— Вътре е на сигурно място. Дейна, Лизи може ли да пие вода?

— Сигурно може, само че не от такава бутилка.

— Нямам търпение да порасне, за да си играем заедно. Може ли да се преструваме, че ми е сестра? Мама ще се омъжва, знаеш ли? Казва, че го прави, за да си имам сестричка, защото аз точно това искам, но не знам дали ще харесам тази сестра.

Дейна погледна към Дейвид.

— Не знаех, че Сюзън ще се омъжва пак.

— Нито пък аз, до преди седмица — отвърна той и погледна намръщено дъщеря си. — Защо няма да харесаш тази сестра?

Тя пак сви рамене.

— Не знам, може пък да я харесам — и изтича към къщата.

— Къде отиваш? — попита Дейвид.

— Искам да си гледам филма — извика тя в отговор. Влезе вътре тъкмо когато колата на Хю се появи на тяхната улица.

Дейна го видя как се приближава.

— Лошо съвпадение. Той обича Али. Ще се разочарова, че е изгубил съревнованието с някакъв филм.

— Филмът не се държи като говедо — измърмори Дейвид.

Тя му хвърли строг поглед.

— Нито пък Хю. Просто е разстроен.

Дейвид изсумтя.

— По-скоро е изгубил контрол върху ситуацията. Винаги е имал възможност да избира цветнокожите си приятели. Този път му беше невъзможно.

— Стига, Дейвид, не е честно. Той защитава афроамериканците в съда с много повече патос, отколкото белите. Освен това виждам как се отнася с Лизи. Направо я обожава, както обожава и Али.

Дейвид отново изсумтя. Дейна въздъхна.

— Ясно, още си ядосан. Мисля, че е по-добре да се прибирам.

Тя се обърна тъкмо когато Хю излезе от колата си и тръгна към тях. Изглеждаше великолепно — макар да бе ядосана, гневна и наранена, в нейните очи той винаги щеше да е такъв. Разкопчал яката на бялата си риза, праметнал през рамо синьото си сако със спортна кройка, той крачеше с типичната за всеки Кларк самоувереност. Само в погледа му се четеше предпазливост.

— Как си? — поздрави той Дейвид и му протегна ръка.

Дейвид демонстративно пхна своята в джоба си, при което Дейна реши, че няма да се занимава повече с тях.

— Прибирам се, за да се оправя с онова, което е в памперса на Лизи. Ще ви оставя сами да се оправяте със същото, тук отвън.

В друг момент Хю щеше да се засмее. Дейна умееше да намира точните думи. Да, определено имаше много за изчистване. Ето че сега Дейвид се обърна и се запъти към дома си.

— Почакай, Дейвид. Спри.

Той спря, но не се обърна.

— Дълга ти извинение.

— Да — съгласи се Дейвид, все още с гръб към него.

— Съжалявам.

— Лесно е да се каже, човече.

Хю въздъхна.

— Сбърках. Отправих обвинения, които не биваше да изричам.

— Да — отново се съгласи Дейвид и този път се обърна с лице към Хю.

— Бях разстроен. Под голямо напрежение.

— Такъв е животът.

— Не и моят живот. Можеш да кажеш, че съм разглезен, че съм арогантен — каквото искаш, но объркването е съвсем ново за мен.

— А напрежението? Нали си го усещал в работата си. Как се справяш с него там?

— Не е лично. Никога не съм бил под такова напрежение, дори и когато се ожених за Дейна — и не ме наричай сноб, моля те. Ти ми беше добър приятел. Липсват ми разговорите с теб. Ако някога съм имал нужда от съветите ти, то това е именно сега.

— Значи аз съм твоят чернокож източник на информация — отбеляза Дейвид.

Хю го изглежда гневно.

— Ако исках източник на информация, щях да се обърна към някой от експертите, с които работя. Ти си ми приятел. Имам нужда от съвет на приятел. Хайде, Дейвид — уморено продължи той, — не мислиш ли, че реагираш прекалено емоционално?

Дейвид не мигна.

— Няма такова нещо като прекалено емоционална реакция по отношение на цвета на кожата. Той винаги е съществувал, повдига болезнени въпроси и няма да изчезне.

— Наистина ли смяташ, че съм расист?

— Досега никога не съм го мислил. Сега не съм толкова сигурен.

Хю не отговори веднага. Дейвид бе поставил проблема много точно.

— Ставаме двама — призна си той — и искам да те уверя, че това никак не ме прави щастлив. Нямам никакъв проблем с наследствеността на Лизи. Тя е моя дъщеря. Няма значение, че кожата ѝ е по-тъмна от моята. Тогава какво ме тревожи?

— Може да са твоите снежнобели роднини и приятели.

Хю можеше да каже, че има кубинец за партньор в кантората, афроамериканец в отбора по баскетбол, както и че клиентите му са от най-различни етнически групи. Но разбираше какво има предвид Дейвид.

— Семейството ми е такова, каквото е. Не мога да го променя.

— Не, но можеш да не се поддаваш на влиянието им. Защо е нужно да споделяш тяхното виждане?

— Не го споделям. Скарах се с всеки един от тях през последните десет дни. Но все пак ме интересува мнението им. Същото е и с приятелите ми.

— Ако не приемат дъщеря ти, значи не са ти приятели.

— Не че не я приемат, те просто задават въпроси. Не е ли нормално? Нямам ли право да търся отговорите?

— Имаш.

— Дейна не мисли така.

— Съмнявам се в това, но издирването на баща ѝ е по-сложно за нея. Не е само въпросът за расата.

— За мен също не е.

— Така ли? Но ти искаш да го намериш, за да знаят хората от кого Лизи е наследила цвета на кожата си. Ето ти въпрос. Ако имаше право на избор, би ли избрал тъмна кожа за нея?

Хю не искаше да лъже.

— Не. Ами ти? Ти какво би избрал за Али?

— Бяла кожа — отвърна Дейвид. — Животът ѝ щеше да е по-лесен, освен ако не се влюби в чернокож като мен, като порасне, и тогава майка ѝ ще получи удар.

— И къде ще свърши това?

— Нямам представа.

— Моля те за съвет. Какво да направя?

— Обичай момиченцето си.

— Ами жена ми? Тя си мисли, че съм расист.

— Ще трябва да я убедиш, че не си такъв.

— Как?

Дейвид вдигна ръце.

— Не е моя работа. Тя е твоя жена, както ми повтори неведнъж последния път, когато разговаряхме.

Хю усети как напрежението помежду им отслабва.

— Но ти наистина я обичаш.

— Разбира се, че я обичам. Тя е невероятна жена. Но е омъжена за теб.

— А не мислиш ли, че мога да се чувствам леко несигурен?

— Не бих предположил.

Хю се усмихна иронично.

— Значи не само аз научих нещо ново днес.

Дейна бе на двора, когато Хю се прибра. Видя как той се приближи до количката и започна да изучава Лизи с очи.

— Когато я гледаш така, какво си мислиш? — попита тя накрая.

Изминаха няколко секунди, преди той да отвърне:

— Човек не може да прави много неща с такова малко бебе. Тя се храни, плаче, спи и пълни памперса.

— Знаеше, че ще е така в началото.

— Смятах, че няма да ни остане и минутка спокойствие.

— Обичаш ли я?

— Разбира се, че я обичам. Тя е моя дъщеря.

— Обичаше ли я в първия миг, когато се роди? — попита пак Дейна.

Той вдигна очи към нея.

— А ти?

— Да — много неща не й бяха ясни, но това знаеше със сигурност.

Хю отново погледна към бебето.

— Майчина любов. Това е нещо вродено. Бащите трябва да свикнат — прибоят бушуваше върху скалите долу на брега и пръските хвърчаха над шипковите храсти. — Не знам всички отговори, Дий — каза той. — Добре, съгласен съм, не биваше да се подлагам на теста за бащинство. Може ли да оставим това зад гърба си и да продължим напред?

Дейна искаше да е така. Но още повече й се искаше да се върне назад към онова, което имаха преди. Само че и самата тя не бе същата след раждането на бебето.

Опита се да му обясни.

— Все се мъча да си представя какъв би бил животът ми, ако бях израснала така, както ще расте Лизи. Ако кожата ми беше тъмна, щях ли да имам същите приятели? Същите възможности? — не откъсваше поглед от него. — Освен това се питам какво би станало, ако Лизи бе родена с дефект на бъбрека, да речем, и аз бях тръгнала да издирвам баща си и той се окажеше афроамериканец. Щяхме ли да го приемем с отворени обятия? Щяхме ли да го представим на хората? Щеше ли да има значение, че е с черен цвят на кожата, ако никой не можеше да го види? Това не е редно.

Той замълча. Накрая се обади:

— Съгласен съм.

— И какво ще направим тогава? — попита тя. — Преди две седмици, ако някой ми беше представил подобна хипотетична ситуация и ме бе попитал как бих реагирала, щях да дам различен отговор. Това ме кара да се питам какво знам за теб и какво — не.

— Животът е постоянно развитие — каза Хю.

Дейна ужасно мразеше изтъркани фрази.

— И какво означава това?

— Ще получим отговори. Не можеш да страдаш непрекъснато, докато ги намерим.

— Аз не страдам. Имам Лизи. Също и баба си. Имам приятели.

— Имаш мен.

— Така ли е наистина? — тъжно попита тя. — Ако не знам коя съм — а това е важно за теб — как мога да съм сигурна, че е така?

Той не отговори. Вместо това се загледа в океана. Когато заговори, звучеше ужасно уязвим:

— Накъде ще вървим тогава?

Тази уязвимост отразяваше собствените ѝ чувства. Това ги свързваше и тя посегна към задния си джоб, откъдето извади сгънатия лист. Разгъна го и прочете адреса на баща си.

— Олбъни — каза тя и протегна листа към Хю.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Потеглиха рано в сряда сутринта и поеха на север през Масачузетс към границата с щата Ню Йорк. Ако нямаше задръствания, щяха да стигнат до Олбъни за три часа. Шестчасовото пътуване в двете посоки щеше да е изтощително за Дейна без помощта на Хю, особено като трябваше да спира, за да обслужва Лизи.

— Оставете ми я да я гледам — бе предложила Тара. Но Дейна си спомни думите на Дейвид.

— Ако имам само една възможност с този човек, предпочитам да я използвам максимално. Как би могъл да погледне това лице и сърцето му да не трепне?

— Искаш да почувства обич ли? — изненада се Тара.

— Искам да разбере защо го търся. Искам да види защо това е толкова важно за мен.

Въпреки това, Дейна бе подготвена психически и за най-лошото — за затръшване на вратата под носа ѝ, за приключване на срещата, преди да е започнала. Предвид тази възможност, Хю бе предложил най-напред да се обадят по телефона, но тя отхвърли идеята. Бе стигнала много далеч. Искаше поне да зърне човека.

Хю щеше да е свидетел и това бе допълнителна причина да се радва, че и той щеше да дойде. Така, ако не стигнеше доникъде с Джек Джоунс Кетайл, после нямаше да има въпроси дали е опитала достатъчно настоятелно.

А и присъствието на Хю ѝ даваше емоционална подкрепа. Той знаеше колко уязвима се чувства. Беше ѝ направил закуска, преди да тръгнат, после сам се досети и се отби в „Дънкин Донътс“ за любимото ѝ капучино, а след това спря за почивка, без да се налага тя да го моли.

Пътуването бе много спокойно, но Дейна бе напрегната до краен предел, когато най-сетне стигнаха до Олбъни. Едва не се развика, когато автоматичният навигатор в колата ги доведе до една църква.

— Сигурно има някаква грешка — каза тя. Щеше да е ужасно, ако бяха пропътували толкова път за нищо.

Хю проверяваше наново маршрута и после погледна зад църквата към малка къща, която бе закътана в дъното на църковния двор. Махна към нея.

— Мисля, че е там.

— Но това е част от църквата.

— Къщата на енорийския свещеник. Може би живее там под наем.

— Може адресът да е грешен — каза тя. — Но в справочника на випуска го бяха посочили на два пъти — като домашен адрес и като месторабота. Дипломирал се е като инженер. Предположих, че работи у дома си нещо свързано с компютри, може би.

Хю улови погледа ѝ.

— Има само един начин да разберем.

Паркираха на едно от трите свободни места до къщата на свещеника. Докато Хю разкопчаваше колана на бебешкото столче, Дейна отвори задната врата и измъкна от чантата си памперс. Преобу бебето с треперещи ръце, но когато Хю ѝ предложи той да я носи, тя поклати глава. Имаше нужда да усеща топлината на Лизи до гърдите си. Бебето беше нейната опора, доказателство, че някой я обича.

— Всичко ще бъде наред, Дий — нежно каза Хю и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Зависи какво разбираш под това — отвърна тя. — Ами ако това е някаква шега и човекът се окаже в гробището отзад?

— Това ще сложи някакъв край.

— Мислиш ли?

Къщата беше малка квадратна тухлена постройка, чиято единствена украса бе арката от надвисналите клони на дъбовете край нея. Алеята бе застлана с чакъл, но отдолу се подаваха туфи трева.

Входната врата бе отворена. Позвъниха и зачакаха пред мрежата против насекоми, докато на входа не се появи една жена. Беше облечена цялата в бежово — пола, блуза, платнени обувки — и изглеждаше на около четирийсет години, което означаваше, че или е много млада на вид петдесет и пет годишна дама, или не е съпругата на бащата на Дейна.

— Търся Джак Кетайл — бързо каза Дейна.

— Дошли сте на точното място. Аз съм Мери Уест и съм секретарка на енорията — тя отвори вратата с мрежа против насекоми. — А вие сте?

— Дейна Кларк — представи се Дейна, осъзнавайки, че ако тази жена е секретарката на енорията и това е домът на енорийския свещеник, все още остава възможността за гробището. — Това е съпругът ми, Хю, и дъщеря ни, Елизабет.

Секретарката се усмихна на Лизи.

— Много е красива. Колко е голяма?

— Само на две седмици.

— Какъв късмет, че сте си я взели толкова малка. Скоро ли сте се преместили в града?

Дейна реши да не поправа грешката й.

— Не. Тук сме само за днес. Всъщност само за тази сутрин — вече бе единайсет.

— Е, посетителите са добре дошли, независимо за колко време са при нас — заяви Мери и ги покани да влязат в скромно обзаведена всекидневна. — Моля, настанете се удобно. Искате ли нещо разхладително?

Олбъни бе доста навътре в сушата и макар океанският бриз вече да носеше прохлада, тя не успяваше да стигне чак дотук. Дейна усещаше жегата, но се съмняваше, че ще успее да преглътне нещо. Поклати глава и секретарката поясни:

— Отец Джак е в кабинета си. Ще му предам, че сте тук — и тя излезе от стаята.

Дейна се обърна към Хю с широко отворени очи.

— Отец Джак? — прошепна тя. — Отец Джак?

— Не знам какво става — прошепна й Хю.

— Човекът, когото търся, е женен и има деца. Джак Кетайл не може да е отец Джак. Ами ако всичко се окаже лъжа?

— Тогава ще започнем отначало.

— Как? Само това име намерих, а търсих навсякъде.

— Здравейте — долетя глас откъм вратата.

Дейна се обърна. Позна го на мига. Лицето бе по-зряло, косата — повече бяла, отколкото руса, а черните панталони, черната риза с къси ръкави и бялата свещеническа якичка бяха съвсем различни от

пъстрата тениска и джинсите, но това определено бе мъжът от нейната снимка.

Усмивката остана на лицето му, макар той да изглеждаше озадачен.

— Мери беше права — каза той с любезен тон. — Много приличате на моя близка, само че тя е в Сан Франциско. Разговарях с нея тази сутрин.

Дейна събра сили да се обади.

— Казвам се Дейна Кларк и търся Джак Кетайл, само че не вярвам той да е свещеник.

— Свещеник е — потвърди все така любезно свещеникът.

— Вие ли сте Джак Джоунс Кетайл?

— О, явно сте ме проучили. Точно така.

— Свещеник? Но аз разбрах, че сте женен и имате деца.

— Имам. Шест. Но жена ми почина преди десет години, а децата ни отдавна са големи хора, затова реших да посветя живота си на нещо различно.

Хю се включи в разговора.

— Не знаех, че женени мъже могат да бъдат свещеници.

— Аз съм вдовец. Заради недостига на духовници ме приеха. Мъже като мен имат опит в семейния живот и във възпитанието на децата. Това ни прави ценна придобивка за енорията.

— Не е ли задължително да имате диплома по теология? — попита Хю.

— Задължително е. Прекарах четири години в семинарията. После една година бях дякон и помагах за службите в събота и неделя. В края на същата година бях ръкоположен. Имах късмет — каза той и отново се усмихна. — Не всички свещеници могат веднага да получат собствена енория, но тъй като моята изгуби свещеника си, а аз вече познавах повечето от енорияшите, назначението ми беше съвсем логичен избор.

Обяснението му изобщо не можеше да сближи образа на свещеника и на плейбоя. Дейна не бе убедена, че е намерила този, когото търсеше.

— Къде сте били в колеж? — попита тя.

Свещеникът скръсти ръце и се облегна на един стол с висок гръб.

— Колеж ли? В университета на Уисконсин.

— Познавахте ли жена на име Елизабет Джоузеф?

— Разбира се. Тя открадна сърцето ми, а после изведнъж реши да напусне университета.

— Защо е напуснала?

— Липсваше ѝ родният край и реши, че може да завърши образованието си там.

— Знаете ли какво е станало с нея?

Вече с по-сериозно изражение на лицето, той отвърна:

— Удави се. Беше много отдавна.

— Откъде знаете как е починала?

— Натъкнах се на общ приятел, който бе чул за това — той явно съзнаваше, че това не са безцелни въпроси.

— Някога опитахте ли се да се свържете със семейството ѝ?

— Не. Както казах, тя открадна сърцето ми, но не ме обичаше и затова се ожених за друга. Осъзнах, че мислите за Лиз са предателство спрямо съпругата ми. Затова престанах да мисля за нея. Трябваше да избирам между това да скърбя вечно за връзка, която нямаше бъдеще, и това да продължа напред. Да загърбя чувствата си към Лиз бе единственият начин да оцелея — по-тихо каза: — Познавали сте я.

Дейна кимна.

— Тя ми беше майка.

Лицето му се ободри за миг. В следващия кръвта се оттегли от лицето му.

Дейна бе имала време да свикне. Не беше шокирана, че стоеше пред баща си, само бе изненадана, че той бе свещеник.

— На колко сте години? — попита мъжът.

— На тридесет и четири. Родена съм седем месеца, след като майка ми е напуснала Уисконсин.

Докато я гледаше, очите му се напълниха със сълзи.

— Наистина ли не знаехте? — попита тя.

Той поклати глава. После се стегна и се обърна към бебето.

— Твоя ли е?

— Да, и именно тя е причината да съм тук — каза Дейна. — Не искам нищо от вас, нямам нужда от абсолютно нищо, затова, ако си мислите, че съм дошла да търся пари или каквото и да е, много бъркате. Тук съм само защото двамата със съпруга ми...

— Хю Кларк — представи се Хю и протегна ръка, — а това е дъщеря ни Елизабет.

Свещеникът откъсна очи от детето само колкото да се здрависа с Хю. После отново се загледа в бебето.

— Елизабет, радвам се да те видя.

— Лизи — уточни Дейна — и тъй като тя има някои очевидни афроамерикански черти, искахме да разберем откъде са дошли.

Мъжът се дръпна леко.

— Не е ли осиновена?

— Не, нито е имало объркване в лабораторията или пък изневеря с приятел — поясни Дейна, за да изключи по-нататъшни спекулации. — Съпругът ми знае абсолютно всичко за родословието си, но аз почти не познавам своето. Вие имате ли афроамериканско потекло?

Свещеникът въздъхна и се усмихна стеснително, после се почеса по тила.

— Е, ще ми е нужно малко време да свикна с всичко това. Изобщо не съм подозирал, че Лиз е имала дете.

Дейна беше нетърпелива.

— Имала е и искам да отговорите на въпроса ми.

— Не, нямам никакви афроамерикански корени.

— Изглеждате много сигурен.

— Преди няколко години сестра ми имаше нужда от трансплантация на костен мозък. Тогава основно проучихме цялото семейство за подходящ донор и накрая намерихме в лицето на един втори братовчед, като междуременно проследихме много подробно родословното си дърво.

— Защо е имала нужда от трансплантация? — попита Дейна, любопитна въпреки волята си.

— Левкемия. Сега е добре, истинско чудо на съвременната медицина.

Дейна се зарадва, както заради жената, така и заради себе си. Не можеше да понесе мисълта, че Лизи може да е наследила потенциално смъртоносна болест.

— Значи нямате роднини с африкански корени — повтори тя. Когато свещеникът поклати отрицателно глава, тя погледна озадачено Хю. — Бронзовата кожа на Лизи все трябва да е дошла отнякъде.

— Бихте ли... искали да останете за малко? — попита отец Джак.

Отец Джак, помисли си отново Дейна. Беше ѝ по-лесно да си го представя като баща на много хора.

— Да — отвърна Хю и я побутна към дивана.

Тя прошепна:

— Получихме отговор. Не можем да останем.

— Можем — тихо каза той. — Нека да извлечем максимална полза от пътуването — Лизи започна да мрънка. — Искаш ли аз да я подържа?

Дейна поклати глава, повдигна бебето на рамото си и леко го залюля.

Хю седна до Дейна и се обърна към свещеника.

— В семейството ви имало ли е други случаи на раково заболяване?

— Не — отец Джак се настани на един стол встрани от тях и се наведе напред, с лакти, облежнати на коленете.

— Някакви други наследствени болести? — попита Хю.

— Високо кръвно налягане, но иначе сме доста здрави — той погледна Дейна. — Къде живеете?

— На около километър от мястото, където съм израснала.

— Майка ти омъжи ли се?

— Не живя достатъчно дълго.

— Значи не си имала братя и сестри.

— Не. Бях центърът на вселената за майка ми, а когато тя почина, станах най-важното нещо в живота на баба и дядо.

— С какво се занимават децата ви? — продължи да разпитва Хю.

Отец Джак се усмихна.

— Имам четирима сина. Единият е инженер, двама са учители, а другият работи като сервитьор в Лас Вегас, докато се явява на прослушвания. Най-голямата ми дъщеря, на трийсет и три години, е майка и домакиня. Има четири деца. Сестра ѝ следва право.

Дейна погледна строго към Хю. Не искаше да удължават гостуването си.

— Лизи е гладна. Трябва да тръгваме.

Хю погледна към далечния край на стаята.

— Искаш ли да я нахраниш там?

Тя категорично не искаше. Нямахме да оголва гърдта си пред този човек. Освен това жегата беше ужасна. Искаше да си тръгват.

— Моля ви, останете още малко — обади се свещеникът. — Бих искал да науча нещо за живота ви.

Тя стисна здраво устни и поклати глава.

— Няма нужда.

— Не става въпрос за нужда — мило обясни той и Дейна много се подразни. Къде е бил през всичките тези години — щастливо е отглеждал шестте си деца, докато те не са намерили сами щастието си, за да може той да стане свещеник?

— Става дума за мен — заяви тя, доста рязко и нелюбезно, но просто не можеше да се сдържи. — За моите нужди. Искам да си ида у дома — тя отправи умолителен поглед към Хю и стана. Беше му благодарна, че и той се изправи.

Лизи се укроти малко от движението ѝ, докато Дейна отиваше към вратата. Хю ѝ отвори.

— Сигурни ли сте, че не можете да останете поне за мъничко? — попита свещеникът. — За обяд? Бихме могли да хапнем по един сандвич някъде в града.

Дейна се обърна.

— А ако някой дойде при нас и попита кои сме, ще му кажете ли?

— Да.

— Няма ли да навреди на кариерата ви?

— Разбира се, че не. Имам и други деца.

— Незаконородени? — след като той не отговори, тя продължи:

— Ами законните ви деца? Ще им кажете ли за мен?

— Бих искал, но първо трябва да науча повече.

— Защо? — рязко попита тя.

— Защото ще ме питат.

— А не защото сам искате да научите повече?

— Дейна — укори я меко Хю, но отец Джак вдигна ръка.

— Има право да се гневи — каза той на Хю, после се обърна към нея, — да, и аз искам да науча повече за теб.

— За да се уверите, че съм ваше дете ли?

— Ти си моя.

— Откъде сте толкова сигурен? — предизвикателно попита тя.
— Откъде знаете дали майка ми не е била и с други мъже?

Свещеникът се усмихна.

— Почакайте ме тук — каза той и се върна в къщата. — Само още минутка. Моля ви — обърна се и тръгна към кабинета си.

Дейна искаше да се махне и да се престори, че мъжът, който толкова безотговорно я бе заченал преди години в Медисън, е също толкова безотговорен и сега, но не можеше да помръдне. Объркана и изтощена емоционално, тя само подаде Лизи на Хю и опря длани на талията си, за да ѝ почине гърбът.

— Ето откъде съм сигурен — каза отец Джак, когато се върна. Държеше в ръка снимка, поставена в рамка, на която беше самият той и млада жена с тога и шапка. И двамата бяха широко усмихнати. — Направена е миналата година, когато завърши университета на Уисконсин. Това е дъщеря ми Дженифър.

Дейна погледна снимката, после примигна невярващо. Взе снимката от ръката му, без да може да откъсне очи от лицето на дъщеря му. Все едно виждаше себе си. Явно всяка черта, която не бе наследила от майка си, Дейна бе взела от Джак.

Тя години наред бе искала да има брат или сестра, толкова време бе копняла семейството ѝ да е по-голямо, и сега откриваше, че имаше полусестра, която страшно приличаше на нея. Болката направо я разкъса.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя не искаше да плаче. Вместо това само попита:

— Как е възможно? Та ние имаме различни майки.

— Да, но нейната майка много приличаше на своята — той замълча засрамено. — Все едно, останалото е наследила от моите гени.

Дейна остана вторачена в снимката още известно време, после му я върна.

— Е — сконфузено каза тя, — благодаря. Предполагам, че това обяснява всичко — гърлото ѝ се сви. Обърна се и тръгна към колата.

— Бих искал да ви дойда на гости — извика след нея свещеникът.

Тя не отговори. Нямаше ни най-малка представа какво иска тя самата.

Смъртно съзнаваше, че Хю настанява бебето в столчето му, и знаеше, че детето хленчи и иска да бъде нахранено. Но само закопча колана на седалката си и не погледна назад към свещеника, а изчака, докато Хю даде на заден ход, изчака, докато излязат на улицата и изгубят църквата от поглед. Едва тогава се наведе напред и заплака.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хю не знаеше как да постъпи. Но не можеше просто да кара, докато Дейна плачеше на предната седалка, а бебето хленчеше отзад. А наоколо не се виждаше нито „Дънкин Донътс“, нито поне „Макдоналдс“. Затова отби на паркинга на някаква офис сграда, намери място под сянката на стар дъб и остави двигателя включен.

Докосна ръката на Дейна. Тя не се дръпна и той я погали по рамото. Не каза нищо. Нямаше какво да ѝ каже. Беше се надявал да получи повече отговори от това пътуване. Но ако той бе разочарован, то тя сигурно се чувстваше много по-зле. Затова просто продължи да масажира леко врата ѝ, за да ѝ покаже, че е до нея.

Когато плачът ѝ най-сетне утихна и премина в хлипане, той излезе от колата, разкопча колана на бебешкото столче и занесе бебето на Дейна, която мълчаливо повдигна блузата си и даде на Лизи да суче. Мигновено настана тишина.

Хю отпи глътка вода от бутилката, която стоеше на вратата на колата, и предложи и на Дейна. Тя взе бутилката, отпи, после затвори очи и продължи да кърми Лизи.

Той не каза нищо, докато тя не премести Лизи от гърдите си върху рамото.

— Добре ли си? — попита той внимателно.

Тя поклати отрицателно глава.

— Това помогна ли с нещо? Имаме ли отговори?

— Знаем, че той е баща ти.

Тя опря буза до главичката на бебето и продължи да потърква гръбчето му.

— И знаем, че той няма афроамериканско потекло — добави той.

— Вярваш ли му?

— Обяснението му звучеше много убедително.

Дейна продължи да потупва Лизи по гърба, докато тя не се оригна леко. После избърса устата ѝ с кърпата и я сложи на другата си гърда.

— Не ти ли се стори малко прекалено убедително?

— Имаш предвид, че целта му е била да заглуши съмненията ни?

— Хю бе обмислил този вариант. — Но той не знаеше, че идваме. Повечето хора не могат да съчинят подобно нещо на момента.

— Един изпечен лъжец би могъл.

— Мислиш ли, че той е такъв?

Тя го погледна обезсърчено.

— Не знам какво да мисля. Не съм очаквала да видя свещеник. Не очаквах да срещна мъж, който твърди, че е обичал майка ми, нито че ще изтича да ми донесе снимка на дъщеря си, за да ми покаже колко си приличаме двете. Нямах представа, че ще поиска да поддържа връзка.

— Но всичко това е хубаво, нали? — Хю беше доволен, че ще може да каже на роднините си, че бащата на Дейна е свещеник. Това определено щеше да им затвори устите.

Дейна въздъхна уморено.

— Толкова много неща ми се струпаха — бебето, нашите отношения, баба ми. Тя няма да се зарадва, че трябва да ме дели с мъжа, за когото смята, че е наранил дъщеря ѝ. А и нямаме никакви отговори, Хю. Погледни Лизи. Ако не е наследила кожата си от баща ми, тогава от кого?

Ели Джо, предположи Хю.

— Ще разберем.

— Как?

— Не знам как, но ще измислим нещо. Както и да е, сигурно си гладна. Искаш ли да спрем някъде да хапнем?

— Не се чувствам добре в Олбъни — каза тя.

— Но си гладна, нали?

— Вероятно.

Той продължи да настоява нежно:

— Това „да“ ли означава, или „не“?

— Не съм гладна, но знам, че трябва да се храня, за да имам кърма.

— Ако искаш да спреш кърменето, добре. Нямам нищо против изкуственото мляко.

Погледът ѝ бързо се спря върху него.

— Искам да кърмя. Само казвам, че съзнавам отговорността си, докато той — не. Ако наистина обичаш някого, нямаше ли да копнееш за новини от него? Нямаше ли да се опиташ да разбереш как е и какво прави?

— Аз бих го направил — каза Хю. — Това означава да се бориш за онова, което желаете.

— Точно така — в изблик на гняв викна Дейна. — Той не се е борил. Просто се е предал, отказал се е, затворил се е в собствения си свят!

— Малко прилича на онова, което ти правиш — отбеляза Хю.

— Аз ли?

Той смекчи малко обвинението си, като призна вината си.

— Аз те нараних. Съжалявам. Но твоята реакция бе просто да ме изолираш. Знам, че преди ме обичаше, Дий. Къде отиде тази любов? — тя го зяпна безмълвно. — Онова, което отец Джак каза — как е избрал да не скърби вечно за една връзка, на която не ѝ е било писано да просъществува — продължи Хю, — така ли гледаш на нашите отношения — като на нещо, на което не му е било писано да се осъществи? — след като тя не отговори, той продължи: — Защото, ако е така, аз не съм съгласен. Това е просто преходен период. Само толкова.

— Кожата на Лизи няма изведнъж да стане бяла.

— Очевидно е — съгласи се той, — но това не означава, че трябва да се разделим заради цвета ѝ. Обвиняваш ме, че съм разстроен заради това. Думата не е точна. Бих искал да знам откъде идва? Прекалено много ли искам?

— Дотолкова, доколкото аз нямам никаква представа откъде, да. Да, защото се мъча да разбера коя съм аз самата. И да, защото тъкмо съм преживяла ужасен емоционален шок и не искам да го обсъждаме точно сега! — тя отдръпна бебето от гърдата си и го облегна в скута си.

След като не каза нищо повече, той тихо отбеляза:

— Ето, пак правиш същото, изолираш ме.

— Това направо ме разкъсва вътрешно, Хю.

— Добре — той отстъпи. — Добре. Тогава да помислим за обяда. Ще решаваме проблемите един по един.

Така и направиха. Когато Дейна приключи с оригването на Лизи, той я настани отново в столчето ѝ отзад. Взеха си хамбургери и картопки от едно крайпътно кафене за бърза закуска и хапнаха в движение. Докато стигнат до магистралата, Дейна вече бе заспала.

Хю шофираше в мълчание. Чувстваше се напълно безполезен, когато изведнъж звънна телефонът му. Секретарката му искаше да прехвърли обаждането на Даниъл Дръмонд. Хю се оживи.

Даниъл Дръмонд беше известен адвокат в Бостън, който имаше самочувствие до небесата. Твърдеше, че е послужил за модел на поне един от главните герои във всеки телевизионен сериал за адвокати, чието действие се развиваше в района, и определено притежаваше външния вид, уменията и поведението на такъв. Беше прочут с предвзетостта и високомерието си.

Двамата с Хю бяха работили заедно по един случай, в който представляваха клиентите си в едно заплетено дело. Никога досега не се бяха изправяли един срещу друг.

— Как си, Хю? — прогърмя звучният глас на Даниъл.

— Отлично, Дан. А ти?

— Бях много добре, преди един човек да ми се обади — тонът му оставаше колегиален. — Какво става?

— Зависи кой ти се е обадил.

Последва изсумтяване.

— Знаеш кои са клиентите ми. Кое е най-шумното дело, което някога би искал да водиш?

— Ами, има едно, което се появи на хоризонта, но нямам желание да го водя в съда. Надяваме се на бързо и мирно уреждане. Ако става дума за него, тогава двамата с теб трябва да се срещнем. Мобилните телефони не са сигурни.

— Мобилните ли не са сигурни? — колегиалността беше забравена. — Ами фалшивите обвинения? Знаеш ли колко много такива получава?

— Там, където има дим...

— Слез на земята, Хю. Знаеш ли с кого се захващаш?

— Да.

— Тогава знаеш какви са убежденията му. Обвинението, за което намекваш в писмото си, няма да се приеме никак добре.

— Това не е моя грижа. Защиатавам клиента си.

— А аз защитавам своя и той никак не обича заплахите.

— Нито пък аз — отвърна Хю. — Виж, Дан. Случаят е спешен. Или двамата с теб ще се срещнем утре, или ще подам иск в съда. Клиентката ми няма какво да губи? А твоят? — и двамата знаеха, че има какво. — Има и много лесен изход от ситуацията. Можем да започнем със среща в кабинета ми. Утре сутрин. Ти кажи в колко часа.

— Нямам свободна минутка чак до другата седмица.

— Тогава клиентът ти се е обадил на неподходящия човек. Ако не стане преди петък, отивам в съда.

— Стига, Хю. С тези жени никога не е толкова спешно.

Опитваше се да го накара да се нареди на опашка, което вбеси Хю.

— Този път е сериозно. Заложено е здравето на едно дете. Ако не можеш да ми помогнеш, съдията ще го направи.

— Здравословен проблем ли има? Кажи ми нещо повече.

— Не сега. В кабинета ми. Ако не утре сутрин, то тогава в петък — можеше да отстъпи леко, но само толкова. — Кажи в колко часа.

— Ще трябва да е много рано сутринта — да кажем, в седем. Разбрах, че имаш бебе. Може да не успееш да дойдеш.

— Седем сутринта, в петък. Ще те посрещна на вратата.

Дейна спа през по-голямата част от пътя към дома. Чувстваше се по-добре, когато слезе, и прие помощта на Хю да наглежда бебето, докато тя се отбие да види как е Ели Джо. Щеше да ѝ е по-лесно да се изправи срещу баба си — да я разпитва за родословното дърво на семейство Джоузеф, ако нямаше какво да я разсейва.

Тъкмо се канеше да влезе с Лизи вътре и да я нахрани, преди да тръгне, когато Дейвид прекоси двора им. Носеше стара тениска и шорти и целият бе опръскан с боя.

— Боядисваме стаята на Али в зелено — обясни той. — Тя е вътре, цялата е в боя, но ме накара да дойда при вас веднага щом забеляза колата ви. Свършила е преждата, с която плете втория шал. Горката кукла е толкова увита, че едва се вижда лицето ѝ, но Али иска шалът да е още по-дълъг. Беше сигурна, че имаш още прежда. Опитвам се да ѝ угодя, за да ме послуша после и тя. Твърди, че няма да се връща в Ню Йорк.

— Хм, и на мен ми го каза — сподели Дейна.

— Обясни ли защо? — попита Дейвид. — Тя обича Сюзън. Не знам какъв е проблемът.

— Попита ли я?

— Али? Разбира се. Отговаря ми, че просто иска да живее с мен, а после поглежда навън и казва, че е заради океана, след това поглежда към вашата къща и казва, че харесва бебето, а после отново поглежда мен и заявява, че се чувства зле, че аз живея сам, и че двамата ще се забавляваме чудесно, ако е тук през цялата година — той прокара длан по голата си глава. Това май бе единствената част от тялото му, която още не бе покрита със зелена боя. — Майка ѝ твърди, че Али е била съвсем спокойна, когато е тръгнала от Ню Йорк. Годеникът ѝ изглежда приятен човек. Сюзън казва, че се държи добре с Али. Мисли, че я притеснява мисълта за промяната.

— Или това, че ще дели майка си? — предположи Хю.

— И че ще се мести. Той живее само на няколко преки от сегашното им жилище, но я е записал в някакво лъскаво ново училище. Там е много тузарско.

— Само за супербогати деца ли?

— Само за бели.

На Дейна ѝ хрумна нещо.

— Тя все държи онази кукла — тъмната, която нарича Коко — скрита. Сега ми казваш, че я увива, така че лицето ѝ да не се вижда. Мислиш ли, че се опитва да ни каже нещо?

В очите на Дейвид се четеше тревога.

— Например, че не иска да бъде единственото афроамериканче в училището ли? — той почеса темето си. — Има смисъл, определено. Добре, ще питам Сюзън.

Обърна се и се запъти към дома си с широки крачки.

Дейна едва бе паркирала пред магазина, когато навън изскочи Тара и веднага я заразително за Олбъни. Тя ѝ разказа какво е станало накратко, но нямаше желание да навлиза в подробности. Все още бе прекалено обременена емоционално, що се отнася до отец Джак.

Тара не настоя за подробности. Имаше други два важни въпроса, които искаше да обсъдят.

Най-напред измъкна нещо от джоба си и го подаде на Дейна. Беше чек с имената на Оливър и Корин Джеймс най-отгоре, попълнен само преди две седмици с елегантния почерк на Корин. Сумата бе четирийсет и осем долара и няколко цента, с които трябваше да бъде платена една книга за плетива и едничкото кълбо кашмир, от което Корин се нуждаеше, за да изплете баретата си.

— Помагах на Ели Джо за счетоводството и намерих това в плик от банката — обясни Тара.

— Чек без покритие? — изненада се Дейна.

Корин беше богата.

— Някой ще трябва да я попита какво става. Понеже съм страхливка, оставям го на теб. Знам колко харесваш Корин — с престорено провлачен глас добави тя.

— Днес беше ли в магазина?

— Да, но не каза нищо.

— Напоследък е доста потайна. Има нещо.

Тара хвана Дейна за ръка.

— По-важното е, че става нещо с Ели Джо. Не ми изглежда добре. Досега го приписвах на проблема с крака ѝ, но Сондра също го забеляза. А ти?

— Изглежда разсеяна, нали? — попита Дейна.

— И това също, но повече се притеснявам, че ѝ е трудно да пази равновесие. Днес се появи съвсем за кратко в магазина. Може би сама го е забелязала и не иска хората да я видят такава. Или пък наистина не се чувства добре. Сега Сондра е при нея в къщата.

С разтуптяно сърце Дейна ѝ върна чека на Корин.

— Веднага отивам там.

Тя се затича по каменната алея, прескочи стъпалата на задната веранда, прекоси бързо верандата и влезе в кухнята. Двете жени седяха и пиеха чай. Изглеждаха съвсем спокойни, докато Ели Джо не попита:

— Какво стана в Олбъни?

Дейна се поколеба. След като бе дошла тук, за да разкаже всичко на Ели Джо, сега изобщо не ѝ се искаше да говори за това.

Баба ѝ изтълкува погрешно мълчанието ѝ и каза:

— Сондра знае какво става. Можеш да споделиш и с двете ни.

— Няма много за споделяне — тя се отпусна на един от столовете. Вероника моментално скочи в скута ѝ и се загледа в

господарката си.

Дейна описа накратко посещенията си, но и това стигаше, за да се разгневи Ели Джо.

— Той крие нещо — заяви тя. — Нали винаги така става, този, който има най-много за криене, тъкмо той се обръща към Господ?

— Не мисля, че е било така, бабо.

— Разбира се, че не мислиш. Нали току-що си намерила отдавна изгубения си баща. Искаш да му вярваш.

— Не — убедено заяви Дейна. — Той не е подкрепил майка ми, никога не е присъствал в живота ми. Това ме кара да не му вярвам. Но Хю е прав. Той не знаеше, че ще се появим, дори не е знаел, че съществувам, но въпреки това, обясненията му бяха логични.

Ели Джо стисна ръба на масата с тънките си ръце и се изправи.

— Мъжете са негодници — завъртя се и едва не падна. Вероника скочи от скута на Дейна.

— Бабо...

— Почва шоуто на Опра — каза тя, пусна се от масата и закуцука към вратата. — Трябва да го гледаш, Дейна Джо. Така ще видиш какви лъжи разправят хората — Вероника я последва навън.

Дейна остана заглеждана след тях, преди да срещне погледа на Сондра.

— Тя добре ли е?

— Раздразнителна е — внимателно отвърна Сондра. — И слаба. Предложих ѝ да я заведе на лекар, но тя ми отвърна, че е била на лекар за крака си и не са открили друг проблем.

— Това беше преглед в спешния кабинет — отбеляза Дейна. — Там не са гледали нищо друго, освен крака ѝ.

— Кое то води до въпроса какво е причинило падането ѝ. Може да е от възрастта, Дейна. Равновесието зависи от гъвкавостта. А сега и с този гипс, едва ли ѝ е лесно.

— Ами общото ѝ здравословно състояние — мислиш ли, че има причина за тревога?

— Да — отвърна Сондра. Очите ѝ бяха тъжни, а усмивката — загрижена. — Дали смятам, че тя самата ще го признае? Не. Най-добрият вариант е да накараш личния ѝ лекар да поиска да я прегледа, когато отиде в болницата при ортопедата. Дали ще можеш?

— Ще се постарая.

Сондра сведе очи към чаените чаши.

— Съгласна съм с теб по отношение на баща ти. Винаги съществува и възможността да е съчинил историята за сестра си, за да прикрие произхода си. Освен това е възможно семейството да е открило подходящия донор в лицето на втория братовчед, без да проучи напълно родословието си. Но той е свещеник. Аз бих му повярвала.

Дейна бе благодарна за подкрепата ѝ.

— Това ме връща в изходна позиция.

— Да, така е — съгласи се възрастната жена с тон, който накара Дейна да се запита дали тя не знаеше нещо, което на нея ѝ убягваше.

— Предполагам, че не за пръв път пиеш чай с Ели Джо.

— Точно така. Почти всеки следобед съм тук, откакто тя си счупи крака.

— За какво си говорите?

— Ако ти кажа, означава да предам приятелката си.

— Толкова ли е лично?

— Всички приказки на възрастните дами са лични. Разговорите са от малкото неща, които ни остават с напредването на възрастта. Иначе губим толкова много.

— Какво например?

— Енергия, сила, здраве, пари, независимост.

— Ти си независима.

— О, да, засега. След десетина години може би ще ми е нужен някой, който да ме храни с овесена каша, да ми чете или да внимава да не изляза на улицата и да се изгубя.

— Точно това имам предвид — възкликна Дейна и се пресегна през масата да стисне ръцете на Сондра. — Ами ако Ели Джо продължи да се влошава? Ако разсеяността ѝ се превърне в объркване и тя изгуби паметта си? Тогава никога няма да науча истината за корените на Лизи.

— Ако предположим, че Ели Джо изобщо я знае. Сигурна ли си, че е така?

— Не — Дейна се отпусна на стола си. — А ти как мислиш?

Сондра замълча за миг, в очите ѝ се четеше тревога. Накрая каза:

— Мисля, че не знае.

Хю се обади в дома на родителите си, като знаеше, че майка му ще вдигне телефона, и ѝ разказа какво са научили в Олбъни.

— Свещеник ли? — попита тя, но звучеше доволна.

— Ревностен католик — продължи Хю. — И съвсем бял.

— Сигурен ли си?

— Беше в къщата на енорийския свещеник, носеше бяла якичка и секретарката на енорията го наричаше отец Джак.

— Имам предвид, че е от бялата раса. Ако той не е човекът, от когото Лизи е наследила цвета на кожата си, тогава кой е?

— Не знам. Но поне установихме, че не е по бащина линия в семейството на Дейна. Още по-важното е, че татко предполагаше цели пет години, че този човек е някакъв дребен негодник. А сега се оказа, че е свещеник.

— Радвам се за Дейна. И баща ти ще е доволен. Почакай. Ще го извикам на телефона.

— Недей, мамо. Просто му предай новината.

— Но това е нещо, което сам трябва да му кажеш.

— Все още нямам отговора, който му е нужен.

— Хю.

— Не още, мамо.

Но само след няколко минути телефонът звънна и когато вдигна слушалката, чу разгневения глас на баща си. Но Итън не беше вбесен заради Дейна.

— Какво, по дяволите, си направил на Стан Хътчинсън?

На Хю му бе нужна минутка да превключи на темата.

— Дръмонд ли ти се обади?

— Не на мен — изсъска Итън. — Или поне не най-напред. Първо се е обадил на брат ми, за да го осведоми, че ти тормозиш сенатора, и да му напомни, че в Конгреса има внесени за обсъждане законопроекти, които директно засягат бизнеса. После се обади на мен, но едва след като Брад ми се обади, за да ми каже, че си излязъл от контрол и че трябва аз да ти стегна юздите. Дръмонд беше полюбезен, но искаше същото. Заяви, че ми се обажда от уважение към колега — член на университетския клуб. Просто искал да знам, че синът ми си играе с огъня.

— Че си играя с огъня ли? Да не съм дете?

— Нямах представа какви проблеми може да ни докара Хътчинсън. Този човек е много влиятелен и отмъстителен.

— Ако се съди по речите му в Сената, човек би си помислил, че е истински светец.

— Онова, което говори, е едно, а какво прави — съвсем друго. Може да разори чичо ти, както може да съсипе и мен.

— Да те съсипе? Как?

— В очите на обществото. Може да ни постави в доста неудобно положение както на Мартас Винярд, така и тук. И да навреди на публичното представяне на книгата ми.

— Да не би да мислиш, че държи в ръцете си всички издателски къщи? Прекалено го надценяваш.

— А ти го подценяваш — обвини го Итън. — С какво си се захванал, Хю?

— Явно съм засегнал болно място.

— Като обвиняваш Хъч, че е баща на детето на някаква жалка девойка?

— Изобщо не е жалка — твърдо заяви Хю. — Нито пък момчето. Той е едно сладко хлапе, което има нужда от помощ.

— Защо от Хъч?

— Защото е негов син.

— Можеш ли да го докажеш?

— Имам косвени доказателства. Трябва ми ДНК тест, за да го докажа безапелационно.

— Както доказа, че Дейна не е имала връзка ли? Майка ти ми каза, че в семейството на баща ѝ са чистокръвни ирландски католици. Ако Ели Джо няма африкански корени, към кого ще се насочиш тогава? Към нас?

Без да отговори на това, Хю затвори телефона.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В петък сутринта Хю пристигна в кантората си половин час преди да се появи Даниъл Дръмонд. Докато пиеше кафето си, той прегледа най-новите доказателства, които Лейки бе събрал. Когато Дръмонд се появи, неговият работен ден вече бе започнал на пълни обороти.

Колегата му обаче изглеждаше така, сякаш току-що се е измъкнал от леглото.

— Кафе? — любезно му предложи Хю.

Дръмонд му отговори с ръмжене.

— Само ако е силно. Със сметана и три захарчета.

Хю му сипа кафето в голяма чаша с логото на кантората. Покани с жест госта си да седне на дивана. Вместо това Дръмонд се разположи на единичното кресло, което обикновено заемаше Хю.

При друг случай Хю би предпочел да се държи по-непринудено, но ако Дръмонд бе решил да си придава важност, тогава и той щеше да му отвърне по същия начин. Взе папката с делото и седна на кожения стол зад бюрото си.

— Благодаря ти, че дойде, Дан. Случаят е спешен.

— Все това ми повтаряш, но за кого? За моя или за твоя клиент?

— Като се има предвид, че на твоя му предстоят избори след два месеца — и за двамата.

— Сенаторът няма сериозна опозиция.

— Това би могло да се промени, ако определена информация излезе наяве.

— Значи говорим за изнудване, така ли? Сега сме в началото на септември. Едно безотговорно обвинение ще предизвика публичен дебат, който може да не бъде разрешен чак до след изборите.

Хю се приведе леко напред.

— Всичко е свързано с инцидент, който се е случил преди две седмици. Детето е на четири години. Играело си на двора пред дома си, когато една кола се качила на тротоара и го блъснала. Шофирал е

възрастен човек, който получил удар. На място се установило, че е починал. И двете засегнати страни са били без застраховка. Ако имаше избор, моята клиентка никога не би се обърнала към твоя клиент. Не иска да го вижда, както и той нея. Но нараняванията на детето съвсем не са леки.

Дръмонд се прозя.

— Какви са?

— Има счупване на гръбнака между таза и гръдния кош. Фрактурата се простира и до дисковете на растежа от дясната страна, което означава, че детето ще порасне асиметрично развито, ако не му бъдат направени допълнителни операции. Тази област е много специализирана.

Дръмонд отпи от кафето си. Заговори с абсолютно безизразен глас.

— Някоя болница не би отказала такава операция на едно дете.

— Вярно е, но майката ще затъне в дългове до края на живота си. Работи като сервитьорка и попада в онази средна категория, в която хората печелят прекалено много, за да бъдат осигурявани от социалните служби, но не и достатъчно, за да си плащат сами сметките. Вече са започнали да я притискат за плащане. Момчето скоро ще бъде изписано, което означава, че тя трябва да отсъства от работа, за да се грижи за него, което пък означава, че ще изкарва още по-малко. Прибави към това и факта, че най-добрият хирург в тази област се намира в Сейнт Луис, което означава, че ще се наложи да напусне работата си.

— Живеем в Бостън. Тук имаме най-добрите лекари в страната.

— Не и за случай като този. Проверих. Най-добрата клиника за такива проблеми е в Университетската болница на Вашингтон.

Дръмонд се намръщи.

— Защо пък трябва непременно да е най-добрият? Няма ли да свърши работа и вторият след него?

Хю се усмихна.

— За много хора вероятно да. За момче, чийто баща е твоят клиент, категорично не. Синът на Хътчинсън заслужава единствено най-доброто. Сигурен съм, че и Хъч ще се съгласи с мен.

— О, би се съгласил, ако това дете е негов син. Бих се обзаложил, че не е.

— И ще загубиш. Доказателствата са много изчерпателни.

— Какви доказателства?

— Имам шестима очевидци, които са готови да свидетелстват, че твоят човек е бил в заведението във въпросната вечер и че е бил обслужван от моята клиентка. Имам други двама свидетели, единият от които с докторска степен, които са готови да потвърдят, че кола, която съответства на описанието на колата на твоя клиент, е била паркирана по-късно пред въпросния мотел. Имам квитанциите от службата за коли под наем, както и от мотела.

— Значи е имала връзка с шофьора.

Хю поклати глава.

— Има и касета от охранителна видеокамера — Лейки бе свършил отлично работата си. — Преди пет години видеоохраната не беше чак толкова разпространена, както е сега, но точно в този мотел много клиенти били пострадали от кражби и затова инсталирали камерите. Картината е малко некачествена, но няма как да не разпознаеш сенатора.

— Знаеш ли колко е лесно да бъдат подправени видеокасетите?

— А знаеш ли колко е лесно да се докаже, че не е била подправяна?

Дръмонд замълча за няколко секунди.

— Това ли е всичко?

Хю поклати глава. Бе запазил най-хубавото за накрая.

— Явно в мига на оргазма сенаторът извиква едно име. Имам две жени, плюс моята клиентка, които ще го потвърдят под клетва. И трите жени цитират едно и също име.

— Какви жени?

— Никол Анастейша и Вероника Дънкан — Никол бе актрисата, която Лейки бе открил най-напред, и макар че снимките им заедно не бяха публикувани, в жълтите вестници продължаваха да се появяват слухове за връзката им. Вероника защитаваше интересите на големите фармацевтични компании, от години работеше много отблизо със сенатора.

Разбрал какви са последствията, Дръмонд смени посоката.

— Какво име твърдят, че произнася? — вече бе напълно разсънен.

— Далия — Хю изчака той да го запомни. — Не е името на съпругата на сенатора, нали? Нито пък на майка му.

— Далия? А не „дали, а“? Или „да-а ли“?

— Далия. От толкова възможни имена няма как три различни жени да са съчинили едно и също. Коя мислиш, е Далия? Първата му любовница? Или дългогодишна интимна приятелка?

— Мисля, че името е без значение. Имаш ли преки доказателства, че твоята клиентка — как се казваше, Кристъл Костас? — е била в мотелската стая с моя клиент?

— Нямам снимка на двамата в леглото.

— А докато влизат или излизат от стаята?

— Не.

— Тогава, приятелю, разполагаш единствено с косвени доказателства.

— Но с унищожителна сила, ако влязат в съда — отвърна Хю, без капка колебание, защото непрекъснато боравеше с косвени доказателства. Някои бяха съмнителни, други, както в този случай — не.

— Каза, че не искаш дело — обади се Дръмонд.

— Не искам. Но ако Хътчинсън иска, аз съм готов — обърна един лист в папката и извади оттам малка снимка, която остави в другия край на бюрото. — Ето, това е момчето.

Дръмонд погледна снимката. Не може напълно да прикрие мигновената си изненада, преди да я побутне обратно към Хю.

— Обзалагам се, че бих могъл да вляза, в което и да е училище в страната и да открия момче, което прилича на сенатора.

— Може и така да е — съгласи се Хю, — но дали някое от тях ще е родено точно девет месеца след вечерта, когато сенаторът е бил забелязан да вечеря в заведение, където го е обслужила майката — жена, която може да докаже, че е прекарала два часа в мотел с него?

— Да докаже ли? Сам каза, че няма снимки, на които двамата да са в мотела заедно. Кой може да оспори, че двамата не са били в същия мотел с други хора?

— И това е възможно — потвърди Хю и хвърли поглед към снимката, която лежеше по средата между двама им. Знаеше, че това е най-силният му коз. — Той е много сладко хлапе, Дан. Майка му казва, че е ритал топка доста добре. Канела се напролет да го запише в

детската школа по футбол. Но сега може да се окаже, че никога повече няма да рита топка. Цялото му бъдеще е в опасност. Като се имат предвид множеството косвени доказателства, с които разполагам, един съдия много би се замислил, преди да отхвърли случая.

Дръмонд въздъхна.

— Колко иска тя?

— Тя не иска — поправи го Хю. — Нуждае се. И бихме искали парите да бъдат в попечителски фонд. Не търси нищо от Хътчинсън, освен онова, което е нужно, за да може синът ѝ отново да ходи. Не цели лично облагодетелстване.

— И това я прави благородна дама? Все пак е спала с женен мъж.

— И жененият мъж е спал с нея. Знаела е, че е сенатор, защото хората около него са го наричали така, но дали е знаела, че е женен? Съмнявам се. Не е от хората, които живо се интересуват от политика.

— Колко точно иска? — отново попита Дръмонд.

— Нуждае се — отново го поправи Хю. — Един милион.

Дръмонд направо зяпна.

— В попечителски фонд — добави Хю. — С възможността средствата да бъдат увеличени, ако медицинските изследвания го изискват.

— Или ще разгласи всичко? Това е изнудване.

— Не, просто медицинска реалност.

Адвокатът пресуши чашата си с кафе.

— Един милион долара.

— Има ги. Има стотици милиони.

— И това го прави лесна мишена, нали? Един милион долара само защото тя твърди нещо?

— Ако не вярва на думите ѝ, един ДНК тест ще бъде достатъчен.

Дръмонд се засмя невярващо.

— Сериозно ли мислиш, че клиентът ми ще се съгласи да се подложи на тест?

Хю сви рамене.

— Имаме солидни доказателства, които ще запълнят поне няколко дни в даване на свидетелски показания пред съда. Едно признание или ДНК тест ще спестят на всички замесени страни време, усилия и унижението, което е свързано с изслушването в съдебна зала. Тестът е много бърз. Твоят клиент често е в Бостън — Хю усещаше, че

сега топката е у него. Можеше да си позволи да се държи любезно. — Знам, че не можеш да се обвържеш с някакво решение, преди да поговориш със сенатора. Вземи тази папка. В нея са изложени доказателствата. На този етап просто искаме едно писмено заявление, че той поема отговорността си, и да бъде учреден временен попечителски фонд, така че да можем да започнем да планираме бъдещото лечение на момчето. Аз лично предпочитам да уредим въпроса цивилизовано и без много шум, както съм сигурен, че ще предпочете и сенаторът — отново побутна снимката на момчето към колегата си. — Вземи и това. Може да е от полза.

Дръмонд се загледа в снимката.

— Харесвам баща ти, Хю. Харесвам и чичо ти. Затова просто искам да се уверя, че разбираш колко много ненавижда сенаторът подобни обвинения — той вдигна ръка. — Не те заплашвам, само искам да знаеш, че ако застанеш зад това обвинение и то не се докаже, ще има сериозни последици.

Хю бе имал случаи в кариерата си, когато бе усещал, че клиентът го лъже. С Кристъл не беше така. А и бе виждал момчето.

— Рискът си струва — каза той. Стана, закачи отново снимката на медицинското досие на момчето, затвори папката и я подаде на колегата си. — Благодаря, че дойде, Дан. Ще чуя ли отговор от теб в началото на следващата седмица?

Дръмонд взе папката.

— Не ме притискай.

— Сенаторът ще бъде в Бостън следващия петък по повод вечеря за събиране на средства за предизборната му кампания.

— Не го знаех.

— Тогава не си включен в списъка му с богати дарители. Мога да уредя теста за час, удобен за него.

— А ако реши да се бори с обвиненията?

— Искат ли да види големи заглавия в пресата?

— Ами твоята клиентка? — той се засмя затворнически. — Хей, една жена, която си тръгва от смяната в заведението, за да се позабавлява набързо в близкия мотел, съвсем не е мило и невинно създание.

— Тя е точно такава. Добра майка е и добър човек, а точно сега е в онази болнична стая, изтощена от работа до късно през нощта, и се

мъчи да облече сина си върху гипса, като не спира да си задава въпроса — с какво е заслужило всичко това едно четиригодишно хлапе? По-късно днес ще го изпишат, а тя не може да си позволи детегледачка, която да се справя с гипсираното му тяло, така че ще трябва да зареже работата си. Това означава, че няма да получи никакви пари. Следващият петък изобщо не е прекалено рано.

— Следващият петък може и да не е удобен ден.

— Трябва да бъде, Дан. Не можем да чакаме. Спести ми труда да подам иск в съда, тъй като се срещна днес с мен, но колкото повече време минава, толкова по-спешен става случаят. Ако не получа отговор от теб до сряда, ще се обадя на секретаря на Харкинс да ми определи изслушване за петък.

— Харкинс? — не беше точно въпрос, а по-скоро израз на смайване.

— Той е добър съдия. Едно такова дело е напълно в компетенциите му.

— Да, защото самият той има дете с недъг.

Хю кимна.

— Така е.

Последва дълго мълчание, а после Дръмонд се засмя кратко.

— Много си хитър.

— Помисли си за това — каза само Хю и изпрати Дръмонд до вратата.

Докато се връщаше обратно в кабинета си, се почувства по-добре. Беше полезен. Бе успял да заяви позицията си много категорично.

Реши да иде до болницата и да сподели новините с Кристъл, затова слезе с асансьора до подземния паркинг на сградата и се качи в колата си. Но щом излезе на улицата, погледна часовника си, промени решението си и пое извън града.

Настанена удобно в бебешко столче на пода в кухнята, Лизи бе сита и доволна. Изглеждаше толкова заинтригувана от играта на слънчевите лъчи върху ръчичките си, че Дейна реши да изчака с къпането. Заинтригуваното бебе беше щастливо, а и посещението им при педиатъра бе чак в девет часа. Сега бе едва седем и половина.

Докато гледаше часовника, Дейна си спомни, че именно по това време имаше навик да се обажда Ема Янг — братовчедка на Ели Джо — някога, когато още бяха близки. Ема живееше в северната част на щата Мейн и дълги години бе прекарала във ферма, така че дори и след като продаде фермата и се премести в града, продължаваше да се буди в ранни зори. Сега сигурно щеше да си е вкъщи.

Дейна набра номера, който предния ден си бе записала от орфаното тефтерче с телефонни номера на баба си. Тогава се бе почувствала гузна, но нямаше друг начин. Не знаеше към кого друго да се обърне. В отчаян опит да научи нещо за произхода си, тя бе обиколила квартала под претекст да покаже Лизи на познатите си, и навсякъде бе повдигала темата за семейството на Ели Джо, но без никаква полза. Никой не я познаваше от времето, преди да се премести в града, което станало скоро след като се запознала с Ърл. Ема бе единствената, която познаваше Ели Джо от годините ѝ в Мейн.

— Ало? — долетя от другата страна дрезгав глас. Дейна предполагаше, че жената е поне на осемдесет години.

— Ема? Обажда се Дейна Джоузеф.

— Кой?

Дейна заговори по-високо.

— Дейна Джоузеф.

Последва пауза, а после жената предпазливо попита:

— За братовчедка ми Елинон ли се обаждаш?

— И да, и не.

— Мъртва ли е?

— Господи, не — възкликна Дейна. — Това ли си помисли?

— Какво?

Дейна викна по-силно:

— Баба ми е добре — нямаше нужда да се впуска в подробности.

— Когато някой се обажда, след като дълго време не те е търсил, новините обикновено не са добри — каза Ема със силния си акцент на отколешен жител на Мейн.

— Този път са добри. Имам бебе.

Последва нова пауза, а после отново дрезгавият глас:

— Кога се роди?

— Вече е на две седмици и половина.

Жената от другата страна повиши тон.

— И защо не ми се обадохте, когато се е родило?

Дейна се засрами.

— Съжалявам. Бях много заета. Не сме изпращали поздравителни картички за раждането — Ема със сигурност бе включена в списъка с получателите. Но пък Ели Джо можеше да ѝ се обади.

— Бях на сватбата ти — продължи Ема. — Тогава на баба ти ѝ трябваха живи роднини и аз бях представител на семейство Джоузеф. Във всяко друго отношение тя ме изолира от живота си. И знаеш ли защо?

Дейна изчака. Тъй като старицата не продължи, тя сподели:

— Всъщност не знам.

Ели Джо просто ѝ бе казала, че Ема е една злобна старица, която само иска да нарани хората, на които завижда.

— Защото се осмелих да кажа нещо за нейния Ърл, което не ѝ хареса — продължи Ема. — Мъжът ѝ не беше такъв, за какъвто го смятаха хората. Тя не искаше никой да разбере.

Дейна затаи дъх, после попита:

— В какъв смисъл не е бил този, за когото са го смятали?

— Беше двуженец.

— Какво!

— Двуженец! О, не биваше да ти казвам. Ели Джо заяви, че просто ѝ завиждам, защото си е намерила добър съпруг, а аз така и не се омъжих. Нарече ме лош човек — точно така ми каза, че съм лош човек — и ми затръшна телефона.

— Двуженец — повтори Дейна. Това звучеше направо нелепо, доколкото тя си спомняше дядо си. Той беше всеотдаен съпруг, баща и дядо, безкрайно грижовен, дори и когато работата му го караше да отсъства от града.

От другия край на линията долетя тъжно изхлипване.

— Не биваше да ти казвам. Сега тя още повече ще ме намрази.

Дейна разбра, че жената ще прекъсне връзката. Побърза да попита:

— Ърл имаше ли афроамериканско потекло?

— Какво да е имал?

— Дали е имал афроамериканци в рода си?

Отсреща последва мълчание.

— Казах, че беше двуженец.

— Ами твоят баща? Или чичо ти? — чичото беше баща на Ели Джо. — Те имаха ли африканска кръв?

— Къде да са имали кръв? — викна възрастната жена. — За какво изобщо говориш, Дейна? — после заговори извън слушалката. Ехо, тук съм, вътре. И отново се върна към Дейна. — Дойдоха да ме вземат. Отивам да пия чай с приятели. Ще кажеш ли на Ели Джо, че я обичам, че съжалявам, ако съм я ядосала и че само тя ми е останала от семейството?

— Непременно — отвърна Дейна, но се съмняваше, че жената е чула нещо, преди да затвори.

Остана замислена за известно време, като знаеше, че ще има подобри шансове, ако се види лично с Ема, но пък бе сигурна, че Ели Джо ще получи удар, ако разбере за това. Освен това, тя бе виждала снимки на родителите на баба си. Определено бяха от бялата раса. Ако някой поне малко бе приличал на афроамериканец, то Ема Янг щеше да разбере за какво пита Дейна.

Не, според нея източникът на външния вид на Лизи не бе от рода на баба Ели. С Ърл положението бе по-различно, но пък двуженец?

Тогава забеляза колко е часът. Вдигна Лизи от столчето, гушна я до гърдите си и я занесе до широко отворените големи прозорци, за да се порадват на слънцето.

— О, мамо — прошепна тя, — не е ли това най-красивото момиченце, което си виждала някога? Така ли си се чувствала, когато си родила мен? Или в Лизи има нещо специално?

Беше се замислила колко много специални неща има в Лизи, които я правят безценна и единствена, когато звънна телефонът. Върна се до дивана, взе безжичната слушалка и замръзна. Позна кода на региона: 518. Всъщност разпозна целия номер. Обаждаше се отец Джак.

Много внимателно дръпна пръста си от бутона за приемане на разговора и с разтуптяно сърце изчака звъненето да престане. Той не остави съобщение.

Страхливец, каза си мислено тя.

Метна слушалката настрани и се качи с бебето на горния етаж. Само след минутки беше съблякла детето и го бе сложила в мивката в банята, която, след като бе застлана с мека кърпа за лице, й беше много

по-удобна отколкото онова чудо на модерното време, което бяха купили за къпане.

Дейна поля внимателно малко вода върху малкото телце.

— Ооо — гальовно припяваше тя, — не е ли прекрасно?

Лизи не изглеждаше съвсем убедена. Тялото ѝ беше сковано, а тъмните ѝ очи — тревожни. Затова Дейна продължи да ѝ говори, докато я къпеше, и вероятно затова не чу колата. Когато Хю изведнъж се появи на вратата на банята, тя се стресна.

— Изплаши ме. Не те очаквах у дома. Нямаше ли някаква среща?

— Имах — с доволно изражение на лицето той се приближи до мивката и загледа как тя слага шампоан на косата на бебето. Лизи набърчи лице. — Какво има? — попита той.

— Мисля, че не ѝ харесва да е гола — отвърна Дейна.

— Чудесно. Мислиш ли, че ще е така и през тийнейджърските си години?

— Едва ли — но доброто му настроение я зарадва. — Как мина?

— Казах каквото имах да казвам.

— Имаше ли полза?

— Определено. Дадох му срок до понеделник, за да ми върне отговор. Имаш час при лекаря в девет, нали? — след като Дейна кимна, той попита: — Имаш ли нещо против да дойда и аз?

— Разбира се, че не — всяка проява на ангажираност от негова страна свидетелстваше за чувствата му към Лизи. — Ти още не си се срещал с доктор Уудс.

Хю бе проучил всички педиатри в околността, бе се поинтересувал от практиката им, какви препоръки имат, както и от начина им на работа, но в деня, когато Дейна се бе срещнала с Лора Уудс, неотложен ангажимент го бе задържал в кантората, а когато тя бе дошла на посещение в болницата, той не беше там.

Дейна използва чаша, за да изплакне косата на Лизи. Бебето се разплака.

— Шшш, тихо, миличка, шшт, почти свършихме — тя приключи, колкото може по-бързо. Хю държеше разгърнатата хавлия и уви Лизи в нея, като ѝ говореше тихичко, докато я носеше към детската стая.

В този миг Дейна се чувстваше напълно щастлива. Докато почисти банята и отиде при тях, Хю беше облякъл Лизи. Тоалетът,

също подарък, беше малка рокличка с плисета в долната част и същите шорти. Цялата беше в бяло с малки пастелни цветчета.

— Тя е... толкова... красива — въздъхна Дейна.

Не само тя бе на това мнение. Щом пристигнаха в медицинския център, всички отбелязаха красотата на Лизи. Една сестра ги заведе в кабинета, където претегли бебето и измери ръста му, преди да се появи Лора, която го прегледа с много внимателни движения, като непрекъснато задаваше въпроси. След като приключи, тя се обърна към Дейна и Хю.

— Има ли много въпроси за цвета на кожата й?

— Има — отговори Хю. — Предложиха ни най-различни обяснения.

— Сигурно — каза Лора. — Засега Лизи няма понятие от цветове, но няма да е винаги така. В един момент навярно ще се наложи да поприказвате с други родители на деца със смесен расов произход.

— В съседната къща живее такъв родител. Той много ни помага.

Лекарката взе медицинския картон на Лизи и отгърна страниците.

— Това са изследванията, които са направени в родилното отделение още при раждането й. Всички резултати са нормални. Дъщеря ви няма наследствени заболявания, хипотиреоидизъм, метаболитни изменения — тя вдигна очи и се обърна към Дейна, после и към Хю. — Но има положителен резултат като носител на сърповидноклетъчния синдром.

Дейна усети как сърцето й спира за миг.

— Какво означава това?

— Сърповидноклетъчната болест е увреждане на червените кръвни клетки, които вместо нормалната кръгла форма имат форма на полумесец. Заради това може да бъде възпрепятстван кръвният поток в малките кръвоносни съдове. Това влошава кръвната картина и води до редица проблеми.

— Сърповидноклетъчна анемия — каза Хю с натежал глас.

— Да, повечето засегнати са от африканско потекло.

— Лизи не може да е болна — обади се Дейна. — Тя изглежда толкова... толкова здрава.

— О, тя не е болна — увери я лекарката. — Това, че е носител, съвсем не означава, че е болна. Просто трябва да знае, че е носител на болестта, когато дойде време да има собствени деца. Ако бащата на детето ѝ също е носител, тяхното бебе може да развие болестта.

— Как е станало това? — попита Дейна.

— Предава се по наследство. Един от всеки дванадесет афроамериканци е носител.

— Това изобщо не ме кара да се чувствам по-спокоен — отбеляза Хю. — Може ли тя да се разболее?

— Не, но когато бебетата се диагностицират рано и се лекуват с антибиотици, състоянието им се подобрява. Затова правим теста при новородените.

Дейна се успокои само донякъде.

— Значи е наследила и това заедно с тъмната си кожа?

— Така изглежда. Един от вас също носи тази наследствена черта.

Дейна преглътна с мъка.

— Без да знае?

Лекарката се усмихна.

— Това се опитвам да ви обясня. Да си носител на гена на сърповидноклетъчната анемия няма абсолютно никакъв ефект върху здравето на носителя. Просто е риск за следващото поколение.

— Значи, ако приемем, че аз съм носител — продължи Дейна, — и ако Хю беше от африканско потекло, тогава Лизи можеше да развие болестта.

— Само ако и Хю е носител.

— Могат ли белите хора да бъдат носители?

— Много рядко. Когато открием носител сред бялата раса, обикновено по-внимателно проучване на родословието разкрива африкански корени в миналото.

— Ние сме от англосаксонско потекло — отбеляза Хю.

— А от другата страна сме от северноевропейски произход далеч назад.

Лора погледна Дейна.

— Ти ми каза, че вероятно чертите на Лизи са били наследени от твоя страна. Това върви с външния вид.

— Значи и аз го нося.

— Да.

— Няма шанс да е било прескочено едно поколение?

— Не, щом дъщеря ти го носи.

— Значи един от родителите ми също го е имал.

— Да.

Дейна се обърна за миг към Хю.

— Мислиш ли, че баща ми ще се подложи на теста?

— Ако наистина иска да поддържате връзка в бъдеще — отвърна той. После попита лекарката: — Какво представлява тестът?

— Съвсем обикновен кръвен тест. Може да бъде направен във всяка лаборатория. И тук имаме такава. Анализът на пробата отнема няколко минути.

— Мога ли да го направя веднага? — попита Дейна и погледна мъжа си. — Как бих могла да моля баща си да се подложи на теста, ако първо сама не го направя?

После се обърна към лекарката.

— Бих искала да го направя, ако е възможно — искаше да знае. Това щеше да е първото конкретно доказателство — първата категорична следа в търсенето на корените ѝ. — Хю може да остане тук с бебето.

Лекарката написа направлението и Дейна слезе до хематологичната лаборатория. Веднага щом подаде листа и записаха номера на медицинската ѝ застраховка, я повикаха в лабораторията.

Лаборантът взе кръв от вената на свивката на лакътя ѝ много бързо и напълно безболезнено. Проблемът дойде, когато той каза:

— Ще изпратим резултатите на вашия лекар след няколко дни.

— О, не — побърза да обясни Дейна, — трябва ми веднага.

Резултатите нямаше да ѝ подскажат кой от предците ѝ е предал гена, но след като се бе люшкала между безброй догадки през последните две седмици, искаше да научи поне този сигурен факт.

— Доктор Уудс каза, че анализът няма да отнеме много време — в гласа ѝ се прокрадна умолителна нотка: — Няма ли начин...

Лаборантът се намръщи.

— Изобщо не им харесва, когато ги помоля да побързат.

— Доктор Уудс каза, че ще отнеме само минутка — е, не беше точно така, но почти. — Тя чака резултатите. Мога да остана, докато станат готови и сама да ги кача горе.

Мъжът явно се предаде. С епруветка в ръка каза:

— Качете се горе. Ще ви се обадят веднага щом свършат.

Доволна от постигнатото, Дейна се качи в асансьора и се върна в кабинета на педиатъра, където завари лекарката с Хю и Лизи. Говореха за генетика. Дейна се наведе към главичката на бебето, затвори очи и си позволи да се порадва на сладкия аромат на детето си.

Когато телефонът звънна, тя стреснато отвори очи. Лора вдигна слушалката, изслуша какво ѝ казаха и се намръщи. Когато затвори, изглеждаше озадачена.

— Тестът е бил отрицателен.

— Отрицателен?

— Явно носителят не си ти — смисълът на казаното от нея сякаш изпълни тишината.

Дейна наруши мълчанието.

— Трябва да са объркали. Не биваше да ги пришпорвам.

— Не си пришпорила никого. Само попълването на документите бави процедурата, а не самото изследване.

— Значи разчитането е сгрешено — пробва Дейна. — Може би трябва пак да го направя.

— Имам по-добра идея — каза лекарката и посочи Хю.

Дейна зяпна.

— Но това е нелепо.

Хю се обади:

— Не е. Нека поне изключим тази вероятност — обърна се към Лора. — Сигурна ли си, че един от нас трябва да е носител?

— Сигурна съм — заяви тя, докато пишеше направлението.

Той излезе и през следващите десет минути, докато Лора прегледа друг пациент, Дейна остана сама. Зае се да накърми бебето, по-скоро за да отвлече мислите си, отколкото, защото Лизи бе гладна. Беше я вдигнала да се оригне, когато Хю се върна.

Дейна повдигна вежди.

— Ще се обадят — каза той.

— Докато сме тук ли?

— Да. Човекът си спомни за теб.

Тя потупваше Лизи по гръбчето.

— Сърповидноклетъчна анемия.

— Не е болна — каза Хю, облегна се на масата за прегледи и кръстоса крака. — Само е носител на гена.

— Не мога да си представя, че съм го носила тридесет и четири години, без изобщо да знам.

Вратата се отвори и влезе Лора. Гледаше към Хю.

— Положителен.

Дейна мигновено се вторачи в него. Той се усмихваше невярващо.

— Не е възможно. Всеки един член на семейството ми е известен от... от поколения наред.

— Мога само да ти кажа какво показва тестът — заяви Лора. — На Дейна е отрицателен, твоят е положителен.

— Сигурно са ги объркали — обади се Дейна, понеже беше съгласна с Хю. — Или са ги разчели погрешно.

Но Лора поклати глава.

— Помолих шефа на лабораторията да ги провери отново. Тестът на Хю определено е положителен.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Хю не можеше да не се съмнява и това нямаше нищо общо с расизма. Идеята, че може именно той да е източник на африканското потекло на Лизи, противоречеше на всичко, което знаеше за семейството си — на всичко, което бе научил от родителите си за семейството.

Но той вярваше в науката.

Изводите от теста бяха съвсем ясни. Това хвърляше напълно нова светлина върху цвета на кожата на Лизи, а освен това, изведнъж разбра той, и върху негативната реакция на Итън. По пътя към дома той шофираше мълчалив, зает да сглоби отделните късчета информация, които разклащаха основите на всичко, което си мислеше, че знае.

Веднага щом остави Дейна и Лизи, той пое към „Олд Бърджис“. Пришпорван от гнева, измина по-голямата част от пътя с висока скорост, докато най-сетне зави към алеята на родителите си. Паркира и само след секунда вече крачеше бесен към голямата тухлена къща.

Натисна входния звънец. Никой не му отговори и затова използва собствения си ключ. Щом се озова вътре, първо прекоси дневната и отиде до библиотеката на баща си. Итън не беше там, но пък последната му книга беше точно в центъра на голямото дъбово писалище, което бе наследено от пращадото на Итън — или поне от човека, който се предполагаше, че е пращадото на Итън.

„Още топла от печатницата, пишеше в бележката от редактора на Итън. Пожелавам ти още много топли отзиви.“

Вбесен, Хю отново мина през фойето и отиде до кухнята. Там нямаше никого, но пък вратата към градината бе отворена. Прескочи стълбите наведнъж и със същата решителност прекоси алеята към басейна. Родителите му седяха с един стар приятел до масичка от ковано желязо под сянката на чадър, който ги пазеше от силното слънце. Ако се съдеше по чиниите им, явно приключваха с обяда.

Дороти го забеляза първа. Лицето ѝ светна и това накара и другите да се обърнат. Хю погледна баща си.

— Може ли да поговорим.

— Хю — възкликна баща му, приятно изненадан, сякаш едва от вчера не бяха се виждали и между тях нямаше никакво неразбирателство, — помниш Лари Силвърмън, нали? Току-що е подписал договор да възстанови стария герб. Празнуваме случая.

Хю протегна ръка към мъжа.

— Поздравления — после се обърна отново към Итън. — Може ли да поговорим?

Дороти предложи ведро:

— Ще хапнеш ли сандвич с нас, Хю?

— Не, просто ще ви отнема татко за минута — очите му се спряха на баща му, който сигурно забеляза бушуващите му чувства, защото стана от мястото си и го хвана под ръка.

— Веднага се връщам — каза той на останалите и след като заобиколиха басейна, тръгнаха по алеята. Когато стигнаха до къщата, той пусна ръката на Хю и мина преди него в кухнята. — Това беше направо грубо — каза той. — Надявам се, че имаш основание.

Хю знаеше, че има, макар изобщо да не го интересуваше какво точно означаваше за баща му думата „основание“. Винаги бе уважавал баща си. Въпреки случаите, когато не бяха на едно мнение, вярваше, че той е честен човек. Сега вече — не.

Мъчейки се да сдържа тона си, той каза:

— Случи се нещо интересно. Двамата с Дейна заведохме Лизи при педиатър, който прегледа и изследванията, направени в родилното отделение. Моето бебе е носител на гена на сърповидноклетъчната анемия. Знаеш ли какво е това?

Итън го погледна предпазливо.

— Да.

— Наследила го е от един от родителите си — продължи Хю със същия сдържан тон, — и естествено, предположихме, че е от Дейна, защото от самото начало решихме, че африканските гени идват от нейна страна, тъй като в моето семейство всички са снежнобели. Странно се получи обаче, татко. Тестът на Дейна беше отрицателен. Затова си казах: Какво пък, сам ще се подложа на теста, защото той, разбира се, ще е отрицателен и тогава отново ще изследват Дейна. Само че моят тест беше положителен.

Итън пребледня като мъртвец. Не каза нищо, само гледаше Хю, което още повече вбеси сина му.

— И тогава изведнъж — не спираше Хю — се замислих за това как ти се нахвърли върху жена ми в деня, когато Лизи се роди — как побърза да я обвиниш, че е имала връзка с друг мъж. Как не искаше да видиш детето ми — болката от това още го измъчваше, — дори и след като унизах Дейна, като направих тест за бащинство, за да докажа, че това бебе е мое. И се замислих защо не искаш да видиш това невинно тъмнокожо бебе — ти, който винаги си уважавал цветнокожите.

Итън стоеше скован и безмълвен.

Хю се опря с трепереща ръка на кухненския плот.

— Докато шофирах насам, си спомних за последния ни разговор по телефона. Непрекъснато споменавахе книгата си и изтъкваше, че моментът не бил подходящ, сякаш раждането на бебето е било целенасочен саботаж от страна на Дейна и мен. И тогава се замислих за самата книга — продължи той, — която всъщност е една възхвала на аристократичния ни род. И започнах да се питам дали си знаел, че книгата ти, че животът ти е бил една измама.

— Не знам такова нещо.

— Ами великият бял либерал, какъвто те описват всичките ти книги — беснееше Хю, — той истински ли е? Или си защитавал правата на малцинствата през годините, защото си изпитвал вина за това, че минаваш за бял?

— Не съм писал нищо, воден от подобен мотив — заяви Итън.

— Наистина ли си безпристрастен или всичко е било за пред хората?

— Има ли значение? — отвърна му също толкова остро баща му. — Целта не оправдава ли средствата?

— Не. Мотивите са важни. Важно е какво има тук — каза Хю и докосна гърдите си, жест, който Дейна бе използвала съвсем наскоро.

— Невинаги — възрази Итън.

— Дори и ако това те превръща в измамник!

Итън трепна от думата и цялата му борбеност се изпари. Внезапно доби беззащитен вид.

— Историята със сърповидноклетъчната анемия е първото конкретно доказателство, за което съм чул.

— Първото конкретно доказателство ли? А какви бяха неконкретните?

— Нямаше такива — настоятелно заяви Итън. — Никакви доказателства.

— Но знаеше ли, че има вероятност семейството ни да не е такова, за каквото го мислим?

Итън го гледаше напрегнато. След много дълъг миг на размисъл той кимна и извърна поглед.

— Кога? — попита Хю. — Колко назад във времето?

— Не много.

— За годините след Гражданската война ли говорим?

— По-скоро. Преди около седемдесет и пет години — погледът му се плъзна по лицето на Хю. — Чух един слух, когато бях момче. И отново, когато двамата с Робърт се родихте. Прекарвахме летата на Мартас Винярд — той се намръщи и стисна устни.

— Не спирай точно сега — предупредително се обади Хю.

Баща му вдигна очи.

— Хю, не съм сигурен какво знам.

— Започни със слуховете — никога не бе притискал така баща си. Прекалено много го уважаваше. Но всичко това се бе променило.

Итън се облегна на мивката и погледна към басейна и масичката от ковано желязо, където седеше жена му. Остана мълчалив още минута. После въздъхна.

— Според слуховете майка ми е имала връзка с някакъв мъж на острова.

— Афроамериканец.

— Да. Бил адвокат във Вашингтон, но през лятото се връщал в Оук Блъфс. Майка ми се срещала с него в града.

— Срещала се е?

Итън впери поглед в очите на сина си — тъмни очи, осъзна Хю, също като неговите и на Лизи.

— Не съм сигурен, че са имали връзка.

— Татко — сопна се Хю, — аз съм носител на гена на сърповидноклетъчната анемия. Мислиш ли, че съм го наследил от мама?

Итън не отговори.

— Тя знае ли за всичко това?

— Не.

Хю притисна пулсиращите си слепоочия.

— Баща ти знаел ли е, че жена му е имала връзка с друг?

— Не знам какво е знаел той — отвърна Итън.

— Споменава ли ти е нещо?

— Не.

— Какво друго знаеш за онзи мъж? Знаеш ли името му?

— Да.

— Още ли е жив?

— Не.

— Има ли семейство?

— Една сестра. Семейството му е със смесено потекло — единият му родител е бил бял, а другият — чернокож. Самият той беше с много светла кожа.

Хю се съсредоточи върху генетическата страна на въпроса.

— Значи, ако е имал дете от бяла жена, това дете е имало всички шансове да се роди с още по-светла кожа.

Итън се поколеба.

— Може би да, а може би не. Доколкото знам, след моето раждане слуховете са утихнали. Появиха се отново, когато отидох на острова с бременната си жена. Същите клюкари започнаха да коментират дали моето дете няма да прилича на дядо си. Когато ти се роди, слуховете отново замряха. Същото беше и с Робърт.

— Робърт — въздъхна Хю. Това повдигаше нов въпрос.

— Ти си спрял след Робърт. Само две деца. Повечето в рода Кларк имат по три или четири. Да не би да си решил, че достатъчно си рискувал?

— Не. Майка ти изкара тежка бременност с Робърт. Лекарите й препоръчаха да не ражда повече.

Хю прие това обяснение.

— Робърт бе доказателство за мен — каза Итън. — След като и неговите деца се родиха с външния вид на бялата раса, реших, че всичко, което съм чул на Мартас Винярд, са били зловни клюки.

Хю не искаше да слуша оправдания.

— Но си разбрал истината в мига, в който зърна Лизи.

— Не, не знаех. Минало е прекалено много време. Имаше и други възможности — подхвърли той, намеквайки за семейството на

Дейна.

— Но това е била една от възможностите — възрази Хю, — а ти не спомена и дума. Вместо това обвини жена ми, че ми е изневерявала. Как можа да го направиш?

— И това беше вероятно.

Хю направо побесня от гняв.

— Както твоята майка е изневерявала на баща ти ли? Някога попита ли я за това?

— Не бих могъл — отвърна Итън и се загледа към коридора.

Хю повиши глас.

— Защото е щяло да бъде обида дори и ако само предположиш, че не му е била вярна. Не смяташ ли, че същото важи и за Дейна? Тя може и да няма благородно потекло като нашето... — той се сепна и се засмя горчиво.

— Ха! Но ние нямаме потеклото, което си мислехме, че имаме, нали?

Итън постави длан върху рамката на вратата.

— Какво, по дяволите, ще правя? Книгата ми излиза след по-малко от десет дни.

— Твоята книга? — възкликна Хю. — Ами съпругата ти?

Итън сякаш не го чу.

— Имаме планирано голямо турне. Предстоят ми интервюта за вестници и телевизионни предавания — отново обърна измъчения си поглед към сина си. — В тази книга съм представил живота си като факт. Ако е лъжа, с мен е свършено като писател. Можеш ли да си представиш какъв скандал ще избухне, ако това излезе на бял свят? Жълтата преса направо ще пощурее — той присви очи. — Забрави за жълтата преса. Дори и „Таймс“ ще се заеме със случая. Ами... ами студентите ми? Как да им обясня на тях? Или на ректора?

Хю изобщо не можеше да му съчувства.

— Какво сте ми казвали винаги двамата с мама: Недей лъжи, защото лъжата ще те преследва до гроба, нали?

— Не съм излъгал съзнателно.

— Но ти си изследовател. Знаеш как да ровиш в миналото и да извличаш фактите. Правил си го за Уудроу Уилсън. Както и за Гроувър Кливлънд. Защо не го направи за Итън Кларк?

Баща му се стегна.

— По същата причина, поради която и ти предположи, че жена ти е източникът на цвета на кожата на дъщеря ти. Отрасъл съм с определени представи. Беше за предпочитане да се придържам към тях, отколкото да разнищвам други възможности.

— За предпочитане — повтори Хю.

— Да, за предпочитане. Нима всички не искаме да мислим за себе си като за чистокръвни потомци на расата си?

— Но ние не сме. И ти си го знаел — вдигна длан, когато забеляза, че баща му се готви да възрази, — на подсъзнателно ниво си го знаел. Какво изобщо те накара да напишеш „Наследството на един род“?

— Аз съм историк. „Наследството на един род“ е историческа книга. Мъжете от семейство Кларк винаги са имали роля в книгите ми.

— Епизодична роля. Никога не са били главни герои. Какво си си въобразявал?

— Мислех си, че ще се получи — върна също толкова остра реплика Итън. — Мъжете в рода ни са били бизнесмени, политици, дипломати. Били са на всеки кръстопът в историята на страната ни и са постигнали всичко с усърдие и честен труд. Гордея се със семейството си — той спря рязко и постави ръка на гърдите си. — Какво ще кажа на агента си? Ами на издателя си?

— Какво ще кажеш на мама? — добави Хю, като съзнаваше, че най-тежко ще бъде именно у дома. — Аз какво да кажа на моята съпруга? Тя няма да забрави колко зле се е отнесло с нея това семейство — ти и чичо Брад. Той знае ли, между другото? — тогава се сепна и попита: — Кой е неговият баща?

— Мъжът, когото смятах за свой баща.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Дейна се занимаваше с Лизи и се стараеше изобщо да не мисли за нищо. След като приспа бебето, се зае да довърши фарьорския шал. Искаше да е готов за есенните продажби.

Шалът погълна цялото ѝ внимание. Дори и след като бе изработила модела на плетивото, бе оплела двата края и ги бе разделила на две основни крила и клиновидна платка на гърба, все пак ѝ оставаше да брои бримките, да премества маркерите и да следва схемата за стотици бримки. Всеки ред ѝ отнемаше поне десет минути, докато го завърши.

Не можеше да се тревожи за обаждането от Олбъни, за Хю и Итън или за Ели Джо. Трябваше да се концентрира върху онова, което правеше. Това ѝ действаше целебно. Когато Лизи се събуди, за да суче отново, вече се чувстваше по-добре.

Бяха стигнали до средата на храненето, когато на вратата се появи Али. Носеше и двете си кукли — Крем, с червения шал, праметнат веднъж около врата ѝ, и Коко, с тъмнозеления шал, който бе увит толкова пъти, че лицето на горката кукла бе почти напълно скрито. Дейна дръпна шала надолу, но Али веднага го вдигна отново.

— Не искаш ли да откриеш нослето ѝ, за да може да диша? — попита Дейна.

— Няма нужда да диша. Харесва ѝ да е увита.

— Защо?

— Защото — подхвана обяснението си Али, — може да вижда какво става, без никой да я вижда — гушна и двете кукли и вирна брадичка. — Ще ходим ли в магазина?

Разбира се, че отидоха. Али бърбеше през цялото време за всичко, което зърнеше по пътя, и макар Дейна да искаше да обсъдят проблема с училището ѝ, не знаеше как да подхване темата. Али изскочи от колата веднага щом тя спря, и хукна към магазина.

Дейна я последва, понесла на ръце Лизи. Вътре си поговори с Тара за една поръчка, която доставчикът бе надписал, провери заедно с

Оливия колко хора са се записали за есенните курсове по плетене и попита Сондра какво е настроението на Ели Джо. Научи, че баба ѝ все още е потисната, остави Лизи и Али под зоркия поглед на Сондра и отиде до къщата.

Ели Джо я нямаше в кухнята.

— Бабо? — извика Дейна и претърси останалите помещения на първия етаж. — Бабо? — извика по-силно този път и се качи по стълбите.

Ели Джо не беше в стаята си, нито в банята, но Дейна чу Вероника.

Уплашена да не види повторение на сцената отпреди две седмици, тя забърза по коридора към стаята на майка си. Ели Джо не беше там, но вратата на килера бе отворена и стълбата бе смъкната надолу, както и в онзи нещастен ден. Вероника мяукаше на тавана.

— Бабо? — викна Дейна и бързо се покатери горе.

Отначало не я забеляза. Едва когато Вероника отново измяука, Дейна видя и двете. Седяха една до друга в ниското място под стрехата. Гипсираният крак на Ели Джо бе протегнат напред. Вдясно от нея имаше розово парче, измъкнато от изолацията на покрива. На пода бяха разпилени някакви листове и изрезки от вестници.

— Какво правиш тук, бабо? — викна Дейна, тъй като задухът на покрива сигурно се отразяваше зле на възрастната жена. Побърза да иде до нея. — Какво е това?

Ели Джо не отговори и тя се зае да събира хартийките. Имаше няколко официални документа, изрезка от вестник и ръкописна бележка.

Дейна хвърли бърз въпросителен поглед към Ели Джо и после погледна изрезката. Вестникът бе от деня след смъртта на дядо ѝ и описваше нещастен случай в мотелска стая, свързан със странно падане и откриването на тялото дванайсет часа по-късно. Тя пропусна следващите редове. Няколко думи от последния ред привлякоха вниманието ѝ: „... съпруга, с която отдавна били разделени“.

— Какво е това? — попита Дейна, обръщайки се към Ели Джо.

В очите на баба ѝ имаше много болка и нещо не бе съвсем наред с устата ѝ. Беше някак изкривена, леко отворена, но не помръдваше.

— Бабо?

Ръцете ѝ също не бяха помръднали.

— Бабо — простена Дейна и останала без сили, се надигна на коляно и докосна лицето на баба си. Беше топло и пулсът на шията ѝ бе силен. Но Ели Джо не можеше да проговори.

Ужасена, Дейна бръкна в джоба за мобилния си телефон и разбра, че го е оставила в чантата си в магазина.

— Почакай само минутка, бабо — бързо каза тя. — Трябва да повикам помощ.

Слезе по подвижната стълба, грабна безжичната слушалка от спалнята и отново се качи горе. Най-напред се обади в магазина. След това — на Хю.

Когато чу гласа му, всичко се върна на мястото си — почувства близостта, която някога споделяха, стабилността, която той ѝ даваше. Това беше спешен случай. Нуждаеше се от него.

— Да — гласът му прозвуча странно сдържано. Дейна се помъчи да не изпада в паника.

— Къде си?

— На магистралата.

— Колко далеч си от магазина за преди?

— На петнайсет минути — вероятно бе усетил страха ѝ, защото в гласа му се прокрадна загриженост. — Какво има?

— Ели Джо — отвърна Дейна. Беше клекнала до баба си, вдигна безжизнената ѝ ръка и я допря до бузата си. — Другите повикаха линейка, но може да ми е нужна помощта ти за Лизи.

— Пак ли кракът ѝ?

— Не.

— Сърцето?

— Не мисля.

— Удар?

— Може би — каза тя. — Можеш ли да дойдеш направо тук?

Хю пристигна пред дома на Ели Джо тъкмо когато я вкарваха в линейката. Дейна изтича към колата му.

— Мислят, че е удар, но не знаят със сигурност — викна тя доста изплашено. — Трябва да бъда до нея, Хю. Лизи е в магазина, а аз

нямам представа колко ще се забавя. Не мога да я взема с мен. Имаме от онези малки бутилки с готово изкуствено мляко. Трябва само да отвориш една и да ѝ сложиш биберон.

— Мога да се справя — увери я Хю. Вярно, че досега не бе хранил бебето, тъй като Дейна кърмеше, но беше прочел всичко в книгите.

— Извинете? — извика шофьорът на линейката.

Дейна се отдръпна от Хю.

— Всичко, което ти е нужно, е в шкафа вдясно от хладилника.

— Колко да стопля млякото?

— Опитай го върху дланта си — извика тя, докато се качваше в линейката.

— Обади ми се, за да ми кажеш какво става.

Тя кимна. Когато вратата на линейката се затвори, Тара се откъсна от групичката на жените, които наблюдаваха притеснено, и отиде при него.

— Слава Богу, че си тук — каза тя. — Станалото не е хубаво. Искаш ли аз да поема бебето, за да можеш и ти да идеш в болницата?

Хю имаше доверие на Тара, но искаше той да е с Лизи.

— Засега няма нужда — каза той, — но ни трябва помпичка за мляко.

— Ще взема. Мога да изтичам до болницата, за да покажа на Дейна как се използва и да ти донеса млякото.

— Това ще е голяма помощ — отвърна той и забеляза Лизи, заспала на рамото на една възрастна жена, която гледаше тревожно след линейката. Беше я виждал в магазина, а и Дейна го бе запознала с нея преди две седмици в болницата. — Това е... Сондра, нали?

— Сондра Белайл — опресни спомените му Тара. — Тя е страхотна.

Жената го пресрещна до вратата на магазина. Беше висока почти колкото Хю и стилно облечена в бели панталони и шоколадовокафява блуза. Беше с къса бяла коса, светлокафява кожа и очи, изпълнени с болка.

— Казаха ли нещо хората от спешния екип?

— Не чух нищо.

Сондра изглеждаше измъчена.

— Напоследък изобщо не беше на себе си. Като се връщам назад, се питам дали и първото ѝ падане не е било в резултат на лек удар, кратък исхемичен пристъп. Може да е имала няколко такива, но категорично отказваше да иде на лекар. Трябваше да настояваме повече — тя свали бебето от рамото си и с изненадващо нежни ръце я задържа за миг, преди да я подаде на Хю. Лизи продължи да спи спокойно.

— Голям щастливец си, Хю — каза жената.

Докато гледаше сега Лизи, той бе връхлетян от прилив на чувства, по-силни от всичко, което бе изпитвал някога през живота си. Тя беше негово дете.

— Благодаря, че си я наглеждала.

— За мен е истинска радост.

Нещо в тона на Сондра накара Хю да я погледне по-внимателно. Наистина забеляза радостта ѝ и това го успокои.

— Ако мога да помогна с нещо — обясни тя, — живея само на пет минути оттук. Тара има номера ми. Моля те, обади се.

— Благодаря — отвърна Хю и се загледа след нея, докато тя се връщаше в магазина.

Именно тогава забеляза Али Джонсън. Седеше на голям стол до дългата маса, стискаше куклите си и го гледаше с тъжни очи.

— Али — приближи се към нея той, — как дойде тук?

— С Дейна — уплашено отвърна Али. — Какво ѝ е на баба Ели?

— Не знам със сигурност — той коленичи.

— Ще умре ли?

— Надявам се, че не. Имам нужда от твоята помощ, Али. Другите отидоха в болницата и аз съм сам с Лизи, а не знам точно какво да правя. Много ще ми помогнеш, ако седнеш на задната седалка и наглеждаш Лизи, докато аз карам. Мислиш ли, че ще се справиш?

Али кимна. Хю се усмихна.

— Добро момиче — той се изправи. — Имаш ли чанта за нещата си?

Скоро след това спряха пред дома им. В съседната алея Дейвид тъкмо слизаше от своята кола. Али мигновено скочи от колата и хукна към него.

— Татко, нещо ужасно се случи с баба Ели. Изнесоха я от къщата ѝ на носилка. Не правят ли така с умрелите?

— Тя ще се оправи — извика Хю и извади Лизи от столчето ѝ. Докато се изправи, Дейвид вече бе до него.

— Какво е станало?

— Мисля, че е получила удар. Линейката изплаши Али. Тя вътре ли е?

— Да.

— Искаш ли да чуеш нещо наистина невероятно? — попита Хю и направо изгърси всичко, което бе научил. — Дядо ми е бил наполовина чернокож.

Лицето на Дейвид пребледня. Хю изсумтя.

— Да, и аз така се чувствам. Току-що го разбрах. Сега за първи път го изричам гласно.

Дейвид се намръщи.

— Кажй го пак.

— Дядо ми е бил наполовина чернокож.

— Кой дядо? — попита Дейвид, сякаш това бе някаква шега. *Крупният бизнесмен или посланикът в Исландия?* — сякаш чуваше мислите му Хю.

— Адвокат, в когото майката на баща ми явно се влюбила едно лято на Мартас Винярд.

Съседът му остана безмълвен за минутка, докато осъзнае, че той не се шегува. После внезапно се ядоса.

— Негодник.

— Не аз. Баща ми.

— След всичко, на което подложи Дейна? Значи сте лъжци, всички вие, представящи се за бели? Използвате всички предимства в живота. Претендирате, че сте по-праведни и от папата, а всъщност криете факта, че сте от смесена раса.

Този път Хю не оспори думите му. Разбираше, че си го заслужава и че трябва да остави Дейвид да си излее душата, ако изобщо искаше отново да бъдат приятели.

— Какво искаш да кажеш с това, че току-що си разбрал? — попита Дейвид.

Хю му разказа за теста за сърповидноклетъчната анемия и за последвалия спор с Итън.

— Той наистина ли не е знаел? — попита Дейвид. — Вярваш ли в това?

Хю се замисли за миг.

— Да, вярвам. Видях лицето му. Мога да го обвинявам, задето не е проверил по-рано, но не би могъл да имитира изненадата — не сподели за ужаса на Итън по повод книгата му. Картината не беше приятна.

Дейвид продължи да се взира изпитателно в лицето на Хю още известно време, сякаш очакваше той да се засмее и да си вземе думите назад. Но нищо такова не последва. Всичко бе съвсем истинско.

Тогава погледът му изгуби остротата си. Той прокара длан по голата си глава.

— Много е забавно всъщност, нали? Баща ти сигурно е в шок. И като стана дума за шок, казах на Сюзън за куклите на Али. Отначало побесня, но като се успокои, започна да разсъждава разумно. Каза, че само си въобразявам и че се опитвам да я разстроя, и че съм разглезил Али и затова тя не иска да си тръгне — той погледна към Лизи. — Искаш ли да наглеждам бебето, докато ти отскочиш до болницата?

— Ще изчакам да получа вест от Дейна — той погледна Дейвид право в очите. — Но благодаря все пак. Оценявам предложението.

— Колкото до другото — каза Дейвид с по-тих глас, — не е дошъл краят на света.

— Не, но определено се променя моят поглед към света.

— Това може да е нещо хубаво.

— Може би. Още не съм стигнал толкова далеч. Научих всичко само преди няколко часа.

— Радвам се, че ми каза.

— Аз също.

Дейвид отново погледна към Лизи.

— Знаеш ли какво да правиш, когато заплаче?

— Никога не съм я хранил, но ще се оправим. Ако е достатъчно гладна, ще почне да яде, нали?

Така беше на теория. На практика беше по-сложно. Не можеше да намери специалния апарат за претопляне на бутилките и когато Лизи се заплака, се наложи да мине към план Б, който включваше

претопляне на бутилката с готовото изкуствено мляко в съд с вода на котлона. За съжаление в книгите не предупреждаваха за прекаленото сгорещяване на млякото. Остави бутилката за минута в хладилника, а когато Лизи се разплака още по-силно, я премести във фризера. Накрая взе втора бутилка, стопли я за малко и сложи биберон отгоре ѝ.

Явно Лизи не хареса този биберон. Продължи да върти главичка и да търси истинската гърда, а когато не я намери, се разрева с всички сили. Накрая опита да налапа биберона, веднага се задави и отново заплака.

Хю провери какво пише на опаковката, която бе захвърлил настрана, и видя, че бибероните са среден размер, за по-големи бебета. Порови в шкафа, намери кутия с по-малки, измъкна трескаво един и го сложи на бутилката с млякото. Лизи продължи да се бори с него, затова той си пое дълбоко въздух и опита с мили думи. Това оказа нужния ефект.

Тогава звънна телефонът. Понеже нямаше трета ръка, той се опита да хване Лизи и бутилката с една, за да вдигне слушалката, но тя пак се разплака. Настани я удобно между две възглавнички на дивана и задържа бутилката в устата ѝ, но дори и силно протегнат, не можеше да достигне до телефона. Накрая, когато усети, че след малко ще се включи телефонният секретар, той извади бутилката от устата на бебето и се хвърли към слушалката. И добре че го направи. Беше Дейна.

— Здравей — обади се той, — изчакай само секунда — вдигна Лизи, затвори ѝ устата с млякото, после стисна слушалката между рамото и ухото си. — Как е тя?

— Казаха, че състоянието ѝ е стабилно. Защо плачеше Лизи?

— Извадих бутилката от устата ѝ, за да вдигна телефона. Какво означава „стабилно“?

— Диша самостоятелно и сърцето ѝ е наред. Проблемът е в дясната ѝ страна. Сега правят изследвания, за да установят причината.

— Какво мога да направя аз?

— Остани с Лизи. Тара ще дойде при мен с помпичка за кърма. Ще ти донесе моето мляко.

— Лизи изглежда харесва и изкуственото.

— Но аз направо ще експлодирам. И бездруго ще трябва да се науча как да го правя. Баба няма да се върне веднага у дома, ако

изобщо се прибере.

— Ще се прибере, Дий. Хич и не мисли за друга възможност.

Дейна обясни съкрушена:

— Ако открият причината за състоянието ѝ, това ще означава или операция, или прием на лекарства. Не са сигурни дали някога ще възстанови напълно двигателните си функции.

— Щом не са сигурни, това означава, че е възможно.

— Тя никога няма да е същата, Хю.

Думите ѝ го трогнаха.

— Започвам да си мисля, че именно в това се състои животът — непрекъснатата верига от променящи се брънки. Всяка нова промяна насочва цялото в леко различна посока.

— Но аз искам да се върна към предишния ни живот.

— Веригите не са толкова еластични, че да правят осморки.

— Тя ми е баба. Единственото, което ми е останало от миналото. Беше ми като майка. Това е много специална роля.

— Да — съгласи се той и изведнъж си помисли за Итън. Някога той беше близък с майка си. Хю си спомняше, че когато баба му бе починала, Итън бе скърбил месеци наред.

— Сега трябва да затварям. Ще ти звънна, когато науча нещо повече.

— Моля те — той замълча за миг. — Обичам те.

— Ще се чуем по-късно — тихо каза тя и прекъсна връзката.

Хю довърши храненето на Лизи и докато я държеше да се оригне, си мислеше за казаното от Дейна. Майките наистина имаха специална роля. Те бяха насреща, когато никой друг не те подкрепя, сякаш обвързани от неписан договор с детето, за което са полагали грижи от раждането му.

Хю имаше майка. Ако и тя се чувстваше обвързана с него от такъв договор, той трябваше да го знае. Вдигна телефона.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Хю прецени, че са минали два часа, откакто си бе тръгнал от къщата на улица „Олд Бърджис“. Обядът трябваше да е приключил. Лари Силвърмън сигурно вече си бе тръгнал. Итън вероятно се бе затворил в библиотеката с мрачните си мисли и както винаги, Дороти щеше да вдигне телефона.

В гласа ѝ липсваше обичайната ведрина.

— Аз съм — обади се той.

Последва кратко мълчание, а после възмутеният глас на майка му:

— Какво си казал на баща си, Хю?

— Не ти ли каза?

— Нито дума. Изкрещя ми, че имало някакъв спешен случай, и веднага се затвори в кабинета си. Когато почуках на вратата, за да му кажа, че Лари Силвърмън си тръгва, ми отговори, че разговаря по телефона. Беше много неловко, Хю. Направо грубо. Отговаря ми, когато го повикам, но отказва да излезе. Какво си му казал?

Хю не можеше да ѝ каже. Не беше редно. Итън трябваше да намери начин, трябваше да намери куража, да го направи. Бил е длъжен да сподели с Дороти още преди години. Хю направо не можеше да проумее как този човек е оставил жена си да преживее две бременности, без да ѝ спомене за слуховете. Ако адвокатът на острова е бил наполовина чернокож, то Итън бе една четвърт такъв.

Това правеше самия Хю една осма чернокож. Звучеше му направо непонятно.

Но нямаше намерение да казва каквото и да било на майка си. Баща му беше длъжен да го направи.

— Имам спешен случай у дома, мамо. Бабата на Дейна получи удар — Дороти си пое дълбоко дъх. — Сега са в болницата и се опитват да разберат какво го е причинило. Трябва да бъда до Дейна и изобщо не знам колко време ще продължи всичко. Бих могъл да взема

бебето с мен, но болницата не е подходящо място за едно новородено. Някой трябва да остане тук с нея. Ти можеш ли да дойдеш?

— Ами...

— Знам, че вече си идвала.

— Но баща ти не знае — каза Дороти, леко изплашена. — Какво да му кажа?

— Че имам нужда от теб — предложи синът ѝ. — Че моето бебе има нужда от теб. Знам, че те поставям в затруднено положение, но няма на кого друго да се доверя — не бяха наели гувернантка, а още не бяха използвали и детегледачка за няколко часа. Би могъл да се обади в някоя агенция и да плати на някоя непозната. Или да помоли Дейвид, или Тара. Но Дороти му беше майка и Лизи беше нейна плът и кръв. — Трябва да бъда до Дейна. Изминалите две седмици бяха много тежки. Не я подкрепих така, както се очакваше от мен. Длъжник съм ѝ.

— Длъжник ли? По задължение ли го правиш?

— Ще го кажа иначе. Държах се лошо с нея и трябва да се реванширам.

— В какъв смисъл лошо? — попита Дороти.

— Заради цялата история с расовия произход. Мамо, сега не мога да навлизам в подробности, а колкото до татко, двамата имаме личен спор. Ще трябва него да питаш за подробностите.

— Няма да ми каже. Ядосан е, а ти наистина ме поставяш в затруднено положение. Не знам как да постъпя.

— Кажу му за Ели Джо — предложи Хю. — Кажу му, че Дейна е сама. Той ще разбере.

— Не мисля.

— Повярвай ми, ще разбере.

Дороти се загледа във вратата на библиотеката. Направена от масивен махагон, тя имаше осем релефни панела, всеки от които бе с малко по-различна шарка на дървесината. Погали с длан единия от панелите и после почука.

— Итън? Отвори, моля те.

Гласът му бе приглушен.

— Не сега, Дороти.

— Има проблем, който искам да обсъдим.

— Едва ли е толкова спешно.

— Спешно е — настоя тя и разпери длан върху дървото. — Бабата на Дейна е получила удар. Дейна е при нея в болницата. Хю иска също да отиде, но предпочита да не води там и бебето. Помоли ме да остана при Лизи, докато го няма.

От другата страна на махагоновата врата последва мълчание.

— Итън? — повика го тя и стисна дръжката. — Моля те, отвори вратата. Моля те, кажи ми какво има — той не отговори. — Итън.

— Иди при Хю — извика накрая.

— Казах му, че ме поставя в неудобно положение, защото ти не искаш да ходя там, но съм съгласна, че той трябва да бъде при жена си.

— Иди при Хю — извика Итън, този път по-настойтелно.

— Дейна сигурно не е на себе си от притеснение, защото баба й е всичко за нея на този свят, така че разбирам защо Хю иска да бъде с нея. Ако са знаели, че може да стане нещо такова, сигурно са щели да направят план как да действат. На Хю навярно му е било много тежко да се обади и да ме моли за подобна услуга, след всичко, което се случи помежду ни. Но тези неща те сварват неподготвен, а аз съм част от семейството и с това новородено бебе вкъщи...

— Дороти! Отивай!

— Но ти си мой съпруг — каза тя, облегната на вратата — и си разстроен. Длъжна съм да бъда до теб.

Последва мълчание. После вратата се отвори толкова бързо, че тя се дръпна стреснато.

— Дороти — той се намръщи насреща й, — казах ти да отиваш.

Тя съвсем не се успокои от вида му. Косата му бе разрошена, лицето — бледо, а очите му — уморени.

— Мили Боже, приличаш на жив мъртвец.

Той въздъхна и прокара ръка през косата си, жест, който и Хю често правеше. Приликата между двамата винаги бе силно изразена.

— Много неща ми се струпаха на главата, Дот.

— Какви неща?

— Мисля, че публикацията на тази книга трябва да се отложи.

Тя бе ужасена.

— Но книгата вече е отпечатана, турнето е уредено. Няколкостотин човека ще дойдат на премиерата в „Кленовата зала“ на университетския клуб следващата седмица.

— Някои факти в нея може би са объркани.

Дороти въздъхна леко.

— Добре. Това е нормално. Имаш предстартова треска, както става винаги в навечерието на излизането от печат на поредната ти книга, но много добре знам, че ти не правиш никакви грешки по отношение на фактите. Ти си фанатично предан на фактите. Двамата с Марк сте проверили абсолютно всичко, и то неведнъж.

Той изглеждаше още по-изморен.

— Иди да помогнеш на Хю. Той трябва да направи това за Дейна.

— Така каза и той — отбеляза Дороти, но съгласието на Итън я озадачи още повече. — Нещо става с теб.

— Казах ти, тревожа се за книгата.

— Никога досега не си бил загрижен за Дейна.

— Дороти.

Тя реши, че моментът е съвсем уместен.

— Ходих да я видя. Миналият вторник — зачака Итън да избухне. След като не последва нищо, тя продължи: — Видях бебето. Гушнах я. Тя е много сладко момиченце.

— Моля те, Дот. Просто тръгвай.

— Ще си взема най-необходимото, за да прекарам нощта там — предупреди го тя. — Може да не се върна чак до сутринта.

Той я погледна строго и настойчиво.

— Добре — каза тя. — Тръгвам.

Итън остави вратата отворена и се върна до голямото дъбово писалище, което бе наследил от предишните поколения, с които явно не бе свързан кръвно. Не седна, а застана пред него с наведена глава, заслушан в приготовленията на Дороти. Едва когато чу затварянето на задната врата и приглушения звук на мотора на колата ѝ, едва тогава въздъхна.

Вдигна очи и огледа рафтовете с книги. Същите дебели томове, които в миналото му носеха утеха, сега измъчваха съвестта му. Книгите, които самият той бе написал, бяха най-строгите му мъчители.

Хю беше прав. Какво го бе обзело, че да напише „Наследството на един род“? Надменност? Егоцентризъм? Самодоволство?

Смазан, той излезе от библиотеката. Всекидневната също бе обгърната от духа на историята — всички мебели бяха пристигнали в Америка малко след първите членове на рода Кларк. Тапицерията бе подменяна и дървото бе реставрирано, докато отделните мебели се предаваха от поколение на поколение, но всяка една продължаваше да носи отпечатъка на майстора, който я бе създал.

Фамилни портрети висяха по стените, всеки от тях — подписан от художника, който го бе нарисувал, все известни имена за времето си, а някои — прочути и до днес. Ликовите на различни членове на рода, увековечени в по-малък размер, бяха подредени в групички над гравирания бюфет, над резбованата маса. В коридора бяха портретите на прадедите му от майчиния род. Вляво от малката масичка в коридора стояха големите портрети на дядото и бабата на баща му. Портретите на родителите на Итън, в още по-голям размер, заемаха почетното място над дивана.

Итън боготвореше баща си, винаги бе проявявал безкрайна почит и уважение към него, отчаяно бе копнял да му угоди. Баща му се казваше Бродли, както и първородният му син, който приличаше на него не само по характер, но и по външност. И двамата мъже на име Бродли бяха хора с мащабни планове за бъдещето, родени лидери, които разчитаха на служителите си да се погрижат за ежедневното изпълнение на тези планове. Обратно — Итън беше син на майка си, бе наследил нейното внимание към детайлите, нейната творческа душевност.

Спомни си как майка му правеше онова, което се очакваше от дамите в нейното положение по онова време — занимаваше се с бродерия и шев, грижеше се за градината, макар никое от тези занимания да не бе особено практично. Не беше и чак толкова творческо, осъзна той сега.

— По дяволите — изруга той, застанал пред масления портрет на майка си. — Наистина ли си мислеше, че никога няма да разбере? Никога ли не ти е хрумвало, че имам право да знам? Толкова ли щеше да е трудно да ми кажеш? Имаше на разположение десет години след смъртта на татко, за да го направиш — хрумна му нещо. — Ами Томас Белайл? Била ли си с него, след като татко почина? Той научи ли някога за мен, или и него си излъгала?

Обърна се и към баща си.

— Ами ти, оставяше я там всяко лято, никога ли не ти е минавало през ума — но не, не би могло. Ти беше свикнал всички да правят каквото им нареди председателят на борда на директорите. След като не можеш да проумееш желанието ми да стана писател, определено не би могъл да проумееш как жена ти би могла да е с друг мъж. Тя е спала с друг мъж! — викна той. — Но може и да си знаел. Може би си знаел, но си отказал да го приемеш, отказал си дори да го изречеш на глас, за да не би да навреди на общественото ти положение. Или пък си знаел и не те е било грижа. Може да е било както в бизнеса ти — някой друг се грижи за подробностите, с които ти не си имал време или желание да се заемеш. Така ли беше, мамо? Знаел е и не го е интересувало? И от мен ли не се интересуваше?

Пое си дъх набързо и се обърна и към двамата:

— Имаше толкова много слухове, но вие не казахте и думичка! Винаги съм знаел, че сте студени хора, но онова, което сторихте, беше егоистично и... и недалновидно. Не помислихте ли, че някога ще имам деца? Не помислихте ли, че те ще имат право да знаят? Що за хора сте, че да скриете нещо толкова важно и с толкова много последици от този, когото наричахте свой син?

Но те вече не го наричаха свой син. Бяха отишли в гробовете си, вярвайки, че са опазили тайната си.

В крайна сметка Итън беше наясно. Обвиненията към родителите му бяха безполезни, защото той самият също имаше известна вина. Беше чул слуховете. Хю имаше право, би могъл да проследи нишките и да открие истината. Не го беше направил, защото не искаше да знае. Беше толкова просто, колкото и срамно. Водеше охолния живот на човек от висшето общество в Бостън. Ако се окажеше афроамериканец, щеше да рискува положението си.

Но сега знаеше. И Хю знаеше.

Дороти трябваше да е следващата, която да го научи. Дори не можеше да си представи как ще го съобщи на Брад и Робърт, още по-малко — на издателя си. Но не можеше да си легне при Дороти, докато тя не научи. Ако продължеше да поддържа лъжата, след като вече беше наясно, че тя съществува, щеше само да увеличи злото, което родителите му бяха сторили.

Излезе от стаята, взе ключовете си от малката масичка в коридора и в този момент зърна образа си в огледалото със старинна

рамка. Дороти беше права — изглеждаше ужасно. Но въпреки това дори не се спря да срещне косата си, не искаше да се бави, за да не изгуби кураж. Мина през кухнята и влезе в гаража, запали колата, излезе на улицата и пое на север.

Пътуването не бе леко. Неведнъж му мина през ум да се върне. Ако Дороти не знаеше нищо, нямаше как да бъде наранена, успокояваше се той. А щом Дороти не знаеше нищо, нямаше нужда никой друг да научава — и съвсем не се притесняваше, че тя ще го издаде. Жена му много добре знаеше какво може и какво не може да разгласява.

Но щом веднъж споделеше с нея, тя щеше да бъде замесена в следващите лъжи. Не беше сигурен, че е справедливо спрямо нея.

Освен това, укриването на истината би могло да се окаже невъзможно благодарение на раждането на Елизабет Еймис Кларк.

Робърт нямаше да е доволен. Понякога се шегуваше, че е незаконен син на чичо си Брамбли. Истината щеше да е още по-ужасна в неговите очи. Робърт бе една осма афроамериканец. Четирите му деца бяха една шестнайсета такива.

Робърт трябваше да научи. Но първо — Дороти.

Итън продължи напред. Поколеба се още веднъж, когато слезе от магистралата, и отново, когато пред очите му изникна къщата на Хю. Но кракът му остана върху педала за газта. Когато паркира на алеята зад колата на Дороти, вече знаеше, че няма връщане назад.

Отиде до входната врата и почука леко. Жена му бързо се показва на прозореца, озадачена, но щом го видя, се стресна. Отвори му вратата.

— Итън! — възкликна тя полушепнешком, което му подсказа, че бебето навярно спи.

Той само кимна. Но явно от него се очакваше някакво обяснение, затова добави:

— Реших да дойда.

— Хю вече излезе.

— Няма нищо. Всъщност така е по-добре — не знаеше откъде да започне.

— Какво се е случило?

— Защо трябва непременно да се е случило нещо? — попита кротко той.

— Не си стъпвал в този дом, откакто се роди детето — изтъкна тя. — И не ми изглеждаш добре.

Той въздъхна.

— Може ли да вляза?

Тя отстъпи назад, укорявайки го тихо:

— Разбира се. Къщата е също толкова твоя, колкото и моя, макар че всъщност не ни принадлежи, въпреки че ние дадохме парите на Хю, за да я купи.

— Дороти — той мина покрай нея в коридора. — Той получава същите дивиденди като нас и печели добре. Сам купи тази къща.

— Вероятно, Итън, но съм притеснена, че си шофирал чак дотук. Да не би да имаш здравословен проблем, за който не си ми казал?

— Здравето ми е съвсем наред — отиде към всекидневната, като знаеше, че тя ще го последва. Понечи да каже още нещо, но се отказа и се огледа наоколо. Всекидневната на Хю бе по-нов, по-съвременен вариант на неговата. Забеляза няколко предмета, които бяха останали като наследство в рода им, но те бяха умело подчертани и допълнени с модерни нюанси. Загледа се в портретите. Дори не бе сигурен, че разпознава лицата на тях. Усещаше, че са тук по-скоро заради художествената им стойност, отколкото заради някаква сантиментална връзка.

Това вероятно бе хубаво, осъзна сега той. Хю може би не беше свързан с никой от тези предци.

— Итън!

Погледна отново Дороти.

— Някакви новини от Хю?

— Още не. Вероятно току-що е пристигнал в болницата.

Итън кимна. Не беше сигурен как точно да подхване темата.

Дороти го наблюдаваше и чакаше.

— Радвам се, че Хю е с Дейна — каза той накрая. — Може да се наложи да се вземат важни решения. В такива моменти съпругът трябва да е до жена си.

— Ти трябва ли да вземаш някакви решения по отношение на книгата си? — попита направо Дороти.

Беше много умна жена. Заслужаваше да чуе истината.

— Определено — каза той.

— Какви решения?

— Дали да не се върна и да поправа нещата, които не са верни.

— Но ти не можеш да го направиш, не и в това издание. Толкова ли е сериозен този проблем, че не може да изчака излизането на тиража с меки корици? — телефонът звънна. Тя се намръщи объркана, вдигна показалец, за да му покаже, че се връща веднага, и излезе от стаята.

Итън мислено се нарече пълен страхливец и по това определено приличаше най-много на майка си, но последва жена си навън, само до коридора. Забеляза, че кошчето във всекидневната е празно. Тихо се качи по стълбите и отиде до детската стая. Хю и Дейна им я бяха показали последния път, когато с Дороти им бяха гостували. Както бе обичайно за младите, бяха я показали с гордост и очакваха одобрението им.

Лично на Итън нарисуваната ливада му идваше малко в повече. Неговите предпочитания бяха към по-изчистени стени с най-много една-две ярки картини.

Но пък белите стени и някоя и друга цветна картина по тях бяха начинът, по който Дороти бе украсила детските стаи в дома им, а Итън бе човек на навика.

Запита се дали Хю нямаше известно право, като твърдеше, че съзнателно бе написал „Наследството на един род“, за да превърне в реалност онова, което ужасно се боеше, че не бе. Както и дали цял живот не се бе обвивал в защитното наметало на потеклото си, за да не му се налага да се изправя срещу истината.

Приближи се към детското креватче. Елизабет Еймис Кларк спеше по гръб. Беше с розово боди, каквито бяха носили и момиченцата на Робърт като бебета, но дотук свършваше приликата между тях. Ръчичките ѝ бяха голи, както и крачетата, и бяха много нежно кафяви. Но онова, което най-силно прикова вниманието му, бе лицето ѝ. Обградено от меки къдрички, които си спомняше от онзи първи ден в болницата, лицето ѝ бе като фин бронз — с най-гладките и съвършени бузи, с малка вирната брадичка и чипо носле. Миглите ѝ бяха тъмни и дълги, а клепачите — като изгоряло злато. Беше много красива.

Образът се замъгли пред очите му. Не знаеше дали е заради страха за бъдещето, което очакваше внучката му, заради страха да каже

на Дороти или на Робърт, да каже на приятелите си, или страха да не загуби уважението на читателите си.

Но докато гледаше през сълзи към детето, не забелязваше разликата между нейната и неговата кожа. Виждаше само невинността ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дейна бе благодарна на Хю, че бе до нея. Не се запита защо не се е обадила на Джилиън или на Тара. Просто имаше нужда от Хю. Той разсъждаваше трезво. Изслушваше обясненията на лекарите за това какво бяха установили и какво биха могли да направят. Попълваше документите вместо Дейна, когато тя се объркваше, и задаваше въпросите, които тя не можеше. Когато дойдеше време за вземане на решение, той свеждаше избора до два варианта, обясняваше точно и двата, изслушваше мнението ѝ и подкрепяше нейното заключение.

Ели Джо имаше запушване в една от артериите. Най-добър шанс за възстановяване даваше операцията, която пък бе свързана с други рискове. Алтернативното лечение, макар и по-малко рисковано, повдигаше сериозни опасения относно качеството на живота ѝ.

Беше изправена пред страшна отговорност — да направи избор, който би могъл да убие обичан от нея човек. Дейна не искаше да го прави.

Стисна ръката на Ели Джо, преди да я отведат с количката, каза ѝ колко я обича, че всичко ще се оправи и да не се тревожи за нищо, защото тя се е погрижила за всичко в магазина. Целуна баба си по бузата и постоя наведена за миг. Уханието на ябълки бе притъпено от разни медицински препарати, но все пак се наслади на познатото усещане за меката кожа на Ели Джо. Когато най-накрая избутаха количката и Хю я дръпна назад, тя притисна длан до устата си.

Ели Джо не беше млада. Дейна знаеше, че тя няма да живее вечно, но се ужасяваше от мисълта да я загуби толкова скоро.

Тъй като кафенето на болницата бе затворило, Хю взе кафе от един автомат и го занесе в стаята, където чакаше Дейна. Стаята беше малка, стените ѝ бяха в бледосиво и нежно мораво, което вероятно трябваше да действа успокояващо. Според него ефектът не бе постигнат. Той си оставаше напрегнат.

Ели Джо бе в операционната от два часа. Можеше да минат още два, докато хирургът излезе, и да изтече още доста време, преди да разберат дали парализата ще е постоянна, и то ако Ели Джо издържеше операцията. Имаше вероятност и да не издържи. Лекарят го бе заявил директно.

Хю остави кафето на масата от лявата страна на Дейна и се настани до нея на дивана.

— Добре ли си?

Тя го погледна тревожно и кимна. След малко попита:

— А ти?

— Бил съм и по-добре.

Тя се извърна да вземе чашата с кафе и отпи внимателно. После я обгърна с две ръце и се облегна назад. Накрая погледна към него.

— Не разбрах къде си бил следобед. В кантората ли беше?

Хю изобщо не бе помислил за работата си. Нито за Стан Хътчинсън, нито за Кристъл Костас или за сина ѝ. От сутринта мислеше само за това откъде е дошъл и кой бе в действителност.

— Наложил се да говоря с баща си — отвърна той.

Трябвало ѝ време да го осмисли. После на челото ѝ се появи нова бръчка. Най-сетне попита:

— Успя ли да говориш с него?

Той не беше сигурен дали мястото и времето са подходящи. Но двамата бяха сами в стаята, а разговорът щеше да отвлече мислите ѝ от тревогите за баба ѝ. В крайна сметка, той имаше нужда да говори. И имаше внимателен слушател. Вероятността тя да стане и да си тръгне, ако каже нещо, което да не ѝ хареса, бе много малка.

Затова ѝ разказа за адвоката от Мартас Винярд, за слуховете, които Итън бил чувал, за спора, който бяха имали двамата същия следобед — и макар да си мислеше, че е успял да укроти гнева си, той отново се разпали, докато ѝ разказваше всичко. Седнал на ръба на дивана, облегнал лакти на коленете си и стиснал здраво юмруци, Хю говореше с голямо огорчение.

— Твърди, че не е излъгал съзнателно, но нима не би могъл да провери? Цялата му кариера е свързана с издирването на интимни подробности за героите в книгите му. Знае как да изрови нечия тайна.

— Не е искал да изравя точно тази тайна.

— Правилно. И всичко щеше да е наред, ако никой друг не бе засегнат. Но дори и преди раждането на Лизи имаше проблем с теб. Държеше се с теб и със семейството ти сякаш сте втора категория хора.

Тя не оспори това.

Хю се загледа в отсрещната стена. Там имаше някаква картина, нарисувана в цветовете на океана — модернистична творба, изобразяваща движение. Той познаваше океана, гледаше го от прозореца в дома си. Истинският океан действаше успокояващо, тази репродукция — не.

— Но кой съм аз, че да го критикувам? — възкликна той. — И аз съм също толкова лош. Поисках тест за бащинство — погледна за миг към нея. — Да, вярно, не знаех за мъжа на острова и напълно вярвах в семейната легенда — с всичките ѝ подробности. Това беше надменност от моя страна, Дейна, и аз се срамувам. Но знаех, че не си ми изневерила — загледа се в чашата си с кафе и каза с отвращение: — Изобщо не исках да обсъждам това.

— А какво? — попита Дейна.

— Мен. Кой съм аз.

Тя замълча, той я погледна и видя, че бе леко смръщена. Порази го мисълта, че намръщването не подхождаше на луничките ѝ. Те бяха много бледи върху светлата ѝ кожа, но той знаеше, че ги има. Бяха част от жизнерадостната ѝ личност, която го бе привлякла от самото начало.

— Чувстваш ли се различен? — попита тя накрая. Искаше му се да се чувства различен. Смяташе, че е длъжен да се чувства различен. Но не беше така.

— Не. Това значи ли, че ми е по-удобно да се преструвам?

— Да се преструваш ли?

— Това съм правил.

— Преструването е нещо лошо. То означава да си знаел истината и съзнателно да си се представял за друг. Но какъв е бил умисълът ти? Това питат съдебните заседатели, когато се разглежда някакво дело. Ти знаеше ли, че си отчасти чернокож, и нарочно ли си крил това?

— Не. Но би трябвало да се чувствам различен — разсъждаваше на глас той. — Може би съм просто безчувствен.

— Може би просто не е толкова важно.

— За моето семейство е важно — възрази той. — Чичо ми може да обвини баща ми, че нарочно го е скрил, за да запази дела си от

семеиния бизнес. Ще изтъкне, че на практика Итън не е никакъв Кларк.

— Но той е такъв. Майка му е от рода Кларк след брака си. А тя е майка и на чичо ти Брад.

В далечния край на коридора се отвори врата. Дейна мигом скочи на крака и настръхна. Но щом се появи сестра в хирургичен екип и пое в противоположната посока, тя само въздъхна безпомощно.

Хю стоеше до нея.

— Не изглежда забързана — отбеляза той. — Това е добре.

Дейна остана за миг със сведена глава. Пое си дъх, обърна се и седна.

— Ще ми се да бях взела плетивото си — измърмори тя. — Как може да остана без него, и то в такъв момент?

— Щях да ти го донеса, ако ми беше казала.

— Не мислех за това. Умът ми съвсем е блокирал.

Хю отново седна до нея и каза:

— Ели Джо ще се оправи.

Дейна го погледна притеснено.

— Ами Робърт?

Хю не можеше да не ѝ се възхити. Подозираше, че в този миг Робърт е последната ѝ грижа.

— Робърт няма да се зарадва. Той би се отрекъл от татко, ако прецени, че това ще го издигне в очите на Брад.

— Това няма да промени факта кой е самият Робърт.

— Нито кой съм аз — Хю отново се наведе напред. — За теб има ли значение?

Дейна се намръщи, загледана в пода.

— Какво мисли Робърт ли? Не, не съм убедена, че някога ще мога да го приема така сърдечно както по-рано. Няма да съм сигурна на чия страна е.

— Значи сега вземаме страни?

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Да.

— Ти на чия страна си?

— На Лизи.

— Аз на същата страна ли съм?

Тя отново взе кафето си и отпи голяма глътка. Остави чашата на масичката и избърса горната си устна с пръст. После го погледна.

— Не знам. Ти ще кажеш.

— След като явно генетичното наследство на Лизи идва от мен, не е ли очевидно?

— Не, цветът на кожата е физическа черта, не е чувство.

— На страната на Лизи съм. А ти на моята ли си?

— Ти си ми съпруг.

— Съпруг също е само дума — той опита по-различен подход. — Неотдавна ме попита как се чувствам като съпруг на жена с афроамерикански произход. Сега аз питам теб. Как се чувстваш като съпруга на мъж с афроамерикански произход?

Тя дори не мигна.

— По същия начин, по който се чувствах като твоя съпруга и вчера. Не ме интересува кой е бил дядо ти. Никога не ме е интересувало.

— Но по-рано в кабинета на педиатъра, когато научихме резултатите от теста за сърповидноклетъчната анемия и всичко стана ясно, тогава не беше ли поне малко доволна, че този сноб, съпругът ти, си е получил заслуженото?

Тя остана мълчалива за миг, гледаше съсредоточено килима. Когато вдигна очи към него, изражението в тях бе нежно.

— Почувствах облекчение. Това те прави по-земен. Кара ме да се чувствам по-малко недостойна.

— Недостойна ли? — това го изненада. — Наистина ли си се чувствала така?

— Да.

— Било е единствено продукт на въображението ти — каза той. — Но не почувства ли облекчение от това, че се доказва, че си от бялата раса?

— Не се е доказало, че съм от бялата раса — укорително го поправи тя. — Просто се установи, че не съм носител на гена на сърповидноклетъчната анемия. Може да имам най-различни генетични черти, скрити в родословното ми дърво. Нямам никаква представа кой е бил наистина дядо ми Ърл.

Хю опита още веднъж, полушеговито:

— Но не почувства ли поне задоволство, че съм получил справедливо наказание?

— Не. Съжалявам, Хю, не си падам по отмъщението.

— Ти си светица.

Тя се усмихна, но тъжно.

— Ако бях светица, щях да разбера защо трябваше да направиш онзи ДНК тест. И щях да вдигна телефона, когато Джек Кетайл звънна тази сутрин — тя вдигна ръка. — Не питай. Не вдигнах. Не съм светица — гласът ѝ омекна. — Разбирам как се чувстваш, защото съм била на твое място. Но най-голямата радост, която ми носи този обрат, е това, че така се гарантира любовта ти към Лизи.

— Винаги съм обичал Лизи.

Тя се наведе и леко повдигна колене, отделяйки само петите си от пода.

— Ами мен?

— Обичам те — каза той. — Нуждая се от твоята любов.

Тя облегна глава на коленете си. След миг се извърна настрани и го погледна.

— Защо? Защото се чувстваш изгубен и объркан и имаш нужда от някой, за когото да се уловиш ли? Защото знаеш, че цветът на кожата не е важен за мен, но не би могъл да кажеш същото за приятелите си?

— Приятелите ми ще го приемат.

— Значи няма проблем. Кога ще им кажеш?

Притисна го. Не можеше да ѝ отговори.

Тя се разкая, протегна ръка за пръв път от седемнайсет дни и го прегърна.

— За това говореше Дейвид. Хората нямат нищо против малцинствата, докато някой такъв не се нанесе в съседната къща. Знаем, че партньорите ти няма да се впечатлят особено, работата ти няма да пострада. Но може да имаш проблем с някои хора, които си познавал през целия си живот. Като семейство Кънингам. Между другото, отказаха ми участие и в изложението на дизайнерите.

— Кога? — попита Хю.

— В началото на седмицата.

— Защо не ми каза?

— Какъв е смисълът? — после съжали. — Може пък да е съвпадение, и за двете поръчки.

Една поръчка, може би, признаваше Хю. Но две? Дейна бе точно от онзи тип дизайнери, които Лигата на Северното крайбрежие обичаше да покровителства. Освен това бе трудно да се повярва, че е просто съвпадение, след като семейство Кънингам всяка година спонсорираха щедро изложението.

Той се вбеси.

— Ще им се обадя.

Дейна отдръпна ръката си.

— Не го прави.

— Но ти искаше тези поръчки.

Тя изправи гръб.

— Промених си мнението. Имам бебе, а и баба ми няма скоро да е в състояние да се оправя с магазина. Той е единственото подобие на семеен бизнес, което имам.

— Не става дума за самата работа — възрази Хю. — Въпросът е принципен — вторачи се в ръцете си. След малко попита: — Какво мога да направя?

— Нищо. Не искам онези поръчки.

— А аз не искам такива приятели — заяви той. — Щом искат да ме изолират, защото дядо ми е бил отчасти чернокож, изборът си е техен — бързо си пое въздух. — Но как да постъпя с останалото? Това, че самият аз съм отчасти чернокож. Трябва ли да се променя? Да се държа по-различно?

— Не — смърри го тя, но на устните ѝ се появи усмивка, която стопли сърцето му. — Ти си същият човек, продукт на четирийсет години определено възпитание, не можеш да промениш това. Онова, което ще се промени, е начинът, по който ще живееш с тази мисъл.

— Как по-точно?

— Не знам.

— Имам нужда от помощ, Дий.

Тя се развесели донякъде.

— След като нямах представа какво да правя, когато се отнасяше до мен самата, как бих могла да ти кажа какво да правиш ти?

В дъното на коридора се отвори врата. Хирургът, който оперираше Ели Джо, тръгна към тях.

Ели Джо бе издържала операцията. Лекарите още не бяха сигурни дали ще успее да възстанови напълно движенията в дясната половина на тялото си, но бяха отстранили съсирека, който бе причинил инсульта, и бяха уверени, че лекарствата ще сведат до минимум риска от следващ.

Дейна се почувства замаяна от облекчение. Искаше да види баба си, но ѝ казаха, че тя ще остане в реанимацията до следващата сутрин, а дори и тогава вероятно ще бъде прекалено изтощена, за да разбере, че Дейна е при нея.

Нямаше смисъл да остават в болницата. Вече минаваше един през нощта. С малко повече късмет Дейна можеше да се прибере навреме, за да накърми Лизи. Гърдите ѝ бяха напращели, но дори и като се изключи чисто физическото облекчение, тя копнееше за емоционалната утеха, която ѝ даваше бебето.

Спряха пред къщата и се изненадаха, когато видяха колата на Итън, паркирана зад тази на Дороти.

Първата реакция на Дейна бе утешителната мисъл: *Именно така трябва да бъде.* После си спомни събитията от последните няколко дни и вече не бе сигурна какво да мисли.

Хю не помръдваше. Бе изключил мотора, но остана на мястото си, стиснал волана с две ръце.

— Прекалено уморен съм за всичко това — каза той.

— Вероятно е заспал заедно с майка ти.

— Господи, надявам се да е така — измърмори той и отвори вратата от своята страна.

Итън бе заспал, но не при Дороти. Беше се излегнал удобно на дивана във всекидневната, ръцете и глезените му бяха кръстосани, мокасините му бяха чинно подредени една до друга на пода. Телевизорът бе включен, а звукът — намален.

Хю го изключи, после посегна към ключа на лампите.

— Ще го оставим тук — прошепна той.

— Не можем — отвърна му също шепнешком Дейна. — Няма да му е удобно да спи тук.

Хю я изгледа сериозно.

— Мислиш, че ме е грижа?

Итън се размърда и отвори очи. Видимо стреснат от обстановката наоколо, той погледна Хю и седна на дивана.

— Сигурно съм заспал.

— Качи се горе при мама — каза Хю.

Итън погледна Дейна.

— Как е баба ти?

Дейна не знаеше дали това не бе просто проява на любезност. На лицето му бе изписана загриженост. Забеляза и уязвимост, каквато бе видяла по-рано и у Хю.

При Хю това й бе подействало успокояващо. При Итън бе странно обезпокоително.

Тъй като не знаеше как да го изтълкува, Дейна се вслуша в успокоителния шепот на океана. Бъди добра, прошепна й с гласа на вълните майка й. Затова тя каза:

— Операцията мина добре. Утре ще знаем повече — обърна се към Хю и добави: — Ще се кача да нахраня Лизи.

Хю й завиждаше, че си имаше извинение. Тъй като бе прекалено изморен, за да измисли такова и за себе си, той каза на Итън:

— Ще си лягам.

Угаси светлините. И тръгна да излиза от стаята.

— Почакай, Хю. Искам да поговорим.

— Късно е, татко.

— Моля те.

Хю остана за момент до вратата. После се обърна, отиде до фотьойла и седна. Не каза нищо. Не той бе помолил за разговора.

— Видях малката — каза Итън. — Красива е.

— Цветът на кожата й е все същият. Това, което казваш, не променя ситуацията.

— Хю — гласът на баща му бе слаб. — Не знаех. Би трябвало, но не знаех.

— Това ли дойде да ми кажеш?

— Всъщност... — Итън стана от дивана и отиде до големите френски прозорци. Когато ги отвори, шепотът на океана стана още по-силен. — Всъщност дойдох тук, за да кажа на майка ти.

Хю вдигна очи.

- Как реагира тя?
- Никак. Не ѝ казах.
- Защо?

Итън замълча. Затвори френските прозорци и звукът на океана се приглуши, а собственото му мълчание стана още по-подчертано. Накрая той каза:

- Не знам.
- Няма да ти става по-лесно занапред.
- Може би самият аз трябва да посвикна малко.
- Колкото повече чакаш, толкова по-зле ще го посрещне мама. Можеш да твърдиш, че по-рано не си знаел, но сега знаеш. Трябва да ѝ кажеш.

Итън не отговори.

- От какво се страхуваш?

Баща му продължи да мълчи.

- Няма да те намрази само защото баща ти е бил наполовина чернокож. Тя е много по-либерална от теб.

— Ще си помисли, че съм знаел и съм премълчал. Ще пита защо не съм проверил какво се крие зад слуховете. Ще каже същото като теб за проучванията, които правя за книгите си. Ще бъде ядосана и наранена — върна се до дивана и застана там, загледан във възглавниците. — Каква каша. Не знам какво да правя.

Хю усети как собственият му гняв утихва. Итън изглеждаше толкова смазан.

Спомни си какво му бе казала Дейна, че трябва да направи нещо.

- Кажй ѝ. А после проучи какво е станало с него.

— Смяташ ли, че наистина бих искал да науча повече за него?

— Да, искаш — каза Хю. — Той е биологичният ти баща. Мислиш ли, че Дейна изгаряше от желание да хукне да търси своя? Накарахме я да го направи. Що за лицемери ще се окажем, ако не направим същото?

- Ние ли?

Хю се поколеба. Опитваше се да задържи остатъците от гнева си, но не можа. Итън все пак му беше баща.

- Да. Аз ще ти помогна. Как се казва?

— Томас. Томас Белайл. Летуваше в имението „Оук Блъфс“. Беше нещо като легенда в околията — красив чернокож, с много светла

кожа, който можеше да се напъха под полата на всяка жена.

— Итън?

Хю погледна стреснат към вратата. Там стоеше майка му, наметната с обикновен бял халат. С пригладена назад коса и с пълни със съмнения очи, тя изглеждаше внезапно остаряла.

Намръщи се на Итън, после се обърна към Хю, но какво би могъл да каже той? Той беше синът. Итън бе съпругът. Негово задължение бе да обясни.

Тя не даде време на никой от двамата да реагира. Стисна устни, обърна се и се качи на горния етаж.

Итън, който бе стоял като парализиран, внезапно се размърда. Извика я по име и понечи да я последва, но Хю го хвана за ръката.

— Тя отива при Дейна. Остави ги да си поприказват.

Лизи сучеше доволно, когато Дороти се появи на прага. Остана там за миг, после влезе и се облегна на стената.

Заради собственото си изтощение и унесена от сученето на Лизи, Дейна почти бе заспала, но бързо се разсъни.

— Какво има?

— Току-що дочух нещо странно — прошепна Дороти. — Чула ли си нещо за това, че бащата на Итън е бил наполовина афроамериканец?

Дейна се мъчеше да прецени какво да каже, когато Дороти я изпревари:

— Значи е вярно. И съпругата винаги последна научава.

— Не си последна, Дороти. Съвсем не е така. Аз знам заради Хю, но той го научи едва днес.

— Ами Итън?

— И той го научи едва днес — тя обясни за резултатите от сърповидноклетъчния тест на бебето и за последвалите тестове на двамата с Хю. — Той не ти ли спомена нищо тази вечер?

— Не. И не разбирам защо.

Дейна не можеше да чете мислите на Итън, но си спомняше смайването си в кабинета на лекаря, когато бе научила, че Хю е носителят на гена. Това беше последното, което би й минало през ума. Щом самата тя бе слисана от новината, изобщо не би могла да си

представи как се чувства Дороти след повече от четирийсет години брак.

— Мисля, че трябва да се опитаме да се поставим на негово място — обади се Дейна. — Не го е очаквал. Не би могъл и да си го представи.

— Как можеш да го защитаващ, след като се отнесе толкова зле с теб?

Дейна бе прекалено изтощена, за да изпита гняв. Усмихна се нежно и каза:

— Когато беше при мен във вторник, ти ми обясни как животът ти в определен социален кръг те научава да действаш по определен начин. Не се замисляш за поведението си, защото всички в този кръг вършат същото. Итън не би го определил като надменност. Би го нарекъл просто начин на живот.

— Държаха се надменно. Итън и Хю.

— Не са знаели, Дороти. Итън е чул някакви слухове, но само толкова.

— И не е счел за нужно да ми каже години наред? Аз родих децата му. Нямам ли право да знам?

— Слухове — напомни й Дейна, но Дороти вече не я слушаше.

— Той се гордее с интелигентността си. Нима е смятал, че съм прекалено глупава, за да разбере, или толкова недискретна, че да не запазя тайната?

— Не — обади се Итън откъм вратата. В полумрака на детската стая той изглеждаше смазан. — Не ти казах, защото не можех да го призная пред себе си. Ако ти кажех, това щеше да го превърне в реалност. Не исках да повярвам, че е истина.

— Но не става дума — продължи да спори Дороти — за някаква незначителна вероятност.

— За мен бе свързана с много дълбоки чувства. Да приема слуха за достоверен, означаваше да приема факта, че майка ми е имала извънбрачна връзка. Това бе също толкова тежко.

— О, това го разбирам — отбеляза Дороти с необичаен за нея цинизъм. — Ти никога не си казал и една добра дума за хората, които изневеряват. Толерантен, друг път. Ти си безкрайно осъдителен.

— Да — призна Итън. — Понякога.

— Понякога ли? — повтори Дороти.

Дойде и Хю.

— Понякога, мамо. И той е човек като всички нас. Какво чу от разговора ни долу?

— Достатъчно. Твоят детектив ще може ли да открие Томас Белайл?

— Той е мъртъв — каза Итън. — Сестра му може да е жива.

Дейна потупваше Лизи по гръбчето.

— Томас Белайл ли?

— Човекът, с когото е започнало всичко — обясни Хю. — Името познато ли ти е?

Дейна изведнъж си спомни тъмните очи, които бяха приковани в Лизи, и изражението, което бе толкова безкрайно нежно. В този миг тя разбра любовта, с която тези ръце бяха гушнали бебето ѝ.

Слисана, тя само прошепна:

— Аз я познавам — и вдигна очи към останалите.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Колкото и смайваща да бе идеята, че Сондра Белайл е роднина на Лизи, на Дейна ѝ се наложи да почака, преди да проследи връзката. Най-напред трябваше да види Ели Джо. В събота сутринта пристигна в болницата и откри, че баба ѝ е преместена от реанимацията в интензивното отделение. Това бе стандартната процедура и нямаше място за притеснение въпреки многото медицинска апаратура наоколо. Но все пак нямаше как да не се разтревожи, когато видя самата Ели Джо. Главата ѝ бе превързана, лицето ѝ бе изгубило цвета си и тя изглеждаше много крехка под завивките.

Дейна взе отпуснатата ѝ ръка и я целуна.

— Бабо?

Ели Джо отвори очи. Когато позна Дейна, тя се усмихна. Леко изкривена полуусмивка, но далеч по-добре от нищо, каза си внучката ѝ.

— Не съм мъртва — измърмори Ели Джо. — Това е хубаво.

— Направо е великолепно — поправи я Дейна, облекчена, че баба ѝ може да говори. — Как се чувстваш?

— Слаба. Не мога да се движа много.

— Ще можеш. Трябва само да си почиваш и да мислиш за весели неща.

— Косата ми я няма — каза Ели Джо.

— Само на тила — обясни Дейна, — и то в най-долната част. Настъпва сезонът на шапките, а ти си в подходящия бизнес. Само ми кажи каква шапка искаш и ще ти оплетем поне десетина само за седмица.

— Отлична идея — промълви възрастната жена и затвори очи.

Дейна искаше да я попита какво е четяла на тавана, когато е получила удара, но знаеше, че не бива да я разстройва. Затова остана още малко до леглото ѝ, целуна я по бузата и си тръгна.

Запали колата и пое към къщата с овощната градина. Искаше да прочете онези документи на тавана. Докато шофираше, звънна на Хю

да провери как е Лизи, но той тъкмо изпращаше родителите си и не можеше да говори дълго с нея. Когато малко след това телефонът ѝ звънна, тя предположи, че той ѝ се обажда.

— Дейна? — предпазливо се обади някой.

Пулсът ѝ се ускори. Трябваше първо да погледне кой е номерът. Вече бе прекалено късно.

— Да?

— Обажда се Джак Кетайл.

Вече бе разбрала. Нямаше как да не познае този глас, колкото и кратко да бе посещението им. Предпазливостта в гласа му бездруго би го издала.

— Как откри този номер? — попита тя. Домашният ѝ телефон бе едно — бе му казала, че живее в родния си град, той знаеше кой е градът, знаеше и фамилното ѝ име по мъж, трябваше само да звънне в служба „Справки“. Но мобилният ѝ телефон не бе в указателя.

— Твоята свекърва ми го даде — обясни той. — Радвам се, че си ѝ казала за мен.

Дейна не се зарадва. Макар да не можеше да вини Дороти — горката жена сигурно е смятала, че постъпва правилно, тъй като Джак Кетайл бе не само биологичен баща на Дейна, но при това и свещеник — тя изобщо нямаше нужда от подобно обаждане точно сега. Не можеше да понесе емоциите, свързани с него — дори не можеше и да започне да ги осмисля.

— Всъщност моментът не е удобен да говорим — каза тя. — Баба ми е болна.

— Съжалявам — в гласа му прозвуча загриженост. — Сериозно ли е?

— Да, има голям риск. Не мога да говоря сега.

— Тогава някой друг път?

— Да, добре, дочуване.

— Почакай — каза той, преди тя да махне телефона от ухото си. — Казах на семейството си. Искат да се запознаят с теб.

Очите ѝ се замъглиха от напиралите сълзи.

— Не сега. Не мога да мисля за това. Трябва да затворя — прекъсна връзката, без да я е грижа, че го отрязва грубо — и веднага съжали за това. Какво бе казала на Хю предната вечер — че е важно дали има умисъл. Ако Джак Кетайл не е знаел за съществуването ѝ, как

би могъл да бъде обвиняван, че я е пренебрегвал трийсет и четири години?

Единственият човек, когото можеше да вини, бе майка ѝ, но как би могла да го стори? Елизабет бе починала твърде млада. Дейна не искаше да я вини за нищо.

Затова се прехвърли на Ърл. Спря пред дома на Ели Джо и без да поглежда към „Плетачницата“, влезе вътре. Вероника започна да мяука и изтича от мястото, където обикновено се криеше.

Дейна приклекна. Вдигна пъстрата котка на коленете си и я прегърна, което Вероника едва изтрая. После скочи на земята и изглежда очаквателно Дейна.

— Ели Джо е добре — каза ѝ тя и погали котката по копринената козина между ушите. — Ще остане в болницата известно време, но ще се оправи.

Някой трябваше да се отбива тук и да се погрижи за храната на Вероника, да ѝ сипва вода и да почиства тоалетната ѝ. Дейна прибави и това към дългия си списък. Погрижи се сега за нея и после се качи в стаята на майка си.

Люкът към тавана бе отворен, стълбата бе все така смъкната надолу. Документите бяха на същото място, където бяха оставени — на дървените греди до измъкнатото парче от изолацията на покрива.

Дейна седна на земята и взе официалните бланки. Първата бе от службата по съдебна медицина в щата Илинойс и в нея като причина за смъртта на Ърл бе посочена травма на главата вследствие на падане. Втората бланка бе копие от полицейския доклад, в който пишеше, че пострадалият е бил сам по време на падането и се изтъкваше, че падането е било случайно. Третият документ бе свидетелството за брак на Ели Джо. Датата бе същата, която Дейна помнеше като деня на годишнината от сватбата на баба си и дядо си, а годината на бланката предхождаше с цели дванайсет месеца раждането на Елизабет.

Тъй като не забеляза нищо смуцаващо, тя взе изрезката от вестник.

„Пътуващ търговец от Масачузетс бил намерен мъртъв в хотелска стая“, беше заглавието. В началото се описваше подробно как било открито тялото на дядо ѝ, но това Дейна вече знаеше. После се натъкна на фразата, която я бе смутила предния ден. Беше в последния ред на статията.

„Съпругата на пострадалия, с която той отдавна бил разделен, Миранда Джоузеф, е местна жителка.“

Дейна прочете изречението отново, после още веднъж. Никога не бе чувала за Миранда Джоузеф, нито че Ърл е имал предишен брак. Нямаше представа за какво става дума.

Явно и братовчедката на Ели Джо, Ема, също не е знаела. Под изрезката намери ръкописна бележка от нея. Датата върху нея бе няколко месеца след смъртта на Ърл.

„Елинор, една приятелка ми изпрати тази изрезка. Знаеше ли, че Ърл е бил женен и преди? Как е могъл да се ожени за теб, след като вече е имал съпруга? Знаеш ли какъв го прави това?“

Дейна остави писмото настрана, залюля се леко напред-назад в сумрачната топлина на тавана и заплака заради болката, която баба ѝ бе изпитала. Било е ужасно да загуби Ърл, осъзна тя. Но страхът от разкритието сигурно я е измъчвал още повече. През всичките тези години. И сега. Дейна внезапно разбра защо Ели Джо толкова се противеше на издирването на баща ѝ. Една следа можеше да доведе до друга, а Ели Джо считаше двуженството за смъртен грях.

Запита се дали ударът не е бил предизвикан от страха пред разкритието. На Ели Джо не ѝ е било лесно да почита паметта на Ърл, докато в същото време се е мъчела да заглуши спомена за тези ужасни факти.

Ами Ърл? Добрият, благороден Ърл? Както и всички останали, и Дейна бе обожавала този човек. Мил и внимателен съпруг, той вероятно е бил оставил на първата си жена да уреди подробностите около развода им. Но как е могъл да не провери дали наистина всичко е приключило? Дейна би очаквала от него да е взел документа си за развод, преди да се ожени отново. Би предположила, че той не би искал да остави неизяснени въпроси на жената, за която твърдеше, че е светлината на живота му.

Почувства се сломена от тъга. Когато усети Вероника да се отърква о нея, тя прегърна котката и зарови лице в козината ѝ. Явно усетила мъката ѝ, Вероника ѝ позволи да го направи.

Най-накрая тя избърса лицето си и се изправи. Събра документите, напъха ги обратно в дупката, където ги бе крила Ели Джо, и внимателно намести откъснатото парче от розовата изолация. Никой нямаше да ги намери, освен ако не му бъде казано къде да ги търси, а Дейна нямаше такова намерение. Явно Ели Джо възнамеряваше да отнесе тайната на Ърл в гроба си. Дейна също щеше да я пази.

Дали бе правилно? Не знаеше. Би могло да се изтъкне, че и тя не е напълно сигурна в двуженството на Ърл, както и Итън не е бил сигурен за изневярата на майка си. Разликата, мислеше си тя, бе, че укриването на тайната от страна на Итън директно засягаше и други хора, докато тайната на Ърл и на Ели Джо не касаше никого.

Хю стоеше в самия край на задния двор и гледаше над последните цветове на шипковите храсти към морето. Зад гърба му Лизи спеше в количката си. Беше блажено изтощена след сериозен плач, който го притесни много и на няколко пъти едва не го накара да звънне на майка си, за да се върне.

Но отговорността за Лизи не бе на Дороти. Хю трябваше да се научи какво да прави.

Той се наслаждаваше на лекия бриз по лицето си, докато размишляваше над това, а после се замисли и за своето наследство. Смяташе, че трябва по някакъв начин да се отрази на работата му, но колкото и да прехвърляше в ума си различните си случаи, не виждаше никаква причина да промени начина си на действие. Много би искал да добави и обвинение в дискриминация към иска за неправомерно уволнение, който бе подал от името на афроамериканския си клиент — искаше да го направи още преди да бе чул за Томас Белайл — но това просто не бе разумно от правна гледна точка. Трябваше ли да промени решение, взето след възможно най-добра професионална преценка на случая, само защото бе научил нещо ново за себе си?

Нито пък можеше да си представи как свиква всичките си клиенти, застава пред тях и им заявява, че току-що е открил, че има

афроамериканска кръв. Това бе не само покровителствено, но и напълно неуместно.

Дейна бе казала, че нещо трябва да се промени. Но какво?

Порив на вятъра донесе шепот откъм океана, но преди да успее да различи думите, те отлетяха обратно към вълните.

Дейна се върна у дома, за да вземе Лизи, но не остана много. Нуждаеше се от утехата, която получаваше в магазина. Опитваше се да насочи гнева си към Ърл, задето бе оплескал много важен етап от живота си, но той беше мъртъв. Затова гневът ѝ се прехвърли към Ели Джо, задето бе страдала мълчаливо през всичките тези години.

Още щом прекрачи прага на „Плетачницата“, пулсът ѝ стана равномерно. Клиентките седяха край дългата маса и изплитаха мострено парче от някоя прежда или си помагаха една на друга в някоя сложна плетка. Други прелистваха списанията с различни модели, за да открият най-подходящия за себе си. Трети разглеждаха и докосваха с ръце най-новите прежди, колекция от зимни вълнени конци — алпака, мохер и прежда от вълна на як. Имаше както едноцветни, така и ръчно оцветени и пъстри прежди.

Корин Джеймс се възхищаваше на последните. Беше с всекидневни панталони в морскосиньо и копринена туника. Косата ѝ много грижливо бе хваната на конска опашка. На дръжката на чантата ѝ от „Ферагамо“ бе завързан шал на „Хермес“.

В момента оглеждаше внимателно едно ръчно оцветено кълбо прежда, което отиваше на тоалета ѝ. Окраската напомняше за тъмно шотландско каре.

— Много е красиво — подхвърли Дейна, докато минаваше край нея.

Корин вдигна поглед.

— Може да стане за шал за Оливър. Или пък за пуловер.

Дейна се спря.

— Пуловер — не можа да се сдържи тя. За един пуловер щеше да е нужна прежда за поне няколкостотин долара от този модел. Но нима шалът от „Хермес“ не заслужаваше подобаваща компания? — Пуловер, определено.

Корин кимна към спящата Лизи.

— Много е хубава — после вдигна очи. — Как е Ели Джо?

— Добре, според мен.

Другата жена кимна. Тя взе мостреното парче с плетиво, което Ели Джо бе направила само преди няколко дни.

— Много е комфортно. Традиционно.

— И аз си купих от същата — каза Дейна. Беше намислила да изплете подплатена чанта.

— От тази ли? Наистина?

— Толкова е красива, не можах да устоя.

Корин отново погледна преценяващо кълбото. Взе го в ръка, определи дали е пухкаво, като го стисна между пръстите си, погледна го под слънчевите лъчи, после и на сянка. Купи го, едва не каза гласно Дейна, после се сети за върнатия от банката чек. Трябваше да я попита за това, но нещо в израза на Корин я възпря. Някаква ранимост!

Дейна никога не бе смятала Корин за крехка и ранима. Капризна и претенциозна, може би. Но крехка?

Не я харесваше особено. Но Ели Джо я харесваше. Затова попита:

— Всичко наред ли е при теб?

Корин я погледна изненадано.

— Определено. Защо питаш?

— Изглеждаш уморена — не беше точно умора, по-скоро беше напрегната. — Напоследък не се отбиваш толкова често.

— О, имаше някои неуредици покрай галавечерята в музея. Хората, които трябваше да изработят рекламната брошура, непрекъснато си измислят извинения да не присъстват на срещите ни, а крайният срок е следващата седмица. Трябваше да поработя допълнително там.

— Ще успеете.

— Сигурна съм — остави преждата обратно в кошницата. — Това ще трябва да почака. Прекалено съм объркана и не мога да преценя дали цветът е подходящ. Освен това няма да имам време да се захвана с нищо. Моля те, предай поздравите ми на Ели Джо. Ако мога да помогна с нещо, само ми кажи.

— Непременно — Дейна я изпрати с поглед.

Опитваше се да разгадае какво точно я притеснява в Корин, когато до нея се приближи Сондра Белайл. И Дейна осъзна, че

говореше с пралелята на Лизи. Това я превръщаше от доверен приятел в единствената роднина, която Дейна имаше тук в момента.

Не се поколеба да ѝ подаде детето, нито да я прегърне силно и продължително. Сондра изглежда я разбираше.

— Баба ти ще се оправи, Дейна Джо — нежно каза тя. — Не ѝ е дошло времето да си отиде, знам го. Не след дълго отново ще седи на онази табуретка в ъгъла.

Дейна се дръпна леко, за да зърне лицето ѝ.

— А дали ще може да се движи?

— Може би не със същата лекота като преди, но почти.

— Трябва ли да направя някакви промени в къщата?

— Засега не. Нека изчакаме, докато научим нещо повече.

Сондра не бе ясновидка, но Дейна се улови за думите ѝ. Погрижи се за делата на магазина, хвърляйки по някой поглед към люлката. Малко по-късно накърми Лизи и седна до Сондра да поработи върху фарьорския шал. Бе приключила с най-трудоемката част — двайсет сантиметра сложна плетеница, която обрамчваше широкия долен край на шала, но ѝ оставаше да свива по няколко бримки на всеки ред, да придвижва маркерите и да следва строго модела, за да запази широката ивица на края и триъгълния клин на задното парче.

Сондра опипа долния ръб на шала.

— Справяш се отлично. Вълната е прекрасна.

— Смесица между алпака и коприна.

— Алпака за топлина, коприна за здравина и блясък — така получаваш най-доброто и от двете. Много може да се изтъкне в защита на смесите, нали?

Дейна се усмихна и продължи да плете. Дали имаше скрита аналогия? Нарочно ли го бе казала Сондра? Разбира се.

Помежду им настана дружелюбно мълчание. Винаги се бе чувствала така със Сондра — мигновено се разбираха една друга. Дейна искаше да я пита за дядото на Хю, но не го направи. Ценеше прекалено високо спокойствието на мига, за да го рискува.

В късния следобед вратата се отвори със звън на камбанката. В следващите няколко секунди в магазина се възцари краткотрайна тишина. Дейна вдигна поглед с любопитство. Беше влязъл Хю, следван по петите от Итън.

Сондра се изправи. Дейна осъзна, че тя не гледа към Хю, а към баща му. Итън заобиколи сина си и тръгна към техния ъгъл и обичайните шумове в магазина се подновиха. Касовият апарат изплю поредната бележка, машината за навиване на кълбета проскърцваше, куките отново започнаха да потракуват.

Когато се приближи до тях, Итън протегна ръка на Сондра.

— Казвам се Итън Кларк — представи се той.

Официалното му държание бе леко абсурдно. Но Итън си оставаше Итън. А и какво друго можеше да направи, запита се Дейна.

Сондра го гледаше с ясните си очи.

— Сондра Белаил — отвърна му тя.

— Томас твой брат ли е?

— Беше.

— Знаеше ли, че Томас е имал връзка с майка ми?

— Да.

— Откъде?

Възрастната жена се усмихна.

— Едносричните отговори няма да свършат работа. Седни до мен, моля те — тя се върна на дивана, на който бяха седели с Дейна.

Дейна не бе помръднала. Не би избрала точно този момент за появяването на Итън. Искаше да задържи Сондра само за себе си още мъничко, нуждаеше се от още време, за да събере кураж отново да застане срещу Ели Джо.

Но не можеше дори и да си представи какво изпитва Итън. Той седна с изпънат гръб, кръстоса крак върху крак и оправи гънката на панталона си с жест, който бе виждала да прави десетки пъти.

— Откъде си разбрала за връзката им? — попита той.

Сондра заговори тихо, за да я чува само Итън.

— Брат ми бе почти с двайсет години по-голям от мен. Аз направо го боготворях. Навсякъде се мъкнех след него. Бях на пет, когато започна да се среща с майка ти.

Итън остана с безизразно лице.

— Виждала ли си ги някога заедно?

— Не и в леглото. Но скоро след това. И веднъж в задния двор. Бях прекалено малка, за да разбера какво означава, когато хората си свалят дрехите. Когато пораснах и вече знаех, попитах Томас. Той си

призна за връзката им. Гордееше се със себе си. Беше непоправим в това отношение.

— Знаеше ли, че съм негов син?

— Не. По думите на Томас майка ти е била на тръни през цялото лято и много се чудела дали бебето ѝ няма да е с афроамерикански черти. По неговите думи всички си отдъхнали, когато си се появил на бял свят с чертите на майка си. Не, Томас никога не разбра, че си негов син.

— Но ти си разбрала.

Тя се усмихна.

— Не и докато не се роди внучката ти. Винаги съм го подозирала, затова си отварях широко очите по отношение на теб. Добър човек си. Искаше ми се да мисля, че си негов син. После ти се родиха синове и Хю много прилича на теб. Когато стана адвокат, се запитах дали не е наследил интересите на Томас. Затова започнах да се ослушвам и за него.

— Следила си ни? — възкликна Итън.

Сондра се засмя.

— Не беше чак толкова сериозно. Търсех дали няма да пише нещо за теб във вестника. Когато Хю е ангажиран в някое нашумяло дело, чета за него. Ти пишеш книги. Чета отзивите за тях и слушам интервютата по радиото. И гледам телевизия. Хю често беше в новините миналата година, докато представляваше онзи тип, който беше стрелял в пощата. Имаше и една голяма статия в списание „Бостън“, посветена на бащи и синове. Имаше снимка на двама ви. Тогава направо ударих джакпота.

Дейна се усмихна на тази забележка. Мъжете не се засмяха, но Хю попита:

— Заради нас ли се премести да живееш тук?

— Не съвсем. По-рано живеях на Мартас Винярд — о, не през цялото време. Живеех в Бостън, докато работех като сестра. Пенсioniрах се преди дванайсет години и се върнах на острова, но той бе загубил очарованието си. Зимите са сурови. Чувствах се изолирана. Колкото повече остарявах, толкова повече ми се искаше да съм близо до приятелите си и до лекарите, на които имам доверие. Затова си избрах няколко предградия, в които живеят предимно възрастни хора, и започнах да следя местните вестници, за да науча нещо повече за

всяко. Свикнах да се ровя в обявите за продажби на недвижима собственост — тя се ободри. — И ето че един ден, Хю, зърнах твоето име като купувач на парцел и си казах, че този град е мястото за мен. Затова си купих къща тук.

— Ами „Плетачницата“? — попита Хю. — Откога идваш тук?

Дейна отговори на този въпрос. Гледаше Сондра със смесица от радост и възторг, когато отвърна:

— Малко преди деня на сватбата ми, помня го. Толкова много неща се случваха тогава в живота ми, но ти влезе най-спокойно и си купи прежда.

Тъмните очи на Сондра светнаха.

— Винаги съм обичала да плета. Нямаше как да подмина това място.

— Знаеше ли, че ще се омъжвам за Хю?

— Всъщност — отвърна тя и за миг доби силно изненадан вид — не. Беше чисто съвпадение. Непрекъснато слушах за предстоящата сватба, но мина известно време, преди някой да спомене името на Хю — тя повдигна вежда.

— Явно съм пропуснала съобщението за годежа ви. Но видях това за сватбата. Имаше прекрасна статия в „Таймс“ — тя погледна от Хю към Итън и обратно.

— Суперджакпот — отбеляза Дейна. Във вестника бяха отпечатали няколко снимки.

— Точно така.

Итън се размърда.

— Ще ми трябва известно време да свикна.

— С мен?

Той махна неопределено.

— С теб, с мен, с Лизи, с всичко.

— Скоро ли научи?

— Вчера.

Тя се замисли.

— Аз го знам от няколко седмици. Това ми дава известно предимство.

— Не си казала на никого — отбеляза Итън.

Дейна се мъчеше да реши дали той задава въпрос, или отправя предупреждение към Сондра, когато тя каза:

— Няма защо да казвам каквото и да било на когото и да било. Удоволствието, което изпитвам, е лично мое. Прочела съм всичките ти книги. Гордея се, че съм твоя леля.

Итън присви тънките си устни. Дейна винаги бе смятала, че тази черта е типична за рода Кларк, но сега си спомни, че майка му имаше същите устни. Запита се кои ли негови черти са наследени от Томас Белайл. Ако беше на мястото на Итън, би помолила за снимка. Би пожелала да узнае всичко за Томас, за любимата му храна, за интересите му. Би искала да разбере и за другите деца, на които Томас е бил баща.

Не бе задала никой от тези въпроси на Джак Кетайл, но любопитството беше налице.

Дейна се върна в мислите си към Итън, когато той попита:

— От какво имаш нужда?

Сондра замръзна на мястото си. Топлината напусна очите ѝ.

— Да не би да се опитваш да купиш мълчанието ми? — попита тя. — Няма нужда. Не споделям лични тайни с когото и да било. Дейна, споменавала ли съм ти изобщо нещо досега? — Дейна едва успя да поклати глава, преди Сондра да продължи: — Дори и баба ти не знае — тя се обърна към Итън. — Брат ми се ползваше с определена репутация. Не мога да заглуша онези слухове, но поддържам връзка с децата му и с техните деца, а сега и с техните деца. Те ме поканиха в живота си и ценят връзката ни, както и аз. Нямам друго семейство, господин Кларк — тя го погледна строго. — Питаш от какво имам нужда? От теб не се нуждаю от абсолютно нищо.

Итън се намръщи.

— Дълга извинение. Не исках да те обидя.

— Може би не — каза Сондра, — но искам да знаеш, че не търся милостиня. Не ми е нужно нищо, което не мога да си купя сама, а мога да си позволя доста неща.

Дейна никога не бе виждала такова изражение върху лицето на Итън, каквото имаше сега. Можеше да се закълне, че изглежда смирен.

— Съжалявам — каза той. — Опитвам се да схвана по-ясно всичко това и явно казах нещо, което не биваше. Ти си моя кръвна леля. Ако имах друга леля, каквато нямам, бих задал същия въпрос и на нея. Това няма нищо общо с факта, че Томас е бил афроамериканец.

Сондра явно се смили.

— Е, може би реагирах прекалено остро — любезно се съгласи
тя. — Когато човек е живял като мен, обикновено свързва всичко с
расата си. Явно и аз все още се опитвам да си изясня всичко.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хю не се зарадва, когато на вратата се звънна в осем часа в неделя сутринта. Всеки с поне малко мозък в главата си трябваше да знае, че сънят е много ценно нещо за хора с малко бебе. Освен това Дейна спеше до него за пръв път от няколко седмици. Вярно, че можеше и да се е търколила към него насън, без да го е искала съзнателно, но все пак това бе най-голямата близост помежду им от нощта преди раждането на Лизи.

Сега тя скочи стреснато.

— Звънецът. Ако беше заради баба, щяха да се обадят по телефона, нали?

— Би било редно — измърмори Хю, докато отмяташе завивките. Нахлузи джинси, слезе трмаво по стълбите и отвори вратата, готов да се развика на всеки, който бе застанал от другата страна.

Робърт се развика пръв. Имаше вид на човек, който току-що е бил измъкнат насила от леглото.

— Какво, по дяволите, си направил?

— Аз ли?

— Знаеш ли какви ги разправя сега татко? Казва, че ние сме чернокожи — той, ти, аз. Какво си му казал?

— Аз ли?

— С твоето бебе започна всичко, твоята жена е спала с някого — и изобщо не вярвам на ДНК тестовете, има голям процент грешки. Татко се появи в дома ми преди час, оправдавайки се, че не бил спал цяла нощ, защото се опитвал да реши кой е най-подходящият момент да ми го каже, и явно е решил, че е точно сега. Какво ти става, Хю? Брад не е на себе си, защото заплашваш да съдиш Хъч — заради бащинството на някакво си хлапе? Стига! Извънбрачни връзки е имало винаги. Има и незаконородени деца. Това е проблем само когато имаш брат като моя, който иска всички да са нещастни като него.

Дейна се появи до Хю и го прегърна през кръста.

— Робърт — каза кратко тя вместо поздрав.

— Дейна, би ли ни оставила за няколко минути? — сопна ѝ се Робърт. — Това е нещо между мен и брат ми.

Дейна не помръдна.

— Не съм нещастен — каза Хю. — А колкото до онова, което ти е казал татко, истина е.

— Стига вече — викна Робърт. — Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувал. Знаеш семейната ни история.

— Извънбрачни връзки е имало винаги. Сам го каза.

— Наистина ли мислиш, че майката на татко е имала връзка с някого? Онази ледена кралица? Ако е правила секс с друг, освен с мъжа си, явно е било изнасилване.

— Имали са продължителна връзка. Разполагаме с доказателства.

— О, да, сестрата. Татко спомена за нея. А не смяташ ли, че тя преследва свои цели? Нима не печели от това да се хвали, че е роднина на Итън Кларк? Е, аз не се хващам на тази въдица. Няма да казвам на децата си, че са чернокожи. Няма да споменавам и пред хората, с които работя, и определено няма да кажа на Брад.

— Татко ще му каже.

— Татко е паднал толкова ниско в очите на Брад точно сега, че това няма да има никакво значение. Брад знае какво става. Той не е глупак, нито пък аз.

— Расист ли си, Робърт?

— Не повече от теб.

— Такъв съм — призна Хю и мигновено се засрами. Но не можеше да върне думите назад. — Такъв съм — повтори той тихо. — Не бях щастлив, когато Лизи се роди.

— Но сега си — присмя му се Робърт, — защото си най-големият либерал, който ще се тупне в гърдите и ще заяви: Хей, аз съм един от вас и съм горд. А те ще ти се присмеят, Хю. Е, аз пък няма да съм прицел на подигравките им — размахва пръст под носа му. — Искаш да си такъв? Добре. Не и аз — той се обърна и закри бесен по алеята.

— ДНК си е ДНК — извика Хю след него. — Как ще се бориш с генетиката?

Робърт се обърна.

— Ще кажа на всеки, който пита, че татко страда от старческо слабоумие, а ти се опитваш да прикриеш жена си — изглежда гневно

Дейна. — Баща ти е свещеник, така ли? Не ме е грижа, дори и да е самият папа. Само си търсите белята — вдигна ръце и си тръгна.

Хю остана загледан след него, докато лъскавото му черно БМВ не се скри зад ъгъла.

— Той оспори генетиката — измърмори той.

Тъй като Дейна не каза нищо, той погледна към нея. Беше свалила ръка от кръста му и бе скрила и двете си ръце в джобовете на халата си.

— Наистина ли вярваш в онова, което каза? — попита тя.

— Че съм расист ли? Да.

— Расистът е човек, който не уважава мнението на другите. Ти не си такъв.

— Расистът е човек, който счита другите за по-нисши от себе си и затова не желае да има нищо общо с тях.

— Ти не си такъв.

— Смяташ ли? Не знам, Дий. Непрекъснато мисля върху това. Бих го нарекъл арогантност.

— Аз бих казала, че това е реалността. Ти вече правеше всичко както трябва по отношение на расите.

— Докато не ми дойде до главата.

— Какво смяташ да правиш оттук нататък?

Той се загледа към завоя на пътя.

— Робърт смята, че трябва да скрием връзката на Томас с нашето семейство. Счита, че това ще обърка живота му. Каза, че си търсим белята — погледна жена си. — Това ли правим?

Докато шофираше към болницата, Дейна си мислеше за цената, която плащат хората, които крият тайните си. Беше убедена, че ударът на Ели Джо е бил предизвикан от напрежението, което я е измъчвало, докато е пазила в тайна първия брак на Ърл.

Влезе в стаята на баба си и прошепна името ѝ. Ели Джо не отговори. Сега бе в самостоятелна стая и само един монитор тихичко бръмчеше.

Дейна придърпа стол до леглото ѝ и облегна лакти на перилата. Макар да бе отлагала това посещение, за да се успокои малко, все още бе ядосана.

— Трябваше да ми кажеш — прошепна тя. — Трябваше да ме посветиш в тайната на дядо Ърл. Пак щях да го обичам. Наистина ли си мислила, че ще престана?

Ели Джо въздъхна. Дейна не знаеше дали не е просто съвпадение.

— А не знаеше ли, че като пазиш такава тайна, ще се поболееш от тревоги? — попита тя. — Скрила си я, напрежението се е натрупало вътре в теб и получи удар. Не е честно, бабо. Ако съществува изоставена съпруга, това е само въпрос на недоглеждане и чиста документна формалност. Дядо Ърл е вярвал, че всичко е приключило. Когато се е оженил за теб, е мислел, че всичко е било наред.

Устните на Ели Джо помръднаха.

— А дали е било така наистина? — отрони тя.

Дейна изправи гръб.

— Будна си. Как се чувстваш?

Възрастната жена не отвори очи, но лека усмивка се появи в левия ъгъл на устата ѝ.

— Замаяна.

— Добре — сърдито се обади Дейна. — Така и трябва да се чувстваш.

Нямаше предвид опиятите, които ѝ бяха дали.

— Не беше права да криеш това от мен. Направи от мухата слон.

— Така ли?

— Дядо Ърл не е имал намерение да бъде женен за две жени едновременно. Било е грешка от небрежност.

— Сигурна ли си?

— А ти не си ли?

— Не, но ми кажи, че ти си сигурна, ще се почувствам по-добре.

— О, бабо — Дейна остана слисана. — Да не би през всичките тези години да си опитвала да убеждаваш сама себе си?

Още чуваше мислено всички похвали на Ели Джо. Ърл бил прекрасен, Ърл бил любящ, Ърл бил солта на земята. Целият град го вярваше.

Ели Джо отвори очи.

— Може да ме пратят в лечебно заведение, за да се възстановя — думите ѝ бяха забавени, произнесени с мъка. — Ще се погрижиш ли за Вероника?

Дейна си пое дълбоко въздух и се опита да укроти гнева си.

— Разбира се. И ще наглеждам магазина.

— А Вероника — думите ѝ вече бяха завалени — не я води никъде. Тя обича своята къща.

— Ще се отбивам при нея всеки ден.

— Говори ѝ — Ели Джо затвори очи. — Но не ѝ... казвай... за Ърл.

Гневът ѝ отново пламна с всичка сила. Нищо че говореха за котката, вече ѝ бе дошло до гуша от лъжи.

— Вероника сигурно знае. Била е с теб на тавана, когато си скрила онези документи.

— Тя не може да... чете. Грижи се за нея, Дейна Джо. И слушай... майка си.

Споменаването на Елизабет изобщо не ѝ помогна да се успокои.

— Майка ми? — повтори тя като ехо. — Майка ми, която е излъгала за мъжа, който е бил мой баща? Майка ми, която го е държала далеч от мен през всичките тези години? Майка ми не е невинен ангел.

— Никой от нас не е — отрони Ели Джо и въздъхна.

— Почини си, бабо — малко сърдито каза Дейна и стана. — Ще дойда пак утре.

— Не се сърди...

Но Дейна беше сърдита. Сърдита беше дори и на Елизабет, а това я разстройваше. Състоянието, в което се намираше, я противопоставяше на всички, което я караше да се чувства много самотно. Усети го с пълна сила, докато шофираше към дома, и реши да се обади на отец Джак. Той беше свещеник, а свещениците изслушваха хората, даваха утеха и съвет.

— Ало? — обади се той.

— Свърши ли неделната служба?

Последва доста дълга пауза, а после той предпазливо попита:

— Дейна?

— Да. Не знам кога един свещеник е свободен.

— Сега е удобно.

— Ами, това е добре — каза тя, — предполагам.

— Благодаря, че отговаряш на обаждането ми.

— Възпитали са ме добре.
Той отново се забави с отговора.
— Звучиш сърдита. На мен ли си ядосана?
— На теб, на майка ми, на баба ми, на съпруга ми, на моя свекър
— тя си пое въздух. — Да продължавам ли?
— Зависи. Има ли още?
Дейна се усмихна накриво.
— Бих могла да се ядосвам и на свекърва си, задето понякога се държи като глупачка със съпруга си, но тя застана на моя страна в този случай.
— Да не би да говориш за цвета на кожата на бебето?
— Най-вече — не можеше да навлезе в подробности за останалото. — А и на съпруга ми, но той лека-полека се оправя.
— Изглеждаше ми съвсем наред, когато бяхте тук.
— Както вече казах, оправя се. Започвам да си мисля, че проблемът е в мен. Не само в отношенията с него, но и с всички останали.
— Има ли основание този твой гняв?
Тя се замисли за момент.
— Ами, така мисля. Случват се разни неща, които не очакваш и които не разбираш. И затова или ги отричаш, или лъжеш, или пък се опитваш да прехвърлиш отговорността другиму — гласът ѝ изтъня. —
Защо хората постъпват така?
— Защото са несъвършени.
— Но нима не знаят, че от това боли?
— Когато мислят трезво, знаят.
— Ами, всеки един от хората, които споменах, е извършил нещо, което аз смятам за много егоистично.
— Извършил е нещо, с което е наранил чувствата ти?
— Да, точно така — бързо си пое дъх. — Само че сега започвам да си мисля, че аз постъпвам егоистично. Така ли е? Прекалено ли е от моя страна да искам хората, които са ми най-близки, да се съобразяват с чувствата ми, когато вземат важни решения?
— Не. Имаш право да го очакваш.
— А когато това не стане, какво да правя?
— Говори с тях. Обясни им какво чувстваш. Можеш само да се надяваш, че в бъдеще ще постъпват по-различно, поне доколкото това

засяга теб.

Гласът му й действаше успокояващо.

— В семинарията ли ви учат на това? — попита тя и й се стори, че чу смях от другата страна.

— Не, животът ме научи — гласът му стана сериозен. — Дейна, аз съвсем не съм идеален. Господ знае какви грешки съм допускал. Ти си една от най-големите — о, не самото ти зачатие, а онова, което направих след това. Трябваше да потърся майка ти, да се уверя, че тя е добре. Съжалявам, че не го направих. Бях заслепен от собствените си нужди. Извинявам се пред теб за това.

Дейна остана мълчалива. Не знаеше какво да прави с това извинение. Чувстваше се също толкова обърквана, колкото и при смъртта на майка си.

— Животът е пълен с несбъднати намерения — продължи отец Джак. — Само че това, което е трябвало да бъде направено, остава в миналото. Можем или да се занимаваме с тях — да бъдем обсебени от миналото, или да продължим напред. Аз искам да продължим.

— Научил си как да го правиш. Заради вярата ли е?

— Най-вече ме води здравият разум. И невинаги успявам. Например, не знам как да се справя с факта, че имам дъщеря.

Очите на Дейна се изпълниха със сълзи. Тя продължи да шофира безмълвно.

— Бих искал да те опозная — каза той.

— Не мога да мисля за това сега.

— Но ти ми се обади.

Така беше. Интересен факт. Опитва се да го обясни:

— Ти си свещеник, а аз се нуждаю от помощ. Държа се лошо. Съвсем не се гордея с това.

— Признаването на проблема е първата стъпка. Вече си я направила.

— Коя е следващата?

— Да простиш на себе си. Вече ти го казах, Дейна. Никой не е съвършен.

— И после?

— Опитай се да го преодолееш. Когато си с някой, който те кара да се гневиш, опитай се да се сетиш за три добри неща, които знаеш за този човек.

Огромен микробус задмина Дейна отдясно. На бронята му бе изписано с големи букви: „Исус ме направлява“.

— Това от Евангелието ли е? — попита тя отец Джак.

Последва мълчание и тих отговор:

— Не, от мен. Винаги съм го повтарял на децата си. Изглежда им помагаше.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В понеделник в кантората си Хю се чувстваше много по-добре и пишеше изложение до апелативния съд, когато Кристъл му се обади силно притеснена. Гласът ѝ бе почти истеричен, както в онзи първи ден в градината на болницата.

— Някакъв човек се появи у дома и започна да задава въпроси за мен и за Джей. Когато го попитах кой е, той ми отговори, че прави рутинно разследване, затова отново го попитах кой е, а той не пожела да ми отговори. Казах му, че не искам да говоря с него, а той ми заяви, че ще съжалявам, ако не го направя. Помолих го да ми покаже документите си, а той само ми размаха пръст, сякаш ме заплашваше, и си тръгна. Знаеше името ми и това на Джей, както и къде работя. Сенаторът го е изпратил, сигурна съм.

Хю се дръпна от компютъра си.

— Опитва се да те сплаши.

— Ами успя. Искам да кажа, той беше някакъв едър мъж, който можеше да разбие вратата ми съвсем лесно. Какво мога да направя аз? Да се преместя другаде? Не мога да си позволя охранителна система, а и бездруго няма да ми е от полза, ако реши да подпали къщата. Това определено би сложило край на делото ми срещу сенатора.

— Няма да ти изгорят къщата, Кристъл.

— Откъде сте сигурен?

— Защото това вече няма да е сплашване, а опит за убийство.

— И Хътчинсън няма да го направи ли? Откъде можете да сте сигурен? Може би просто трябва да се откажа от делото?

— Ако го направиш, как ще заведеш Джей в Сейнт Луис? — след като тя не отговори, той каза: — Трябва да те питам нещо, Кристъл. Формалност. Има ли някой друг, освен сенатора, който да иска да те сплаши?

— Не.

— Ами майка ти?

— Майка ми ли?

— Двете не се разбирате особено.

— Хей, това, че не се разбираме много добре, не означава, че сме врагове. Тя беше тук и в събота, и в неделя, донесе ни храна. Не може да ми даде пари и не може да ми помага като наглежда Джей, защото и тя работи по дванайсет часа на смяна, но иначе е добра жена. Освен това познавам хората, с които е близка, а този тип не беше от тях.

— Не каза ли името си?

— Казах ви, че не се представи. Ами ако пак се върне? Какво да правя?

— Запази спокойствие и дръж вратата заключена. Ако се появи пак, обади се в полицията. Междувременно аз ще се обадя на адвокатата на сенатора.

Отне му цели пет минути, докато се свърже с Дан Дръмонд — пет минути секретарката му го „търсеше“, макар Хю да подозираше, че той през цялото време е бил в кабинета си. Когато най-сетне се обади, беше много любезен.

— Здравсти, Хю. Подранил си. Мислех, че имам време до сряда.

— Сенаторът има време до сряда, Дан, но изникна нещо ново. Клиентката ми е подложена на тормоз.

— Какво означава това?

— Била е посетена от страховит на вид мъж, който знае повече, отколкото би трябвало. Кажи на Хъч да го озапти.

— Какво общо има Хъч с това?

Хю въздъхна.

— О, стига, Дан. Хайде да не си играем игрички.

— Никакви игрички. Какво общо има Хъч с някакъв си мъж, който бил ходил при клиентката ти?

— Може би нищо. Очаквах, че ще наеме детектив, който ще поговори с хората, които я познават, но един добър частен детектив никога не би заплашвал директно жената. Тя е страна в спора и това си е чисто нарушаване на етиката. Ако се повтори, ще свикам пресконференция, на която ще опиша подробно случая си. Хъч може да няма нищо общо с този тип, който е тропал на вратата на клиентката ми, но медиите няма да го възприемат така. Направо обожават подобни изпълнения. Кажи му да озапти човека си, ако не иска да излезем с публично изявление. И също така му напомни, че

трябва да имам решението му до сряда — или писмено заявление за признаване на бащинство, или съгласие да се подложи на ДНК тест.

— В сряда ще е почти невъзможно — измърмори Дръмонд, сякаш проверяваше в календара си, за да види дали е свободен за делови обяд. — Сенаторът е зает с един предстоящ законопроект...

— Знам за законопроекта — прекъсна го Хю. — Свързан е с ранното подпомагане на образованието в непривилегированите райони. Той стана много популярен като един от големите му спонсори. Не ми се иска репутацията му да пострада, защото отказва да се погрижи за собствения си син.

— Сенаторът е зает с предстоящ законопроект — повтори Дръмонд, сякаш Хю не бе казал нищо — и ще бъде много сложно, защото планът изисква много средства. В Конгреса има хора, които не обичат да харчат пари за бедните. Хъч не е от тях. Той работи усилено, за да събере достатъчно гласове за проекта. Бих казал, че това е с предимство пред измислените обвинения на някаква жена, която не познава.

— Сряда, иначе ще направя изявление пред медиите.

Малко след като затвори телефона, Хю отиде в кабинета на съдружника си. Джулиан Кон знаеше всичко за делото Костас, Хю го бе осведомил подробно. Сега му описа и последния развой на събитията.

— Мислиш ли, че бъркам? — попита го той. — Тя се кълне, че няма кой друг да я заплашва, а съдейки по сведенията, които събра Лейки, и аз съм съгласен, че е така. Тази жена не залага на хазартни игри, не употребява наркотици, плаща си навреме наема, използва три кредитни карти, но винаги плаща минималната си вноска и като цяло кредитното ѝ досие е добро. Всички в работата ѝ я харесват.

Джулиан свали очилата си, облегна се удобно на стола си и кръстоса крака върху бюрото.

— Не бъркаш. И аз ѝ вярвам. Бих се съгласил, че вероятно сенаторът е наел някого. Не го ли е правил вече веднъж, когато негов помощник напусна екипа му и отиде да работи за негов опонент?

— Имаше нещо подобно — съгласи се Хю, докато крачеше из стаята.

Тук всичко бе ново — бе красиво подредено от Дейна, която се бе погрижила за вътрешния дизайн на повечето кабинети в кантората.

Но тази стая бе много различна от неговия кабинет. Бащата на Джулиан бе месар, а майка му — домакиня. Нямаха пари за скъпи, подвързани с кожа томове, нито за бронзови поставки за книги, нито пък за образованието му. Докато завърши правния факултет, Джулиан вече бе натрупал почти сто хиляди долара заеми. Оттогава бе спечелил много пари, но никога не бе забравил корените си. Отразяваше го и семплото обзавеждане на кабинета му.

Хю също не бе забравил корените си. За съжаление те се бяха оказали фалшиви.

— Искаш ли да чуеш нещо странно? — подхвърли той и разказа на Джулиан за дядо си.

Още преди да чуе и половината, Джулиан свали краката си на пода.

— Невероятно — отбеляза той, когато Хю свърши. — И баща ти е живял с тези подозрения?

— Убедил е сам себе си, че не е така.

— Става дума за майка му, Хю. За собствената му майка. Като се има предвид от какъв род произхождаш, напълно разбирам защо не е искал онези слухове да са верни. Мълчанието му може да не е било породено толкова от расизъм, колкото от лоялност към семейството.

— Ти прощаваш много лесно.

— Невинаги. Имам пралеля, която е израснала в Източна Европа. Тя и съпругът ѝ скрили еврейския си произход, за да избегнат холокоста. Дори и след като имигрирали в Ню Йорк, пак отричали корените си. И децата им ги отричат, братовчедите ми все още го правят. Разбирам чувството за вина, което изпитват — евреите в техния град били събрани и разстреляни на място.

— Излъгали са, за да спасят живота си. Не бих могъл да ги осъдя за това — каза Хю.

— Аз не ги съдя, не и за това, че са излъгали. А за това, че не могат да оценят живота. Непрекъснато се оплакват. Според тях някой непрекъснато им отнема нещо — работа, къща, победата в голф турнира, и всичко е заради това, че някой друг има малко повече пари или по-високо положение в обществото. Винаги се чувстват недооценени. Никога не са достатъчно добри. Това е чувството за вина, то подкопава самоувереността. А твоят баща — е, той е живял с тези

съмнения, но въпреки това е постигнал много в живота си — той се усмихна. — Афроамериканец, а? Страхотно.

Очите му светнаха. Завъртя се на стола си, отвори едно чекмедже в стенния шкаф зад бюрото и извади фотоапарата си.

— Трябва да видиш нещо — започна да преглежда снимките. — Почакай, почти стигнах — минаха още няколко секунди. — Ето.

Обърна фотоапарата към Хю.

Той стана, за да види по-добре. Снимката бе от онези, които Джулиан бе направил преди две седмици. Хю си спомни точния ден. Тогава се бе чувствал като лицемер, докато се усмихваше към фотоапарата като щастлив татко, макар че с Дейна почти не си говореха.

Но на тази снимка не се усмихваха. Той мина на предишната снимка с усмивките.

— Тази не ми харесва — каза Джулиан. — Онази, която ти показвах, е по-истинска.

Хю отново я погледна. Позата бе същата — Дейна държеше Лизи, Хю беше до нея, обгърнал с ръка и двете. Но усмивките ги нямаше и вместо да гледат към апарата, те гледаха Лизи.

Да, наистина беше по-истинска и много хубава.

— Можеш ли да ми я пратиш на електронната поща? — помоли той.

На следващия ден законопроектът на Хътчинсън се появи с големи заглавия в пресата. Хътчинсън влиза за гласуване с изненадваща подкрепа. В статията се описваше оттеглянето на важен член на опозицията при гласуване, което се очакваше да бъде строго партийно. Оттеглянето обещавахе да наклони везните в полза на приемане на законопроекта.

Дейна, която четеше статията заедно с Хю, обърна на продължението ѝ на следващата страница.

— Чуй какви изказвания само — обади се над рамото ѝ той. — „Кулминацията на дългогодишната всеотдайна работа на сенатор Хътчинсън в полза на бедните“. „Никой друг сенатор не се е борил упорито за онеправданите от Стан Хътчинсън“. „Продължител на милосърдното дело на старите сенатори от Кънектикът“

— Хю се засмя. — Ако този законопроект бъде приет, ще бъде само защото предстоят избори и сенаторите, които се кандидатираха за нов мандат, са подплашени като зайци.

— Но законопроектът е добър, нали? — попита Дейна.

— Определено. Не мога да критикувам Хътчинсън за това. Нито за повечето от нещата, които е направил през двайсетте си години в Сената. Критикувам го за това, че оставя високите си морални принципи на Капитолия. Онова, което прави на подиума в Сената, е съвсем различно от действията му в личния живот. Нима някога е дал дори и цент в повече за благотворителност, отколкото смята, че очакват от него избирателите му? Нима някога е пропуснал да си легне с жена, която е привлекателна и склонна да го направи? Нима се е посвенил да използва тактиката на извиване на ръце спрямо хора, които смята, че могат да го спрат?

Дейна не отговори. Беше се зачела в малка статия в долния край на страницата.

„Местен търговец на произведения на изкуството обвинен в измама.“

Беше само един кратък параграф, не беше изнесена много информация, но името на търговеца прикова вниманието ѝ.

Посочи го слисана.

— Знаеш ли кой е това?

Хю прегледа набързо редовете.

— Оливър Джеймс ли?

— Жена му непрекъснато идва в магазина за преди, или поне идваше — Дейна бе шокирана. — Напоследък се появява много рядко. Сигурно е знаела какво я чака. Какво мислиш, че е станало?

— Измамите с произведения на изкуството обикновено представляват продажба на фалшификати, които се представят за оригинални творби — Хю сведе поглед към Дейна. — Срещал ли съм съпругата?

— Казва се Корин. Щеше да си спомниш за нея, ако я беше виждал. Това е невероятно — отрони Дейна, но не можеше да прояви

злорадство. Спомни си, че Корин ѝ се бе сторила крехка и ранима. — Съпругът ѝ е подведен под отговорност. Тя сигурно не е на себе си.

— Ще ѝ се обадиш ли?

— Дори не знам номера ѝ. Живеят в Грийндейл.

— Там е пълно с големи имения — отбеляза той.

— Аха — големи къщи, големи морави, големи коли, което отново доказваше, че многото пари невинаги осигуряваха душевно спокойствие. Дейна се мъчеше да си представи какво ли изпитва сега Корин, когато на вратата се почука. Беше Сюзън Джонсън, бившата жена на Дейвид.

Сюзън имаше по-строг вид от обикновено. Беше с дълга права коса и беше облечена цялата в черно — спортен клин за йога, потник, късо яке с качулка, еспадрили. В къщата на Дейвид със сигурност имаше и голяма черна торба с най-необходимото. Всичко това бе в рязък контраст с широката ѝ ведреа усмивка. Тя определено бе майката на Али.

— Сюзън — поздрави я Дейна и отвори вратата с мрежата против насекоми. — Не знаех, че си в града.

— Ами Дейвид все повтаряше, че Али не иска да се върне в Ню Йорк, и положението никак не бе розово. Двамата с Джон решихме да дойдем и да видим как стоят нещата. Все пак тя трябва да се върне тази седмица.

— Още ли се дърпа?

— Не и след като разбрахме какъв е проблемът.

Хю дойде при тях.

— Училището ли?

— Абсолютно. Искам да кажа, че това е прекрасно училище, най-доброто възможно, затова бях много щастлива, след като Джон успя да използва връзките си и да я запише там. После се обади Дейвид и решихме да сверим данните си. Да, оказа се, че малцинствата не са застъпени така широко, както би ми се искало. Али сигурно го е усетила, когато през пролетта посетихме училището, вероятно се е почувствала не на място. Някой все трябва да разруши бариерата пред цветнокожите, но може би дъщеря ми не е готова. Училището, в което ходеше досега, също е добро и много ѝ харесва — Сюзън се усмихна. — Така че се връща пак там и е много развълнувана, че ще види приятелите си.

— Радвам се — каза Дейна.

— И аз. Трябваше да се досетя, че може да има проблем. Просто не ми хрумна — каза тя. — Както и да е, исках да ви благодаря и на двамата. Оказвате много добро влияние на Али.

— И тя ни влияе добре — каза Хю.

Сюзън започна да пристъпва назад, все така вперила очи в Дейна.

— Трябва ми името на магазин за преди в Ню Йорк. Тя вече ми каза за това.

— Ще ти потърся — Дейна й махна. След като Сюзън изтича обратно в къщата на Дейвид, тя се обърна към Хю. — Това беше леко стряскащо.

— Че Сюзън не е предвидила проблема ли? Много стряскащо. Тя е умна и съзнателна, каквито си мислим, че сме и ние, но кой може да каже, че няма да допуснем подобна грешка?

— Предполагам, че има начин да се предотврати — да сме винаги предварително подготвени, да съберем всички факти, преди да съдим някого.

— Звучиш като адвокат — отбеляза Хю, но не се усмихваше. — Направо ме съсипва мисълта, че Лизи може да се окаже изолирана и да гледа отстрани, но сигурно ще се получи. Някои кръгове все още са много затворени.

— Всички деца го изпитват, Хю. Това е част от порастването им.

— Но расовият елемент го прави по-различно. И засяга моето дете.

— Не можем да я закриляме непрекъснато. Ще се наложи да научи, че съществуват предрасъдъци.

— Може би нещата ще са по-различни, когато тя порасне.

Ако последното бе въпрос, то Дейна нямаше отговор. Знаеше, че споделя страха на Хю. Обви тялото му с ръце и притисна лице до гърдите му.

Хю определено обичаше Лизи. Това бе нещо прекрасно.

Итън седеше пред празния монитор на компютъра си, когато Дороти се появи на прага на библиотеката.

— Излизам — обяви тя.

— Къде? — попита той, като се стараеше любопитството му да не я подразни. Напоследък бе ужасно непредвидима.

— Не знам. Ще реша, когато стигна там.

Остави я на мира, каза си той. Но не може да се сдържи.

— В това няма никакъв смисъл.

Тя вирна брадичка.

— А трябва ли да има?

— Винаги е имало. Ти си много организиран човек.

— Това беше, когато запълвах дните си, вършейки най-различни неща за съпруга си. Не се налага да съм организирана, когато се съобразявам само със себе си.

— Което правиш сега, след като разбра, че съпругът ти не е „принцът“, за когото си го мислела.

— Ако намекваш за расовия въпрос, категорично го отхвърлям. Сега върша неща за себе си, защото ми омръзна да те слагам винаги на първо място. Не го заслужаваш. И ако си мислиш, че това е намек за расовия ти произход, значи правиш голяма грешка.

— Дороти — засегнато се обади той. Беше се превърнала в независима жена в момент, когато имаше нужда от предишната си, своята си съпруга.

— Какво?

Не знаеше откъде да започне.

— Книгата ми излиза след седмица. А знаеш ли, че брат ми се обади преди малко?

Това видимо я разстрои.

— Не.

— Нареди ми да си държа устата затворена за онова, което съм научил.

— Защо ли това не ме изненадва?

— Мислиш ли, че трябва да го направя?

Тя отвори уста, за да му отвърне сопнато, но пак я затвори.

— Да не би да искаш мнението ми?

— Да.

Замисли се за миг.

— Би ли повторил въпроса?

Познаваше я достатъчно добре, за да не се засмее, но едва се сдържа. Жена му толкова се бе вживяла в бунта си, че бе загубила

концентрацията си напълно. Беше много мило.

— Попитах те какво смяташ, че трябва да направя във връзка с онова, което научих за баща си.

Тя обмисли въпроса.

— Трябва да постъпиш така, както ти диктува съвестта.

— Така изобщо не ми помагаш.

В погледа ѝ блесна огън.

— Ами, значи не съм много умна. Ако бях, сигурно щеше да поискаш мнението ми и за други неща през изминалите четирийсет години, като започнем с това дали се притеснявам, че онези слухове, които си чул като дете, може да са верни. Откровено казано, Итън, ти си непоносим. Знаеш ли какъв ти е проблемът?

Итън можеше да изреди поне няколко, но каза само:

— Не.

— Не знаеш каква е разликата между покорството и глупостта. Може и да съм била покорна през годините, защото това се очакваше от омъжените жени по онова време — е, всъщност не от всички жени, само от тези в нашия социален кръг, което започва наистина да ме притеснява. Но аз бях покорна. Това не означава, че нямам собствено мнение и че съм глупава.

— Току-що поисках мнението ти и ти не можа да го изразиш — изтъкна той.

— Не можах? — попита тя и повдигна вежда. — Определено можех, стига да исках.

Той въздъхна объркано.

— Тогава моля те. Какво трябва да направя във връзка с недотам светлото си минало?

Тя разтвори широко очи.

— Престани да мислиш за него като за нещо не толкова достойно.

— Дот.

— Говоря сериозно, Итън. Защо това е такава трагедия? Не е ли възможност да научиш нещо за себе си? Никой няма да застане на прага ти, за да те нарече самозванец и да ти вземе парите.

— Не се тревожа за парите си.

Тя се усмихна.

— Добре. И това е напредък.

Той искаше — имаше нужда — да обсъдят останалото.

— Но не смяташ ли, че е леко шокиращо това, че баща ми не е този, който мислех?

— Разбира се. Но струва ли си цялото това терзание? Смятам, че не — заяви тя. — Искаш ли да чуеш истината, Итън. Ти си интересен, защото пишеш за интересни личности. Приеми това, което си, научи повече за миналото си, може би дори ще промениш леко бъдещето си и тогава може да се превърнеш в интересен човек заради самия себе си.

С тези думи тя излезе.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Законопроектът „Хътчинсън-Лой“ бе приет с разлика от три гласа. Това зарадва Хю. Ако Хъч се чувстваше като победител, може би щеше да е по-благосклонен в отношенията си с Кристъл Костас и нейния син.

Или поне така бе на теория.

Дан Дръмонд разби теорията му в сряда сутринта, когато се обади малко след като Хю бе дошъл в кантората.

— Сенаторът ще оспори обвиненията в съда — заяви адвокатът. — Не си спомня за тази жена и не вярва, че синът ѝ е негово дете.

Хю се разочарова. Беше разчитал да се споразумеят извън съда.

— Ще отрече ли, че е бил във въпросното заведение в онази нощ?

— Не.

— Ще отрече ли, че е имал връзки с жените, от които сме взели клетвени показания?

— Не. Но ще представи имената на други жени, чиито твърдения впоследствие са били доказани като изфабрикувани, каквото е и това.

Хю не обърна внимание на последното.

— Ще представи? Говориш за изслушване в съда. То е публично.

— Като се има предвид положението на сенатора в обществото — разсъдливо изтъкна Дръмонд, — мисля, че ще направят изключение за него.

— Ако го направиш — започна Хю, докато се обръщаше, за да вземе папката от етажерката зад гърба му, — ще свикам пресконференция.

— Ще издействам забрана.

— Тогава ще свикам пресконференция, за да оспоря забраната — отвърна Хю. Не бе искал да се получи така, но можеше да играе и твърдо, заради момчето.

Измъкна папката, в която бе прибрано искането до съда.

— Готов съм, Дан. Днес в два часа ще бъда пред сградата на съда в Лоуел, за да подам иск за спешно разглеждане на дело за присъждане на бащинство и незабавна издръжка, основан на медицинските нужди на четиригодишно дете. И понеже съм добър човек, ще помоля за бързо решение, за да може тестът да бъде направен в удобно за сенатора време в петък, когато ще бъде в града.

— Няма да получиш решение — заяви Дръмонд.

— Защо не?

— Защото става дума за член на Сената на Съединените щати.

Когато разговорът им приключи, Хю остана леко притеснен. Дан Дръмонд бе известен с надменността си, но в репликите му имаше известно самодоволство, което никак не се понрави на Хю. То подсказваше, че има нещо, което Дръмонд знае, а той — не. Някой в съда явно използваше връзките на сенатора.

Чудеше се дали да не се обади на свой познат там, когато същият човек му звънна.

— Шон Менли е на телефона — съобщи секретарката му.

Шон Менли бе помощник-секретар в съда. Хю се бе запознал с него преди няколко години, когато представляваше баща му в едно дело за убийство при катастрофа. Сега вдигна телефона и каза:

— Това е истинска телепатия, Шон. Тъкмо се канех да ти звънна.

— Задължен съм ти, Хю. Ти се погрижи за баща ми. Говори се, че ще подадеш иск срещу един сенатор. Мисля, че е добре да знаеш, че Куидларк ще поеме делото.

Почитаемият съдия Куидларк беше от старата школа и бе известен като женомразец. Освен това бе отдавнашен приятел на Джей Стан Хътчинсън, който всъщност бе използвал връзките си, за да назначи Куидларк като съдия преди много години.

Хю надуши нещо гнило.

— Благодаря ти, Шон, оценявам жеста ти.

Прекъсна връзката и се обади на Върховния съдия по наследствените дела. Длъжността на този човек бе предимно административна. Сред задълженията му бе и разпределянето на делата на различните съдии. Хю бе завършил университета заедно със сина му.

— Хю Кларк — зарадва се да го чуе съдията, — отдавна не сме се чували.

— Вината е моя — призна Хю. — Как е Мери?

— Добре. А твоята съпруга?

— Отлично. Имаме бебе.

— Е, това е добра новина, но не ме търсиш заради това.

— Не. Не ми се искаше да те занимавам с това, но дочух за възможно нагласяване на случай — той описа накратко случая си, като подчерта спешния характер на положението. Не спомена кой е източникът му, а и съдията не настоя да го чуе. Зададе му няколко въпроса, отнасящи се до доказателствата, и обеща незабавно да проучи случая.

— В два часа ще подам иск за спешно изслушване — каза Хю. — Моля само за справедливо изслушване.

— Смятай го за гарантирано.

Когато Дейна отиде в болницата, Ели Джо бе в приповдигнато настроение. Гъстата ѝ бяла коса бе сресана и пригладена назад така, че докато лежеше на възглавницата, беше трудно да се забележи къде е обръсната до голо. Очите ѝ бяха ведри.

— Няма да ме пращат в рехабилитационен център — заяви тя. Речта ѝ не бе съвсем ясна, но много бързо се оправяше и вече определено можеше да изразява емоции, в случая — облекчение. — Вече си връщам изгубеното. Мога да използвам една кука, за да плета — каза тя и посочи към едно мораво кълбо прежда на шкафчето до леглото. — Следващата стъпка ще са двете куки. И ходенето. След още няколко дни ще ме пуснат да си ида у дома.

— Това е чудесна новина, бабо — зарадва се Дейна, като осъзна, че не може да се сърди дълго на баба си.

— Ще имам нужда от терапия — продължи възрастната жена. — Може да се наложи да спя на долния етаж. Но ще мога да прегърна малката Лизи.

Дейна се усмихна.

— Разбира се.

— И ще се върна в магазина. Липсва ми, Дейна — тя стисна ръката ѝ. — Благодаря ти.

— Няма нужда да ми благодариш. Знаеш какви са чувствата ми към магазина. За мен беше удоволствие да те замествам.

— Толкова, че да го правиш и занапред?
Дейна замръзна. Познаваше този поглед. Ели Джо си бе наумила нещо.

— Говорих с адвоката си — каза баба й. — Ще оформи документите. Ако го искаш, магазинът е твой.

— Но той е твой.

Усмивката на Ели Джо бе леко изкривена.

— Щеше да е на майка ти, ако беше жива. Ти искаш ли го?

— Разбира се, че го искам — развълнувано отвърна Дейна. Беше дизайнер по образование, но плетенето бе в кръвта й.

Внезапно Ели Джо стана съвсем сериозна.

— Няма да живея вечно. Този удар може да е само началото.

— Бабо...

— Истина е. Трябва ни повече откровеност, не мислиш ли? — отговорът се четеше в собствените й очи. — Чувствам се по-добре, след като си поговорихме за Ърл.

Дейна кимна.

— Мразиш ли го?

Тя поклати глава.

— А мен?

— Защото си постъпила както си смятала за редно ли? — сега Дейна го разбираше.

— Той беше добър човек и те обичаше.

— И теб, бабо. Обичаше те.

Хю потегли от Бостън точно на обяд, но след като бе провел много дълъг разговор с Кристъл. Не й хареса идеята да се явят на публично изслушване. Изтъкна му съвсем основателно, че й бе обещал извънсъдебно споразумение. Ужасяваше се от мисълта, че медиите ще я превърнат в посмешище.

Той я накара да съпостави ползата с риска. Ползата бе ясна — най-добрите медицински грижи за Джей. А рисковете? Това, че нямаше да получи издръжка за Джей бе тежко наказание, но атаките на Хътчинсън можеха да са още по-лоши. Можеше да подложи на нападки в пресата характера й, да я изкара неморална, изпозвачка и

алчна. Можеше да я представи като хитра изнудвачка, а себе си — като жертва, и можеше да го направи много красноречиво и убедително.

В крайна сметка изборът бе на Кристъл.

— Не мога да те принудя — каза Хю. — Мога само да те посъветвам. Съветът ми е да продължиш напред с делото, защото така е правилно.

Накрая тя се съгласи, но съвсем не бе щастлива от това. Това мотивира още повече Хю.

Искаше победата за Кристъл и за сина ѝ, но също и за себе си. Досега бе приемал способностите си за даденост. Всички в рода Кларк преуспяваха. Но след като вече знаеше, че е само наполовина Кларк, самоувереността му бе подкопана.

Нуждаеше се от победата. Това означаваше, че няма право дори да мигне, след като вече бе предизвикал сенатора.

Като си тръгна от болницата, Дейна се запъти към „Плетачницата“. Но щом слезе от магистралата, пое в друга посока и прекоси града, за да се види с Корин. Казваше си, че го прави заради баба си, а не заради себе си. Нали в края на краищата Ели Джо бе тази, която харесваше Корин.

Домът на Корин бе заобиколен с красива дървена ограда, която плавно преминаваше в ниска преграда от двете страни на алеята. Дейна провери дали номерът на пощенската кутия е същият, който бе взела от документите в магазина. Определено бе на точния адрес.

Зави по алеята и се озова в голям двор. Моравата бе тучна и отлично поддържана, цветните лехи грееха в розово и жълто — цветовете на есенните астри.

Самата къща бе огромна — господарска къща в стил „Тюдор“, с покрив със стръмни скатове, високи прозорци с много крила, многобройни странични фронтони и декоративна дървена ламперия. Тя спря пред вратата с внушителна арка, слезе от колата и позвъни на входа. Ясно прозвуча мелодичен звън.

Никой не ѝ отговори и тя надникна вътре. Полираният дървен под блестеше. Полукръгла масичка, изключителна майсторска изработка, стоеше под една картина в нишата, оформила се под извитото стълбище. Слънчевите лъчи струяха през перилата му.

Нямаше никакъв признак на живот. Дейна отново звънна на входа.

— Опитайте във вилата — извика ѝ градинарят и посочи зад голямата къща.

Дейна се запъти натам. Зад гаража имаше по-малък вариант на господарската къща — същата мазилка, същите стрехи и високи прозорци с много крила. Завесите бяха дръпнати плътно.

Огледа се за звънец, но не откри такъв. Затова почука лекичко. Никой не отговори.

Почука отново и вече се канеше да си тръгне, когато долови тихи стъпки. Една от завесите се помръдна и Корин надникна навън. Или поне ѝ се стори, че бе Корин, макар да не успя да види много през процепа.

Който ѝ да бе надникнал, явно остана неподвижен известно време. Накрая вратата се отвори.

Наистина бе Корин, но съвсем не елегантно облечената дама, която Дейна познаваше. Жената пред нея нямаше грим, нито диамантени обици. Очите ѝ бяха празни, а кестенявата ѝ коса бе прибрана в небрежно прихваната конска опашка. Беше с омачкани джинси и тениска и изглеждаше така, сякаш не е спала отдавна. Беше се облегнала тежко на вратата, стиснала дръжката от вътрешната страна.

— Не биваше да идваш — тихо пророни тя.

— Тревожех се за теб — каза Дейна.

— Така каза и Лидия Форсайт, когато се появи вчера сутринта, но не се тревожеше за мен, просто любопитстваше. Питала се дали наистина живея на този адрес, тъй като никога не съм канила дамите тук, но в действителност искаше да ми каже, че ще е най-добре да се оттегля от настояществото на музея, преди някой друг да ми го предложи. Увери ме, че и сами ще успеят да се справят с организацията на галавечерята — гласът ѝ заглъхна. — Това, разбира се, и сама го знаех. Бях почетният им нов член. Вършех тежката работа. Никога не съм била една от тях.

— Нито пък аз — отбеляза Дейна, с надеждата да накара Корин да се почувства по-добре. — Видях какво са написали във вестника. Искях да се уверя, че си добре.

— Не съм — тъжно каза Корин.

— Какво е станало? — преди, в магазина, Дейна си бе мислила, че Корин е прекалено идеална, за да е истинска, но като я видя сега в този вид, тя се притесни. — Ти винаги си била толкова уверена.

Корин разтри очи. Когато свали ръце от лицето си, стана ясно, че е плакала.

— Виждахте ме такава, каквато исках да бъда.

— Не е ли било истина? — попита Дейна, донякъде разочарована. Корин бе внасяла известен стил в магазина. — Нищо ли?

— О, някои неща бяха истински — каза Корин. — Вярно е, че това е нашият адрес, но живеем в къщата за гости и сме наематели, а не собственици на имота. Карам „Мерцедес“, всъщност вече по-скоро на думи, тъй като преди малко ми го взеха. Омъжена съм за Оливър Джеймс, макар че той толкова често отсъства, че понякога и сама не знам дали е вярно. Сега ще стане още по-зле — имаше предвид влизането на Оливър в затвора.

— Толкова сериозно ли е престъплението, в което е обвинен?

Корин се поколеба.

— Не знам, притеснявам се, че има и други.

— Какво искаш да кажеш?

— Притеснявам се, че е замесен и в други незаконни сделки. Никога не е разполагал с парите, които очаквах да има, затова се страхувам, че става дума за наркотици. Но имаше толкова много телефонни обаждания и внезапни заминавания. Полицайте ми задават разни въпроси, сякаш знам нещо, сякаш ми се е доверявал. А той не споделяше нищо. Поговорихме, преди да го отведат в ареста, и го питах какво става. Отвърна ми, че е по-добре да не знам. Нима така ме защитава? Нима това, че не съм посветена в тайните му, означава, че съм в безопасност?

Дейна се опита да отговори с думите на Хю.

— По закон съпругата не може да свидетелства срещу мъжа си.

— Но може да бъде обвинена в съучастие.

— Но ти не си му съучастник.

— Не и в онова, което е извършил. Но съвсем не съм невинна — укорително изрече тя. — Аз исках този живот, който той ми предлагаше. Достатъчно, за да не задавам въпроси. Не съм питала откъде са колите и бижутата, нито защо още живеем под наем във вилата, вместо да купим голямата къща, както ми беше обещал. Не се

интересувах как ще плащаме сметките и когато кредитната ми карта бе отхвърлена, той просто обвини компанията, срязва въпросната карта и ми даде друга. И аз я използвах.

Дейна бе озадачена.

— Но как си могла да стигнеш дотук — имам предвид настоятелството на музея например?

— Оливър им осигури произведение на изкуството, което музеят искаше. Може да е било крадено, не знам. Дари комисионата си като посредник на музея, което много им хареса, така че ме приеха в настоятелството. Така стават нещата. Всичко е пари. За нас — за мен — беше част от имиджа.

— Много добре се справяше.

— Хората виждат онова, което искат. Преди бях актриса, затова ми беше лесно. Само притесненията си оставах. Построихме си къщичка от карти, както се казва. Една да поддаде, всичко се срина до основи.

— Съжалявам, Корин.

— И аз. Трябва да се изнеса оттук до утре на обяд. Не знам къде да отида. Ако решат да ме обвинят в съучастие, не знам какво да правя.

— Ще се обадиш на Хю — реши Дейна, — а колкото до това, къде да отидеш, ела в дома на баба ми. Тя ще се зарадва да останеш при нея, докато си уредиш нещата.

Корин я гледаше странно.

— Защо ми предлагаш това? Ти не ме харесваш.

Дейна се почувства много дребнава.

— Казвала ли съм го?

— Не, но го усещах. Знаеше, че образът ми е фалшив.

— Завиждах ти. Аз се чувствах толкова объркана и разкъсана, а ти беше толкова организирана и спокойна. А колкото до оставането у Ели Джо... — канеше се да каже, че Корин може да е в помощ на баба й, когато жената я прекъсна.

— Не мога, Дейна. Много мило, че предлагаш, но не мога.

— Защо?

Тя се усмихна тъжно.

— Не мога да се изправа пред онези жени, ще бъде прекалено унижително.

— Те са добри хора, ще те разберат.

Но Корин поклати глава уверено и категорично.

— Благодаря ти. Предложението ти е много мило, но не мога.

Дейна се засрами. Нищо от онова, което ѝ се бе случило през последния месец — дори и ДНК тестът, не можеше да се сравни с проблемите на Корин. Самосъжалението, което бе изпитвала, ѝ се стори дребнаво, а гневът — чисто озлобление. В сравнение с Корин тя имаше толкова много.

Докато шофираше към магазина за преди, си спомни, че баба ѝ все повтаряше: *Всичко се случва с определена причина. Онова момче ти направи услуга, като не те покани на среща, защото виж само момчето, с което сега излизаш. Или пък: Онзи колеж не те прие, защото този отговаря много повече на способностите ти. Или дори: Нямаше да си толкова независима и силна жена, ако майка ти не бе починала.*

Дейна бе изгубила поръчката на семейство Кънингам, а скоро след това ѝ бяха отказали участие и в изложението на дизайнерите, което означаваше, че освен да довърши някои дребни детайли по няколко стари поръчки, тя нямаше други ангажименти. След като бе свободна, не можеше да се сети за нещо по-хубаво от това да ръководи „Плетачницата“.

Нямаше да прави големи промени, но трябваше да се купуват нови преди, нови модели и разцветки, нови книги. Би могла да разшири асортимента от декоративни копчета за жилетки и специалните панделки за шалове. Щеше да посещава специализираните изложения два пъти годишно, а обиколките ѝ по магазините с Тара щяха да им помагат да измислят нови модели. Можеше дори да започне собствена линия от модели, в чиято основа да са плетивата — като онзи фарьорски шал, който майка ѝ бе изработила.

Това бе много вълнуваща идея — наследството на семейство Джоузеф, което един ден щеше да предаде на своето дете.

По-късно през деня излезе от магазина, намери слънчево местенце и облегна Лизи в скута си.

— Толкова е хубаво, мило бебче.

И наистина бе така. Дейна започваше да открива себе си. Намираще отговори на въпроси, които я бяха измъчвали дълги години. Чувстваше, че сама направлява живота си. Продължаваше да си говори

с отец Джак и макар още да не бе сигурна, че иска да стане част от живота ѝ, вече знаеше какъв е. А и съветите му бяха полезни.

Лизи изгука сладко. Явно се наслаждаваше на чистия въздух. Дейна се усмихна на дъщеря си и си помисли за Хю, който бе на път за Лоуел — с голяма неохота, ако правилно бе разбрала съобщението му. Но правеше нещо, което считаше за правилно.

Това бе една от добрите черти на Хю. След като веднъж вземеше решение, той го отстояваше докрай. Сега, след като бе приел Лизи, щеше винаги да се грижи за нея.

Бризът поя в клоните на дърветата и ги обгърна с благоухание. Градината бе пълна със зрели ябълки и почти всички видове бяха готови за бране. Вероника дремеше на сянка на един от первазите на къщата.

Дейна се усмихна, когато сребристият микробус на Тара зави иззад ъгъла. Стана да я посрещне.

Тара смъкна стъклото на прозореца.

— Ти ли се обади?

Дейна кимна. Още нищо не бе официално оформено, но след като тя щеше да е собственик на магазина, искаше Тара да работи за нея. Това означаваше, че може да напусне работата си като счетоводител, която ненавиждаше, и макар Дейна да не бе сигурна, че ще може да ѝ плаща същата заплата, Тара вече прекарваше толкова много време в „Плетачницата“, че онова, което получаваше чисто, вероятно щеше да е същото. Дейна искаше да ѝ го съобщи, но беше прекалено рано за подобни новини.

Затова само се усмихна.

— Просто исках да те видя — каза тя и отстъпи крачка, за да слезе Тара от колата.

В мига, в който зави зад ъгъла и зърна сградата на съда, Хю забеляза журналистите. Не се изненада. Беше се досетил, че репортерите ще надушат възможността за голямо дело. Приказките, които бяха накарали Шон Менли да му се обади, явно се носеха из съдебната палата. Едва ли се споменаваха името на сенатора, но мнозина щяха да се досетят.

Хю намери свободно място за паркиране малко по-надолу по улицата и спря, но не слезе от колата. Беше два без десет. Бе казал на Дръмонд, че ще подаде иска в два.

Два без девет. Хю барабанеше с пръсти по волана. Два без шест. Пристигнаха още няколко репортери. Без три минути. Продавачът на хотдог премести количката си по-близо.

В два без две минути Хю грабна куфарчето си и слезе от колата. Постави няколко монети в апарата на паркинга и тръгна.

— Хю! — повика го някой.

Тед Хийт беше местен адвокат, с когото бе работил. Протегна му ръка, но не спря.

— Как я караш?

Тед стисна ръката му и тръгна редом с него.

— Не се оплаквам. Какво те води насам?

— Разни дела.

— Аха, поверително значи. Сигурно е нещо голямо, след като онези лешояди кръжат наоколо — той забеляза своя клиент, тупна Хю по рамото и отмина нататък.

Хю продължи напред. Избегна неколцина репортери, но двама се лепнаха за него, когато стигна до каменните стъпала.

— Какво е делото, Хю?

— Можеш ли да потвърдиш, че е замесен щатски сенатор?

— Кой е клиентът ти?

— Какъв е искът?

Той само вдигна ръка и продължи, без да спира. Усещаше телефона в джоба си, но той оставаше мълчалив. Времето изтичаше. Щом веднъж влезеше в сградата на съда, нямаше връщане назад.

Наближаваше най-горното стъпало, когато чу забързани крачки зад гърба си. Някой го хвана за лакътя. Другата му ръка бе на дръжката на вратата, когато се обърна.

Не познаваше изпотения млад човек, но разтревоженото му лице издаваше, че е от младшите сътрудници.

Младежът едва си пое дъх и изрече набързо:

— Казаха ми да ви предам: *Ще се споразумеем извън съда.*

— Кой го каза? — попита Хю, но се дръпна встрани от входа.

— Сенаторът — отвърна младшият сътрудник и последва Хю, който отстъпи назад, за да не пречи на движението. — Работя за Дан

Дръмонд. Току-що ми се обади.

Нямаше нужда да пита младежа защо е бил в Лоуел. Бил е на място, за да може Дръмонд да изчака до последната минута с надеждата, че Хю пръв ще мигне, преди той да се предаде.

Хю вече владееше положението и заяви:

— Трябва да стане в петък.

— Сенаторът предлага да бъде в четири часа, в неговия кабинет. Ако се разчуе, сделката отпада.

— Това важи и за двете страни — предупреди Хю. — Ако се откаже от сделката, незабавно ще се свържа с медиите и искам това да бъде потвърдено писмено.

— Господин Дръмонд ще изпрати по куриер в кантората ви съответното споразумение.

— Виждаш ли онова заведение за бързо хранене? — попита Хю и леко кимна към него. — Ще чакам там, докато от кантората ми се обадят и потвърдят, че са получили документа. Ако не го получим преди три часа, завеждам иска.

— Ще уведомя господин Дръмонд — каза младежът и хукна с големи крачки надолу по стъпалата. Хю го последва и веднага бе заобиколен от репортерите.

— Да не би делото да се отлага?

— Вярно ли е, че е замесен сенатор?

Той вдигна ръка.

— Няма дело. Съжалявам, момчета.

Проправи си път между тях и прекоси улицата. Спря до колата си. Докато гледаше към неохотно разпръсващата се групичка, позвъни в кантората и нареди да му се обадят незабавно щом пристигне споразумението. После отиде до заведението за бързо хранене, поръча си голямо мокачино — с много какао — и най-сетне въздъхна облекчено.

Щеше да изчака обаждането, макар и само формално. Документът щеше да пристигне. Дан Дръмонд беше надменен досадник, но държеше на думата си.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Итън бе решил да се върне към миналото си. В сряда тръгна с колата към Върмонт, за да види градчетата, в които бе прекарвал много време като момче. В четвъртък отиде до Ню Джърси и се разходи край старото си училище. Но знаеше, че само отлага нещата. Трябваше да реши въпроса с крещящите неточности в „Наследството на един род“.

В петък, когато оставаха само четири дни до излизането на книгата, прекара цяла сутрин в кабинета си и наново прочете онези глави, които бяха посветени на него и на родителите му. Грешките бяха именно в тези страници. Ако решише да промени текста за следващите издания, трябваше да направи сериозно проучване. Това отнемаше време. Но можеше да го направи.

По-належащо в този момент бе решението как да представи настоящото издание.

Не се съмняваше, че Томас Белайл е негов баща. Дъщерята на Хю беше липсващото парче в пъзела, а сърповидноклетъчният тест на самия Хю потвърждаваше връзката. Дали самият Итън искаше да си направи тест? Не. Знаеше какъв ще е резултатът.

Въпросът бе — каква част от истината да разкрие и пред кого? След като веднъж я признаеше, нямаше да има връщане назад.

Когато агентът му се обади същата сутрин да обсъдят някои последни промени в турнето, той се притесни още повече. Дороти се появи малко преди обяд с кафе и кифличка, но той не можа да преглътне и хапка. По обяд отново се качи на колата си. Мина покрай кънтри клуба, покрай ресторантите край пристанището, които двамата с Дороти често посещаваха, покрай малките яхтени кейове, които бяха осяяли брега.

Без да има ясна представа накъде отива, той пое на север. Скоро след това се озова пред кантората на Хю.

Хю бе малко по-спокоен от баща си, и то само защото бе затрупан с работа. Но вече бе готов за почивка, когато леко движение покрай вратата привлече вниманието му.

— Просто минах покрай момичето на рецепцията — обясни Итън и посочи с палец зад гърба си. — Тя сигурно е решила, че ме очакваш — предпазливо пристъпи вътре. — Не искам да те прекъсвам, довърши си работата — той се настани на един стол.

Хю добави последното изречение към писмото, което пишеше, и се обърна към баща си. След известна неловка пауза той попита:

— Как е мама?

Итън изръмжа тихо.

— На свобода.

Хю се засмя.

— Още ли е ядосана?

— Не, но явно не бърза с присъдата си. Очаква още нещо от мен.

— Чувал ли си Робърт?

Баща му поклати глава.

— А ти?

— Не, очевидно е затънал в отрицание. Отслабнал си, татко.

Итън сви рамене.

— Явно не мога да се храня и да се приспособявам към всичко това едновременно.

— Не е лесно човек да преобърне наопаки начина си на мислене — Хю погледна часовника си. Един и половина.

— Не съм обядвал. А ти? — разбира се, че и Итън не бе обядвал. Хю стана. — Да тръгваме. Умирам от глад.

Отидоха в университетския клуб, който по това време вече щеше да е полупразен. Там можеха да поговорят на спокойствие. Беше съвсем наблизко до кантората, а и в „Брястовата зала“ сервираха любимата на Итън салата с омари.

Когато се настаниха на масата, покрай тях минаха неколцина познати и ги поздравиха, но докато им сервират обяда, залата, облицована с дървена ламперия, вече бе само на тяхно разположение.

Започнаха да се хранят мълчаливо. Хю отхапа от сандвича си, замислен колко много пъти бе хапвал тук по същия начин с Итън. Университетският клуб, както и кънтри клубът, бяха част от миналото

му. Бе приемал за даденост правото си да членува в тези клубове. Сега съжаляваше за това.

Итън не бе изял и половината от салатата си, когато остави вилицата си настрана.

— Дали щяхме да сме тук днес, ако бях узнал истината, докато растях?

Хю продължи да дъвче замислено.

— Можеше и да знаеш истината за произхода си, и пак да израснеш в същия дом.

— Или пък не — основателно изтъкна Итън. — Ами ако баща ми — Брадли — се бе развел с майка ми?

— Нейното семейство се ползваше с добро име.

— Но нямаха пари. Нямаше да имам толкова охолно детство. Мисля си за всичко онова, с което разполагам днес и което можеше да ми бъде отнето, ако... — той не довърши изречението си.

— Ако, да речем, кожата ти беше тъмна?

— Да.

— Ти си бил много добър в училище. Влязъл си сам в колежа. Също и в университета. Заслужил си мястото си в тези училища.

— Дали е така? — тихо попита Итън. — Имаше и други със същите оценки като моите, които не бяха приети. Дали са ме приели само заради собствените ми заслуги? Или заради парите, или името на рода ни? Същото важи и за книгите, които пиша. Дали първата ми книга не се продаваше толкова добре само защото произхождам от прочут род? Онази първа книга съвсем не бе блестяща, но ми даде добро начало в бизнеса.

— Беше добра — каза Хю.

— Добра, но не и блестяща. Има много добри книги, които никога не биват издавани. Издателите ми биха могли да се откажат от мен.

— Но ти си добър писател — възрази Хю.

Итън поклати глава.

— Репутацията ми само подсилваше качествата на книгата. Още по-важно е — продължи той — дали щяхме да сме тук днес? Колко афроамериканци идват в „Брястовата зала“? Не толкова, колкото завършват университета, сигурен съм.

— Не се чувстват добре тук. Това е крепост на бялата раса.

— Крепост на привилегированите класи — поправи го с презрение Итън. — Чувствам се виновен. Трябвало е да се противопоставя на тази несправедливост. Винаги съм смятал себе си за прогресивно настроен.

— Аз също, но ето ме и мен — каза Хю. Ако двойственото отношение спрямо собственото му усещане за либерализъм бе престъпление, то и той бе също толкова виновен, колкото и баща му. — Непрекъснато представявам клиенти от малцинствата в работата си, но после се прибирам в квартала си, където не живеят такива хора. Дейвид Джонсън е единственото изключение.

— Това значи ли, че трябва да се преместиш другаде?

— Означава ли, че трябва да се откажем от членството си тук?

— Какво имаш предвид? — попита Итън.

— Нямам представа — отвърна Хю.

В далечния край на залата се отвори врата и оттам започнаха да излизат гостите на някакво частно събиране. Хю позна много от мъжете — бяха видни представители на бизнес средите.

Неколцина се спряха до масата им, други останаха известно време пред вратата на частния салон. В центъра на онази групичка, един от последните, които излязоха, бе Стан Хътчинсън.

Итън замръзна, когато го забеляза.

— Това проблем ли ще е?

Хю само вдигна рамене и продължи да се храни.

Хътчинсън беше прекосил половината зала, когато ги видя. Изпрати другите от компанията си да вървят и се приближи към тях.

Хю и Итън се изправиха да го поздравят. Хътчинсън се здрависа с тях и махна към бармана.

— Уиски, чисто — викна той. — Интересна седмица — отбеляза, след като седнаха. — Твоето момче добре ме изигра, Итън. Разказа ли ти за това?

— Разбира се — отвърна Итън, напълно спокоен. — Много е добър в работата си.

Сенаторът се засмя и продължи в същия дружелюбен тон.

— Трябва да го запомня за следващия път, когато някоя жена ме нападне с потенциално опасни обвинения. Познаваш ме — провлачено продължи той, — аз съм почтен човек. Посветих изминалите трийсет години от живота си в защита на интересите на бедните хора.

Подкрепях вдигането на минималната надница, предлагал съм образователни облекчения и съм спонсорирали програми за професионално обучение. По дяволите, знаете ли какво обсъждахме в онзи салон преди малко? — вдигна поглед, когато барманът му донесе уискито, и отпи солидна глътка. После остави чашата и се усмихна. — Тази среща имаше за цел да ангажира лидерите на общността с програмите за наемане на тийнейджъри на почасова работа и увеличаване на стипендиите за колеж — потупа се по гърдите. — Това защитавам аз.

— Никой не го отрича, Хъч — обади се Итън.

— Твоето момче го прави — възрази Хъч все така добронамерено. — Аз отстоявам почтеността, честността и уважението.

— И семейните ценности — добави Хю. — Нали такова беше посланието ти в среща с пресата преди няколко седмици?

— Всички знаем каква е истината тук — продължи сенаторът. — Тази жена си има сериозни проблеми, затова е решила да се нахвърли върху мен, тъй като няма нищо за губене, съвсем нищичко. И аз ще изпълня условията на сделката ни, Хю, защото ти си изигра добре картите. Това трябва да ти го призная. Знаеше, че няма да рискувам това да стане публично достояние, дори и да е само обвинение — отново отпи голяма глътка и остави чашата. — Заради книгата ли беше всичко, Итън, защото ти отказах онова проклето интервю ли? Или пък ти, Хю, защото не ти предложих поста правен консултант в моята комисия?

— Какъв пост?

— Онзи, на който назначих твоя приятел от университета — отвърна той, видимо леко объркан. — Заради какво? Познаваш ме, познаваш семейството ми. Защо се нахвърли точно срещу мен?

Хю не се хвана на въдицата. Стан Хътчинсън бе опитен политик. Можеше да играе ролята на объркана жертва на обстоятелствата, но Хю знаеше, че сигурно е вбесен.

— Поех случая, преди изобщо да разбере, че си замесен ти — отвърна той.

— Добре — съгласи се сенаторът, — но след това можеше да се оттеглиш. Да изтъкнеш като основание конфликт на интереси.

— Няма такъв конфликт. Моята кантора не представлява никого друго, с когото си свързан. Поех случая, защото повярвах на жената, а и тя се нуждае от помощ. Ти си прав, всички знаем какво отстояваш. Реших, че именно ти би искал да се погрижиш едно дете, на което си станал баща, да получи най-добрите медицински грижи.

Сенаторът го погледна с укор.

— Имаш ли представа колко много жени се опитват да имат претенции към мен?

— Момчето е много сладко, Хъч — каза само Хю. — Толкова е добро и умно. Има отлични физически данни да стане добър атлет, стига да получи медицинските грижи, от които се нуждае.

— Не е мое дете.

— Затова ще направим теста.

— Господи, Хю, знаеш ли каква каша може да забъркаш? Ако това се разчуе...

— Няма да се разчуе, ако сам не споделиш с някого. Всичко ще бъде много дискретно, както самият тест, така и споразумението. Семейството ти няма да научи. Сигурно имаш инвестиции, за които роднините ти не знаят.

Сенаторът го изгледа гневно.

— Ти си много циничен негодник. Ами ако някой постъпи така с теб? Ако ролите ни бяха разменени? Какво би направил ти? Би ли рискувал своето семейство, работата си, репутацията си?

Хю не се поколеба. Ако изобщо вярваше в нещо, със сигурност вярваше в това.

— Ако става дума да постъпя както е редно, бих рискувал. Ти през целия си живот си се борил за всичко, което представлява това дете. Да му обърнеш гръб, след като има много лесно решение на проблема, би било върха на лицемерието. Наистина ли вярваш в онова, което говориш пред Конгреса или пред Лари Кинг, или всичко е само за пред хората? Нима публичната личност защитава едно, а вътрешният ти глас говори друго? Ако си човек на честта, сега трябва да го докажеш.

Хътчинсън остана загледан дълго и втренчено в него. Хю се бе подготвил за поредната атака, когато сенаторът само изсумтя презрително, бутна стола си назад и излезе с широки крачки от залата.

Хю го изпрати с поглед.

— Точно така — обади се Итън, а в тъмните му очи се четеше разбиране. — Много добре го каза.

Да, осъзна сега Хю. Беше вярно. И не ставаше дума само за Хътчинсън.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Дейна не преставаше да мисли за Корин. Опитва се да се свърже с нея във вторник, но тя не отговори, а когато повтори опита си в петък, чу записано съобщение, че телефонът е закрит. Би отишла с колата до Грийндейл, ако вярваше, че Корин е там. Но предполагаше, че вече е заминала. След като истината за живота ѝ бе излязла наяве, унижението ѝ щеше да е огромно. Вероятно щеше да потърси място, където не я познават. Дейна се съмняваше, че някога ще я срещне отново.

Ако всичко се случваше с определена причина, както казваше Ели Джо, то Корин определено бе изиграла своята роля в живота на Дейна. Сега тя по-добре съзнаваше цената на измамата.

Това я караше да проявява още по-голямо разбиране към Ели Джо, която скоро след завръщането си у дома в неделя сутринта попита за документите на тавана.

— Пак са скрити — отвърна ѝ Дейна търпеливо.

— Онази изрезка от вестника и писмото на Ема — би ли ги изгорила вместо мен?

— Да ги изгоря? Сигурна ли си?

— Напълно. Знаеш какво пише там. И аз знам. Сега е време да ги изгорим.

Дейна го направи върху скарата в задния двор и с това затвори една врата към миналото.

Скоро се отвори нова. Тъкмо преобличаше Лизи, след като се бе върнала у дома, когато чу входния звънец. Хю отвори вратата и макар да се ослушваше, тя не можа да чуе нищо повече от приглушен глас. После чу стъпките на двама души по стълбите. Позна походката на Хю, но нямаше представа кого ѝ води на гости. Довърши тоалета на Лизи и се обърна към вратата, след което остана шокирана.

Въпреки малката разлика в годините, жената на прага би могла да е близначката ѝ. Имаше същата руса коса и чип нос, същата крехка

фигура и лунички. И на лицето ѝ бе изписано същото удивление, както това върху лицето на Дейна.

Известно време никоя от двете не можеше да продума. После непознатата каза:

— Аз съм Дженифър Кетайл. Баща ми не бе сигурен, че ще се зарадваш на посещението ми, но в понеделник започва есенният семестър, затова просто се качих на самолета и рискувах.

— Той ми каза, че си в Сан Франциско.

— Утре ще бъда — тя се усмихна широко. — Днес съм тук — усмивката ѝ стана още по-топла. — Това ли е бебето ти? Толкова е красива.

Не, само преди няколко дни Дейна нямаше да се зарадва на посещението. Толкова щеше да е гневна заради пропуснатото в детството си, че би изпуснала още много неща в настоящето. Сега пред нея стоеше нейната полусестра, дъщерята на мъжа, чиято самоличност майка ѝ бе скрила, и Дейна искрено се зарадва на появата ѝ.

Всичко се случваше с определена причина. Дейна имаше толкова много, за което да бъде благодарна.

Но въпреки това искаше повече.

Планирано бе Дороти и Итън да отлетят за Ню Йорк в късния следобед в понеделник, за да вечерят с издателя. Итън щеше да се появи в едно от сутрешните телевизионни предавания рано във вторник. Щяха да се върнат със самолет обратно за премиерата на книгата във вторник вечерта в клуба и след това започваше турнето.

Дороти опакова куфара си, после помогна на Итън за неговия. Независимостта бе хубаво нещо, но тя бе омъжена повече от четирийсет години за този човек и продължаваше да се грижи за него. Той винаги бе много напрегнат в навечерието на излизане на негова книга, но този път имаше и друга причина. Тя се опита да поговори с него за това, но той отказа.

Вече бяха в самолета и чакаха да излетят, когато най-сетне той взе ръката ѝ и сплете пръсти с нейните.

— Как би се почувствала — попита той с тих глас, докато самолетът рулираше по пистата, — ако продължа нататък, без да споделя нищо от онова, което научих?

Да не каже нищо? Не това бе очаквала Дороти.

— Трябва да постъпиш както смяташ за редно.

— Но как би се почувствала ти?

Върху това трябваше да помисли — о, не за отговора си, а за това дали е разумно да му го каже. Ако Итън вече бе взел решение, истинският ѝ отговор можеше и да е без значение. Но пък ако това бе някакъв тест и той искрено се интересуваше от мнението ѝ...

— Бих се почувствала разочарована. Това е голяма възможност.

— Възможност?

— Да превърнеш едно изненадващо разкритие в нещо положително.

— Това „изненадващо разкритие“ може да дискредитира всяка книга, която съм написал.

— Защото не си знаел истината ли? О, стига глупости, Итън — смърри го тя, но нежно. — Просто застани пред всички и кажи какво си научил.

— По националната телевизия?

— Защо не? Хората те уважават. Можеш да послужиш за пример на други.

Самолетът започна да ускорява по пистата.

— Освен това може завинаги да загубя втория ни син, да не говорим за брат ми, семействата им, както и куп хора, които сме наричали свои приятели през всичките тези години.

— Възможно е — съгласи се Дороти.

— Това няма ли да те притесни?

— Само по отношение на Робърт. Той ми е син. Много се надявам, че ще се осъзнае.

Самолетът бе готов да излети.

— Може би се нуждае от още време — каза Итън. — Сигурно трябва да му го дам.

Но Дороти не бе съвсем сигурна. Робърт прекалено отдавна бе под влиянието на чичо си. Нямахте да му навреди да отвори очи и да види истинския свят.

— Може да му е нужен ритник отзад — каза тя сурово и повтори: — Това е голяма възможност, Итън.

Той я изгледа с любов, но тя забеляза и нещо друго зад личното удоволствие. Искаше да вярва, че е уважение.

Итън се усмихна, целуна ръката ѝ и я допря до сърцето си тъкмо когато самолетът вдигна носа си и се откъсна от земята.

Понеделник бе чудесен ден за магазина. След един хладен уикенд плетачките, които дотогава бяха поизоставили плетенето, поприспани от топлото слънце на късното лято, внезапно се пробудиха и осъзнаха, че настъпва есента. Влизаха една след друга и търсеха прежда за шалове, пуловери и наметки. В целия този хаос Ели Джо настоя да я пренесат от къщата в магазина, за да обяви пред всички новото положение на Дейна като собственик.

По обяд, докато кърмеше Лизи, Дейна вече си мислеше, че ще има нужда от помощ, и тогава се появи Сондра с внучката си. Мило на вид момиче, Тони Белайл бе дъщеря на друг от синовете на Томас. Тя бе решила да пропусне един семестър в колежа, докато спечели малко пари, за да прекара една година в чужбина. Много обичаше децата и се справяше с Лизи също толкова добре, колкото и Сондра, или почти. Дейна я нае за детегледачка още преди да изтече следобедът.

След като имаше кой да наглежда Лизи, Дейна бе по-спокойна. А и бебето бе спало цели шест часа без прекъсване в неделя през нощта, така че майка му бе събрала нови сили.

Докато се прибираще с колата към дома си, Дейна си мислеше колко е хубав животът ѝ. Знаеше, че Хю я обича истински. Макар да бе допуснал грешка, не можеше да му се сърди до края на живота си. Имаше много повече от три добри неща, които знаеше за него, ако трябваше да се ръководи от съвета на отец Джак.

Може би част от предишното вълнение липсваше във връзката им, но нима всички родители с новородено дете не губеха частица от него в безкрайните задължения по грижите за детето?

Хю се бе върнал рано. Тя паркира зад неговата кола и тъкмо бе отворила задната врата, за да вземе Лизи, когато го видя да излиза от къщата и да тича бос към колата. Беше с джинси и старата си тъмносиня тениска. Не я бе виждала от сутринта, когато се бе родила Лизи.

— Вече си мислех, че никога няма да се прибереш — възбудено възкликна той.

— Да не би да си приготвил вечерята? — попита тя. Това винаги бе специален случай. Хю бе човек на точните рецепти и обичаше да използва различни продукти, стига да му кажат точно колко от всеки да добави и кога.

Той разкопча колана на детското столче.

— Да, но това не е всичко — обърна се към Лизи. — Здравей, миличка. Как мина твоят ден? — дръпна малкото бебешко пуловерче — произведение на Тара — приглади го по телцето ѝ и я вдигна.

— Денят ѝ беше чудесен — отвърна Дейна и го последва, понесла торбата с бебешките принадлежности. — Баба обяви на всички, че аз поемам магазина, намерих детегледачка за Лизи, накарах Тара да подпише договор на пълен работен ден и поръчах страхотен мохер от една нова фабрика — гласът ѝ омекна. — И се обадох на отец Джак, за да му кажа, че Дженифър е била при мен.

Хю хвана Лизи с една ръка, а с другата отвори вратата, за да влезе Дейна. В момента, в който прекрачи прага, тя остана без дъх. Фоайето бе пълно с балони — безкраен букет от жълти, розови, зелени, сини, бели, прасковени и лилави цветове. Някои бяха закрепени за пода, други — по перилата на стълбището, а трети се поклащаха високо горе под тавана.

Дейна бе запленена.

— Как ги докара толкова много? — листенцата от лалета бяха нещо различно — лесно се транспортираха и разпиляваха по пода. Балоните бяха съвсем друга история.

Хю изглеждаше много горд.

— Отвън имаше три камиона за доставки и доста се измъчихме, докато вкараме някои от по-големите през вратата, но изглеждат много добре, нали?

— Определено — отсече Дейна. — Какъв е поводът?

— Започваме отначало. Все едно Лизи е родена току-що. Но ето и най-хубавата част.

Прегърна я и я поведе през лабиринта от балони към стълбището. На второто стъпало имаше кутия. Около дваайсет и пет сантиметра дълга, широка дваайсет и висока около петнайсет, тя бе опакована в цикламено фолио и украсена с бяла сатенена панделка.

Дейна се усмихна широко.

— Какво е това?

— Отвори я.

Тя вдигна кутията. Едно дръпване и панделката се развърза. Махна единствената лепенка на опаковката и я разгърна. Позна кутията и го погледна любопитно:

— Хартия за писма?

— Отвори я.

Тя повдигна капака. Вътре, в две спретнати купчинки, бяха подредени елегантни бели поздравителни картички за раждане на бебе. На всяка имаше снимка, а отдолу с плътен релефен шрифт пишеше:

„Хю и Дейна Кларк с гордост съобщават за раждането на своята дъщеря Елизабет Еймис Кларк.“

Най-отдолу бе рождената дата на Лизи.

— Какво мислиш? — попита Хю.

Отначало тя не можа да отговори. Гърлото ѝ бе пресъхнало. Снимката, на която бяха и тримата, бе прекрасна във всяко отношение — всеотдайният поглед на родителите, красивите черти на бебето. Розовият гащеризон на Лизи дори бе в тон с розовото мастило на надписа.

— Кой ни е снимал? — прошепна тя.

— Джулиан. Какво мислиш?

В очите ѝ имаше сълзи, когато ги вдигна към него.

— Направо съм смаяна.

— По-хубаво ли е от балоните?

— О, Господи.

— Беше малко набързо. Наложил се да платя двойно, но си струваше и последният цент. Има още една кутия като тази, още сто картички. Смяташ ли, че ще можем да ги използваме?

— О, Господи.

— Това „да“ ли означава, или „не“?

Сърцето на Дейна преливаше и направо щеше да се пръсне от щастие.

— Дейна?

— Да.

Това бе искала — някакъв знак, един жест, дума. Обви ръце около врата на Хю и го притисна силно, не го пусна, дори когато бебето се възпротиви на прегръдката. Чу тънкото ѝ гласче, заслуша се в пулса на Хю, долови и плясъка на вълните по брега край къщата. Той е толкова горд, че иска да каже на целия свят, сякаш чуваше думите на майка си.

Но, разбира се, мисълта бе изцяло нейна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.